Η γυναίκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τζίν Χάρλοου

ΣΕΛΙΔΕΣ 24
ΑΧΜΑΙ 2

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

Π
9

Η ηχώ της ζωής

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
18
ΙΟΥΝΙΟΥ 1937
Γραφεῖα: Πατησίων 8
Ἀριθμὸς φύλλου 33
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Τα διάφορα εἴδη τῶν γυναικῶν

Ἕνας διάλογος γιὰ τὶς γυναῖκες, μὰ χωρὶς γυναῖκες, μόνο μεταξὺ δύο ΚΥΡΙΩΝ.

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Δὲ μοῦ λές, πόσων εἰδῶν γυναῖκες ὑπάρχουν;

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Κάθε γυναῖκα, φίλε μου, εἶνε καὶ ἀλλοιώτικη, λοιπὸν θὰ ὑπάρχουν τόσων εἰδῶν γυναῖκες ὅσες καὶ ὁ γυναικεῖος πληθυσμὸς τῆς ὑφηλίου.

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Σ' αὐτὸ συμφωνῶ μαζύ σου, μὰ τέλος πάντων μποροῦμε νὰ τὶς κατατάξουμε σὲ μερικὲς ξεχωριστὲς κατηγορίες.

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Κάτι θὰ ἔχῃς ἐσὺ στὸ νοῦ σου γιὰ νὰ ἐπιμένῃς. Ἄλλως τε ἂς μιλήσουμε γιὰ τὶς γυναῖκες, ἀφοῦ καὶ ὄχι μόνο νὰ μιλᾶς μὲ αὐτές, μὰ καὶ νὰ μιλᾶς γι' αὐτὲς εἶνε ἀρκετὰ εὐχάριστο.

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Λοιπόν, κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ πλῆθος ὅλων τῶν γυναικῶν ποὺ βρίσκεται στὸν πλανήτη μας...

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ. Σὲ διακόπτω... Καὶ ποὺ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦταν νὰ εἶχε ἕνα μόνο κεφάλι, γιὰ νὰ μποροῦσε κανεὶς μ' ἕνα καὶ μόνο φιλὶ νὰ φιλήσῃ ὅλου τοῦ κόσμου τὶς γυναῖκες. Ποιὸς τὸ εἶπε αὐτό;

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Τώρα σταυρόλεξα θὰ λύσωμε ἢ θὰ συζητήσωμε; Τέλος πάντων... μοῦ φαίνεται πὼς τὸ εἶπε ὁ Νέρων, μὰ ὄχι γιὰ νὰ φιλήσῃ αὐτὸ τὸ κεφάλι... μὰ γιὰ νὰ τὸ κόψῃ μ' ἕνα μαχαίρι... Μὰ ἂς γυρίσουμε τώρα στὸ θέμα τῆς συζητήσεώς μας... Λοιπὸν ὅλες αὐτὲς οἱ τόσο διαφορετικὲς γυναῖκες μποροῦν νὰ διαιρεθοῦν σὲ τρεῖς μεγάλες κατηγορίες. Πρῶτον: Τὴ γυναῖκα νοικοκυρά. Δεύτερον: Τὴ γυναῖκα μορφωμένη. Καὶ τρίτον: Τὴ γυναῖκα ποὺ ξέρει νὰ γοητεύῃ.

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Τὶς νοιώθω πολὺ καλὰ αὐτὲς τὶς τρεῖς κατηγορίες τῶν γυναικῶν, μὰ δὲν μπορεῖ, νομίζεις, φίλε μου, νὰ βρεθῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ ἔχῃ καὶ τὶς τρεῖς αὐτὲς ἰδιότητες μαζὺ ἢ τὶς δυὸ τοὐλάχιστον μονάχα;

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Μιὰ ἰδιότης θὰ εἶνε πάντα ἡ κυριαρχοῦσα.

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Γιατί δὲν μπορεῖ σύγχρονα μιὰ γυναῖκα νὰ εἶνε καὶ μορφωμένη καὶ νοικοκυρά;

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Δὲ σοῦ λέω πὼς γιὰ νὰ εἶνε μιὰ γυναῖκα νοικοκυρὰ πρέπει νὰ εἶνε ἐντελῶς ἀγράμματη, μὰ μιὰ γυναῖκα ἀπασχολημένη μὲ τὸ σπίτι της, τὸ νοικοκυριό της, τὰ παιδιά ης, δὲ θὰ εἶνε ποτὲ ἡ γυναῖκα ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ κρατήσῃ συντροφιὰ μὲ τὴν κουβέντα της, νὰ σὲ θέλξῃ μὲ τὶς γνώσεις της, νὰ σὲ μαγεύσῃ μὲ τὰ ὡραῖα της λόγια ἀπάνω σὲ μιὰ ὡραία κουβέντα, ἔξαφνα μπορεῖ νὰ ρωτήσῃ τὸ γιατρὸ τῆς παρέας τί καθαρτικὸ νὰ δώσῃ στὸ μπέμπη της.

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Καλά, ἂς παραδεχθοῦμε πὼς δὲ μπορεῖ νὰ εἶνε μορφωμένη, εὐχάριστη στὴν κουβέντα καὶ σύγχρονα νοικοκυρά, μὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλγει μὲ τὴν κουβέντα της δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ σὲ ὅλα τὰ ἄλλα γοητευτική;

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Ἐδῶ εἶνε ποὺ πέφτεις ἔξω. Μιὰ γυναῖκα ποὺ σοῦ κρατάει συντροφιὰ μὲ τὰ ὡραῖα της λόγια, μπορεῖ πρῶτον καὶ κύριον νὰ μὴν εἶνε καὶ τόσο ὡραία, μάλιστα τὶς περισσότερες φορές, κατὰ κανόνα, δὲν εἶνε ὡραία. Ἔπειτα ἡ γυναῖκα ποὺ γοητεύει καὶ παρασύρει τὸν ἄντρα, ἡ «φὰμ φατάλ» καθὼς λένε, εἶνε μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν ξέρει τίποτα, οὔτε ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτα. Εἶνε μιὰ γυναῖκα ποὺ κατέχει μόνο τὴν ἐπιστήμη νὰ μαγεύῃ τὸν ἄντρα καὶ νὰ τὸν σέρνῃ σὲ τρέλλες καὶ πολλὲς φορὲς καὶ στὴν καταστροφή. Εἶνε μιὰ γυναῖκα κούκλα, ποὺ ἔχει πάντα γύρω της πολλοὺς θαυμαστάς. Ἂν ρωτήσῃς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κουτεντέδες γιατὶ τὴ θαυμάζουν, δὲ θὰ ξέρουν νὰ σοῦ ἀπαντήσουν τὸ γιατί. Εἶνε μιὰ γυναῖκα ποὺ φαίνεται νὰ τὰ ἔχῃ ὅλα, χωρὶς νὰ ἔχῃ πραγματικὰ τίποτα. Γιατί τὴν ἀγαπᾶνε, γιατί τὴ θαυμάζουν, γιατί ἔχει πάντα αὐλὴ γύρω της;

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Μά, φίλε μου, ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει γιατί. Ἀγαπᾶς μιὰ γυναῖκα γιατὶ τὴν ἀγαπᾶς, χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε νοικοκυρά, οὔτε μορφωμένη, πολλὲς δὲ φορὲς οὔτε καὶ ὡραία. Ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει λογική... Δὲν πιστεύω τώρα νὰ μὲ ρωτήσῃς ἂν μπορῇ μιὰ γυναῖκα νὰ εἶνε γοητευτικὴ καὶ νοικοκυρὰ μαζύ;

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Ὄχι, κι' αὐτὸ τὸ νοιώθω, πὼς δὲ συμβιβάζεται καθόλου.

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Τώρα βέβαια μέσα στὶς τόσες διαφορετικὲς γυναῖκες μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἀπ' ὅλα αὐτὰ λίγο. Γυναῖκες δηλαδὴ λίγο ἀπ' ὅλα.

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Μήπως αὐτὲς εἶνε οἱ προτιμότερες γιὰ σύζυγοι; Θὰ σοῦ ἔχουν τὸ σπίτι σου ἐν τάξει, θ' ἀναθρέψουν μὲ προσοχὴ τὰ παιδιά, θὰ εἶνε ἀρκετὰ μορφωμένες γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κρατήσουν μιὰ κουβέντα σ' ἕνα σαλόνι καὶ δὲ θὰ τοὺς λείπῃ καὶ μιὰ σχετικὴ γοητεία.

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν θὰ εἶνε οἱ γυναῖκες ποὺ γι' αὐτὲς μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνῃ τρέλλες.

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Κατὰ κανόνα, ὄχι βέβαια, μὰ ποὺ τὸ ξέρεις καμμιὰ φορά; Ὑπάρχουν ἄντρες ποὺ βρίσκουν θέλγητρα σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ γυρίσῃ ποτὲ νὰ τὴν κυττάξῃ.

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Αὐτὸς ὁ ἄντρας θὰ εἶνε εὐτυχής, γιατὶ δὲ θὰ φοβᾶται νὰ τὴ χάσῃ ποτέ. Ἔπειτα τί συζητοῦμε; Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ κουβέντα μας πῆγε ἄδικα. Μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ φτάσῃ σὲ συμπέρασμα, μιλῶντας γιὰ τὴ γυναῖκα; Εἶνε ἕνα πλάσμα τόσο ἀνεξερεύνητο καὶ ἀκατανόητο.

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Οἱ τρεῖς λοιπὸν κατηγορίες σου;

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Θὰ ἤμουν πολὺ κουτὸς ἂν ἐπέμενα σ' αὐτάς, γιατὶ μπορεῖ νὰ βρεθῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν εἶνε οὔτε νοικοκυρά, οὔτε μορφωμένη, οὔτε γοητευτική... νὰ εἶνε ἕνα μηδὲν καὶ ὅμως γιὰ μᾶς νὰ εἶνε τὸ πᾶν.

Α΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς ἐμεῖς οἱ ἄντρες εἴμαστε ἠλίθιοι.

Β΄. ΚΥΡΙΟΣ.— Ἀργὰ τὸ κατάλαβες, φίλε μου.

Π. ΧΟΡΝ

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ"

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΜΕ ΤΗΝ ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΓΙΑ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ σημασία του στὴ γυναικεία ζωὴ καὶ δημιουργία, δώσαμε κι' ὅλας ἀρκετὲς γνῶμες ἀπὸ τὶς συνομιλίες μας μὲ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐκλεκτὲς λογοτέχνισές μας. Γνῶμες ποὺ ὅλες σχεδόν, παρὰ τὶς μικρὲς διαφορές τους στὴν ὑποκειμενικὴ μόνον ἐκδήλωση, συμφωνοῦν σὲ τοῦτο: Πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι τὸ μεγαλείτερο κίνητρο ζωῆς, καὶ πὼς ξέχωρα ἡ γυναῖκα καὶ ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία καὶ ἀπὸ τὶς ἰδιαίτερες κοινωνικὲς συνθῆκες ποὺ τὴν περιορίζουν στὴ ζωή, ὑφίσταται ἐντονώτερα τὴν κυριαρχία καὶ τὴν αἴγλη του, νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ὕπαρξή της, καὶ νὰ τῆς γίνεται ζωὴ καὶ δημιουργία. Εἴδαμε ἀκόμη σ' αὐτὲς τὶς κουβέντες, τὸν ἔρωτα, ἰδανικὸ κι' ὄνειρο, τῆς πρώτης νιότης, νὰ σπρώχνῃ τὴν γυναῖκα ὡς τὴν αὐτοκτονία ἢ ἴσαμε τὸν Παράδεισο, γιὰ νὰ τὴν ἀπογοητεύσῃ σὲ λίγο, σὰν τὸν γνωρίσῃ καλλίτερα στὴν πραγματικότητά του ὄχι γιὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπ' αὐτόν, παρὰ γιὰ νὰ τὸν κερδίσῃ ἀργότερα μὲ τὴν ὥριμη πεῖρα της καὶ τὴν πλέρια κατανόηση πιὰ τῆς ἀληθινῆς οὐσίας του. Κι' ὕστερα τὸν εἴδαμε σὰν λαχτάρα μιᾶς διαστικῆς χαρᾶς, ποὺ τρέμεις ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα τὸν βέβαιο μισεμό της, καὶ πιάνεσαι πιὸ δυνατὰ ἀπ' αὐτὴν γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃς σὰν ἕνα βέβαιο θησαυρὸ ποὺ σοῦ φεύγει.

Μᾶς μίλησαν ὅλες μὲ πολλὴ προθυμία καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ ἀληθινὰ γυναικεῖο γιὰ τὸ ὡραῖο αὐτὸ πανανθρώπινο θέμα.

Μὰ ὕστερα ἀπὸ κάθε ὁμιλία, δὲν ξέρω γιατί, γύριζα κάθε βράδυ στὸ βιβλίο τῆς κάθε μιᾶς τους καὶ ξανακουβέντιαζα μὲ τὴν ὁμιλήτριά μου ἀνάμεσα ἀπ' τὴν τέχνη της.

Τί νὰ σᾶς πῶ ! Διάβαζα ἕνα ἐρωτικὸ τραγοῦδι ἢ ἕνα διήγημα μὲ θέμα τὸν ἔρωτα, γραμμένο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ γυναῖκα ποὺ τὸ ἀπόγευμα εἶχα κουβεντιάσει μαζί της. Τὰ λόγια της τότε ξεθώριαζαν μπροστά μου καὶ χάνονταν σὲ μιὰ μακρυνὴ ἀδιόρατη, φευγαλέα ἠχὼ καὶ στ' αὐτιά μου βούϊζαν ἔντονα μόνο τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ ἢ τοῦ διηγήματός της.

Ἡ τέχνη ἦταν ἄλλο πρᾶμα !

Ὄχι μονάχα γιατὶ ἦταν τέχνη, —ἄρωμα κι' ἀναστέναγμα ζωῆς καὶ σκέψης,— παρὰ γιατὶ ἦταν πολὺ ζωντανώτερη ἀπὸ τὴ ζωή. Καὶ θυμήθηκα τὸν Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ στοὺς «Στοχασμούς» του: Πόσο ὡραιότερο εἶναι καὶ πόσο πιὸ δύσκολο νὰ κάνῃς τέχνη τὴ ζωὴ παρὰ νὰ τὴν ζῇς τὴν ἴδια !

Ἡ ποιήτρια μ' ὅλες τὶς ὡραῖες εἰκόνες ποὺ βαζε τ' ἀπόγευμα στὴν κουβέντα της μιλοῦσε, ἔλεγε λόγια, εὔκολα λόγια. Στὸ τραγοῦδι της ὅμως μέσα ζοῦσε τὸν ἔρωτα, φλογιζόταν, ἦταν ὑπνωτισμένη καὶ παραληροῦσε σὰν Πυθία, κάτω ἀπ' τὸ μαγικὸ φίλτρο του. Καὶ σκέφθηκα νὰ δώσω, σὲ ἕνα δυὸ ἄρθρα μέσα, τὸν ἔρωτα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ γυναικεῖο τραγοῦδι.

Ὄχι πιὰ ἐπισκέψεις καὶ κουβέντες μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ διστάζει καὶ μετρᾶ τὰ λόγια του καὶ λογαριάζει πῶς θὰ γραφοῦνε. Παρὰ αὐθόρμητη γνωριμιὰ μὲ τὴν ἴδια τὴν φωνή, ποὺ ἀναδίδεται σὲ τραγοῦδι, ζητῶντας τὴν λύτρωση, δὲν μετράει τίποτε, δὲν διστάζει, ξεχύνεται γάργαρη καὶ γυμνὴ σὰν τὸν ἔρωτα τῆς πρώτης δημιουργίας της.

Πῶς τραγουδεῖ ἡ γυναῖκα τὸν ἔρωτα; Εἶναι βέβαιο πὼς στὴ γυναικεία ποίηση αὐτὸς εἶναι τὸ κυριώτερο θέμα... Αὐτὸς ποὺ πρωτοσαλεύει ἀνασκαλεύοντας μικρὴ δημιουργικὴ φλόγα τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς, καὶ γίνεται ὁ πρῶτος καϋμὸς κι' ἡ πρώτη κρυφὴ λαχτάρα. Αὐτὸς ποὺ γυρίζει σὲ παθητικοὺς μακρόσυρτους σκοποὺς τὰ λαϊκὰ δίστιχα κι' ἐμπνέει τοὺς ὡραιότερους στίχους στὴν ἔντεχνη ποίηση.

Ἡ Μυρτιώτισσα

Μὰ ἂς ἀφήσωμε νὰ μιλήσῃ τὸ ἴδιο τὸ γυναικεῖο τραγοῦδι. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἂς μιλήσῃ μὲ τὸ στόμα τῆς ἐκλεχτῆς μας Μυρτιώτισσας ποὺ, καθὼς λείπει κι' ὅλας τοῦτον τὸν καιρό, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, δὲν εἴχαμε τὴν εὐτυχία νὰ πάρωμε τὴν συνέντευξή της.

Μὰ τί πειράζει ! Μπροστά μας οἱ «Κίτρινες Φλόγες» καὶ τὰ «Δῶρα τῆς Ἀγάπης» μᾶς φέρνουν σὲ στενώτατη ἐπαφὴ μὲ τὴν αἰσθαντική μας ποιήτρια καὶ δὲν κουράζονται νὰ μᾶς μιλοῦν γιὰ τὴν ἱερὴ φωτιὰ τῆς ἀγάπης ποὺ τἄχει γεμίσει καὶ τὰ δυὸ μὲ τὶς πιὸ παθητικὲς ἀλήθειες.

«Ἡ ἀγάπη, ὁ γενικώτατος αὐτὸς καὶ πόσο μουσικὰ ἀόριστος λόγος ποὺ κλεῖ μέσα του ὅλες τῆς ψυχῆς τὶς πεῖνες ἀπὸ τὴν ἐπιθυμιὰ τῆς σάρκας ἴσαμε τὴ λατρεία τοῦ νοῦ κατέχει τὸ εἶναι της, ἄλλοτε ταπεινὰ ἱκετευτική, ἄλλοτε γυμνὰ μὰ πόσο ἥμερα καὶ τότε προκλητική».

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶναι τοῦ Παλαμᾶ, ποὺ προλογίζει τὶς «Κίτρινες Φλόγες». Κι' ἀλήθεια, ἡ ἀγάπη ποὺ τραγουδεῖ ἡ Μυρτιώτισσα εἶναι πλέρια ἀγάπη, ποὺ γνώρισε ὅλες τὶς χαρὲς κι' ἀνέβηκε σ' ὅλες τὶς κορφὲς τοῦ προορισμοῦ της. Ἀγάπη ἰδανική, ποὺ περνᾶ ἀνυποψίαστα σὰν ἕνα πλατωνικὸ ὄνειρο μέσα ἀπὸ τὴ γυναικεία καρδιά, γίνεται συνειδητὴ λίγο λίγο, καὶ φθάνει σὲ μιὰ δυνατὴ ἡδονοπάθεια, ποὺ ἐκφράζεται μὲ ἴση ὠμορφιὰ κι' εἰλικρίνεια καὶ ποὺ ἐξαγνίζεται πάντα ἀπὸ τὴν ποιητικὴ χάρι ποὺ δίνεται στὸ τραγοῦδι, κι' ἀπὸ τὸ δυνατὸ πάθος, ποὺ τὴν ἐκσφενδονίζει στὸ φῶς. Ἔτσι, ἀποπληρωμένη κι' ἀπόλυτη σὲ δύναμη καὶ σὲ συνείδηση, τραγουδιέται θαρρετά, μεγαλόφωνα καὶ πόσο, Θεέ μου, παθητικὰ στὸν ὡραιότατο ὕμνο της τὸ τασίγνωστο «Σ' ἀγαπῶ» :

Σ' ἀγαπῶ' δὲν μπορῶ
τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ
πιὸ βαθύ, πιὸ ἁπλό,
πιὸ μεγάλο.

Μπρὸς στὰ πόδια σου ἐδῶ
μὲ λαχτάρα σκορπῶ
τὸν πολύφυλλο ἀνθό
τῆς ζωῆς μου.

Ὦ μελίσσι μου ! πιές,
ἀπ' αὐτὸν τὶς γλυκές,
τὶς ἁγνὲς εὐωδιὲς
τῆς ψυχῆς μου.

Τὰ δυὸ χέρια μου νὰ
στὰ προσφέρω δετὰ
γιὰ νὰ γύρῃς γλυκὰ
τὸ κεφάλι.

Μὰ ἡ καρδιά μου σκιρτᾶ
κι' ὅλη ζήλεια ζητᾶ
νὰ σοῦ γίνῃ ὡς αὐτ
προσκεφάλι.

Καὶ γιὰ στρῶμα, Καλέ,
πάρε ὅλην ἐμέ,
σβύσ' τὴ φλόγα σὲ μὲ
τῆς φωτιᾶς σου.

Ἐνῷ δίπλα σου ἐγὼ
τὴ ζωὴ θ' ἀγροικῶ
νὰ κυλάῃ στὸ ρυθμὸ
τῆς καρδιᾶς σου...

Σ' ἀγαπῶ' τί μπορῶ
Ἀκριβὲ νὰ σοῦ πῶ
πιὸ βαθύ, πιὸ ἁπλό,
πιὸ μεγάλο ;

Κι' ἀλήθεια, τί θὰ μποροῦσε κανένας νὰ πῇ ἄλλο, ὕστερ' ἀπ' τὸ μουσικὸ αὐτὸ ἀριστούργημα! Θὰ προσθέσωμε μόνο, πὼς ὁ ἔρωτας στὰ τραγούδια τῆς Μυρτιώτισσας ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φλογερὸ πάθος καὶ τὴν αὐθόρμητη ἔκφρασή του, ἀρέσει νὰ τυλίγεται πάντα σχεδὸν μέσα σὲ εἰδυλλιακὴ χά-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 17ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Μεταξὺ καφφὲ καὶ τσιγάρου

Ζέστη μὲ τὰ οὖλα της. Καὶ καθ' ἡμέραν ἀνεβαίνει καὶ περισσότερον πρὸς μεγάλην δυστυχίαν ὅλων μας. Οἱ εὐτυχέστεροι τρέπονται πρὸς τὰ προάστεια καὶ πρὸς τὰς ἐξοχὰς πρὸς ἐγκατάστασίν των θερινὴν καὶ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸν φοβερώτερον τύραννον τῶν αἰώνων τὸν ἐπικαλούμενον Ἀθηναϊκὸν καύσωνα. Ἀκλόνητος μένει ἡ γερουσία τοῦ Ζαχαράτου μόνον. Ἀφοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν τσιτσιρίζεται καὶ „σκοτώνεται λύουσα τὸ Ἱσπανικόν, τὸ βράδυ δροσίζεται εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἔχει δὲ ἐκδόσει ἀπόφασιν ἀμετάκλητον :

—Τοῦ Ζαχαράτου εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐξοχή !

⁂

Μιὰ ὑπηρέτρια ὀνόματι Μαρία Φουρναράκη ἀνεῦρεν εἰς τὸν δρόμον ἕνα πορτοφόλι μὲ 3.500 δραχμὰς καὶ ἔσπευσε νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα. Τοῦτο διεπιστώθη ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐργατικὸν Μηνᾶν Διαμάντην, ὁ ὁποῖος εἰδοποιήθη καὶ προσῆλθε εἰς τὸ τμῆμα καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε τὶς σημειώσεις μὲ τὸ πορτοφόλι, ἐδώρησε εἰς τὴν εὑροῦσαν τὰ χρήματα. Μήπως δὲν ζῶμεν εἰς τὸ 1937 ;

⁂

Δαιμόνιον φαίνεται καὶ τὸ γυναικεῖον ἐμπορικὸν πνεῦμα. Εἰς τὴν λαϊκὴν ἀγορὰν ἡ Ἑλένη Χατζηκωστοπούλου, ἔμπορος ψιλικῶν, ἔκανε χρυσὲς δουλειὲς πρὸς μεγάλην στενοχώρειαν τῶν ἀρρένων συναδέλφων της. Ἀλλ' ἕνας ἐξ αὐτῶν δὲν ἠμποροῦσε νὰ τῆς τὸ συγχωρήσῃ. Καὶ διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ τῆς ἐδάγκωσε τὸν ἀντίχειρα τῆς δεξιᾶς χειρός. Ἀλλὰ νὰ ἦτο ἔμπορος αὐτὸς ἢ λυσσασμένος σκύλος; Μᾶλλον τὸ δεύτερον φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο.

⁂

Αἱ ἐν Ἑλλάδι ξανθαὶ γόησσαι τῆς Πολωνίας φαίνεται ὅτι τὸ ἔχει τὸ ριζικό των, νὰ γίνωνται ἡρωΐδες μεγάλων ἐρωτικῶν καὶ συζυγικῶν δραμάτων καὶ τραγωδιῶν. Ἐνθυμεῖσθε πέρυσιν τὴν ξανθὴν ἀμαζόνα ἡ ὁποία ηὐτοκτόνησε εἰς τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν κατὰ τρόπον λίαν ρωμαντικόν, διότι τὴν ἐγκατέλειψεν ὁ ἀγαπημένος της, κάποιος διπλωμάτης. Τώρα μιὰ ἄλλη συμπατριώτισσά της, θέλουσα ν' αὐτοκτονήσῃ, σκοτώνει τὸν ἄνδρα της καὶ κλαίει διαρκῶς καὶ γίνεται καθημερινὸν πεντάστηλον. Οἱ συγγραφεῖς ρωμάντσων ἂς ἀναζητήσουν θέματα ἀπὸ τὰς περιέργους αὐτὰς ἱστορίας τῶν ξανθῶν νεραΐδων τῆς Πολωνίας, τὰς ὁποίας γράφουν πάντοτε μὲ αἷμα.

⁂

Ἐκεῖνοι ἤθελαν νὰ τοὺς βγάζουν τὶς μάσκες τὶς ἀπόκρηες. Οἱ ἄλλοι δὲν τὸ ἐδέχθησαν καὶ ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκείνων ἐκτύπησαν τὴν πόρταν μὲ βίαν. Ἡ προσβολὴ ἦτο...μεγάλη. Εἷς ὁ καὶ εἷς ἐκ τῶν προσβαλλόντων ἐστάλη εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ἀθάνατον Ρωμέϊκο φιλότιμο ! Ἡ δίκη γίνεται τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ κανεὶς πρὸς δόξαν τῆς νεοελληνικῆς τιμῆς.

ΝΙΤΣΕΒΟ

ἘΚΔΟΤΗΣ
Ἀνώνυμος Ἑταιρεία
«ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»
Τυπογραφεῖα Παλαμήδου 4
Γραφεῖα: Πατησίων 8
ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.461
ΤΗΛ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.297
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
18
ΙΟΥΝΙΟΥ
1937
ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2
Ἀριθμὸς φύλλου 33

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΑΝΑΘΡΕΨΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ !

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Καὶ ἡ προετοιμασία του γιὰ τὴν ζωὴ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ Β. ΠΩΣΕ

Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ καμμιὰ μητέρα καὶ κανεὶς πατέρας ποὺ δὲν θὰ διαβάσῃ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ἔργο τοῦ γνωστοῦ μας δόκτορος Πωσέ, ποὺ ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει στὴν «Γυναῖκα».

Ὅταν φέρνομε τὰ παιδιὰ στὴ ζωὴ καὶ τοὺς χαρίζομε τὴν καρδιά μας καὶ τὶς φροντίδες μας, εἴμαστε βέβαιοι πὼς ξέρομε πῶς θὰ τὰ μεγαλώσωμε, πῶς θὰ τὰ προετοιμάσωμε γιὰ τὴν ζωή ;

Εἶναι δυστυχῶς, γεγονός, πὼς λιγώτερο ἀπ' ὅλα μᾶς ἀπασχολεῖ αὐτό, αὐτὸ ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους προορισμούς μας στὴ ζωή.

Ἡ «Γυναῖκα» τόσο μὲ τὰ ἐκλεκτὰ ἄρθρα ποὺ ἔδωσε γιὰ τὰ παιδικὰ ἐλαττώματα τοῦ δόκτορος Βέξμπεργκ ὅσο καὶ μὲ τὸ σημερινό της ἀνάγνωσμα—καθὼς καὶ τὰ μελλοντικὰ ποὺ θὰ δώσῃ γιὰ τὸ παιδὶ—θέλει νὰ γεμίσῃ αὐτὸ τὸ κενό. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀναγνώστης, οὔτε καὶ ἀναγνώστρια ποὺ νὰ μὴ διαβάσουν τὸ «Παιδὶ» τοῦ δόκτορος Πωσέ. Τὸ πόσο καθαρὰ καὶ εὐχάριστα γράφει ὁ Πωσὲ καὶ τὰ πιὸ δύσκολα θέματα, περιττὸν νὰ σᾶς τὸ ποῦμε, γιατὶ τὸν ξέρετε ἀπὸ τὸν «Δρόμο τῆς Εὐτυχίας». Ὁ Πωσὲ εἶναι ὁ συγγραφεὺς ποὺ ξέρει νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ τακτοποιῇ τὶς πιὸ ἀναγκαῖες ἐπιστημονικὲς γνώσεις, στὰ πιὸ διάφορα μυαλά. Τὸ «Παιδὶ» δὲν εἶναι γραμμένο μόνο γιὰ παιδαγωγοὺς καὶ γιὰ λίγες μητέρες. Εἶναι τὸ βιβλίο ποὺ, ἐπαναλαμβάνομε, πρέπει νὰ διαβάσῃ κάθε γονιός, κάθε γυναῖκα.

1ον

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ μου αὐτὸ ἔδωσα ὅλες τὶς μεταπολεμικὲς παρατηρήσεις μου ἐπάνω στὸ παιδὶ καὶ τὴν ἀνατροφή του.

Δὲν εἶδα τὴ σημερινὴ ἀνατροφὴ μόνο μὲ τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ ποὺ λέγοντας ἀγωγὴ ἐννοεῖ πάντοτε τὴν σωματική. Ἡ ἀγωγή, κατὰ τὴν γνώμη μου, πρέπει νὰ εἶναι ὁλοκληρωμένη, γιατὶ τέτοιοι πρέπει νὰ εἶναι καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ χέρια της.

Οἱ νέοι πρέπει νὰ εἶναι ἄξιοι νὰ προσαρμοσθοῦν καὶ κοινωνικὰ καὶ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ στὶς ὅλο καὶ ἀνανεούμενες συνθῆκες μιᾶς ζωῆς ποὺ συνεχῶς ἐξελίσσεται.

Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς θὰ σᾶς δώσω ἕνα τελειωτικὸ παιδαγωγικὸ σύστημα, γιατὶ ἡ μόρφωσις πρέπει ν' ἀλλάζῃ σύμφωνα μὲ τὰ χρόνια, τὶς περιστάσεις καὶ τὶς ἀνάγκες. Πρέπει διαρκῶς νὰ προσαρμόζεται. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ γενικοὶ καὶ σταθεροὶ κανόνες : Παντοῦ καὶ πάντοτε π. χ. χρειάζεται ἡ ἐνεργητικότης, τὸ γερὸ κορμί, τὸ φωτεινὸ μυαλό, ὁ δυνατὸς χαρακτήρας.

Μὲ ποιὸν τρόπο ; Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἰδοῦμε στὸ βιβλίο αὐτό.

Ἡ σωματικὴ ἀγωγὴ καὶ ἰδίως ἡ διαπαιδαγώγησις τοῦ ἐντέρου, τῶν πνευμόνων, τοῦ στομάχου, θὰ ἐπιτρέψουν στὸ παιδὶ νὰ εἶναι γερό, νὰ μὴν κουράζεται, εὔκολα, νὰ μὴν συγκινεῖται μὲ τὸ τίποτα, νὰ ἀντιμετωπίζῃ μὲ μιὰ λέξι τὴν ζωή.

Ἡ ἀγωγὴ πρέπει νὰ βασίζεται στὴν διαμόρφωσι ἑνὸς ἀνθρώπου δυνατοῦ μὲ αὐτοέλεγχο, χωρὶς νευρικότητα καὶ ἀδυναμίες.

Ὅταν ἤμουνα νέος, οἱ διδάσκαλοί μου μοῦ λέγανε ὅταν τοὺς ὡμολογοῦσα κανένα σφάλμα μου : «Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃς τὸ πόσο κακὴ ἦταν ἡ πρᾶξι σου γιὰ νὰ γίνῃς στὸ μέλλον προσεκτικώτερος, καλλίτερος». Μεγάλο λάθος. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ προκαλοῦμε τύψεις μέσα στὸ παιδί. Καλλίτερα νὰ κάνωμε τὸν κόπο νὰ τοῦ ἀναπτύξωμε τί εἶναι τὸ καλό, τὸ ἀληθινό, τὸ δίκαιο, καὶ πῶς πρέπει νὰ τὰ ἀναζητήσῃ.

Πρέπει, θὰ πρόσθετα, τὰ παιδιά μας νὰ παίρνουν καὶ μιὰ ἰδιαίτερη σεξουαλικὴ ἀνατροφή. Ὅσο περισσότερο διατηρηθῇ ἡ ἐγκράτεια στὸ παιδί, τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ τὴν κατοπινή του ἰσορροπία καὶ γιὰ τὴν ὑγεία του.

Βέβαια, ὅλα τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν ὅμοιο ταμπεραμέντο, ἀλλὰ ἡ κυριαρχία τῶν ἐνστίκτων εἶναι ἡ πρώτη μεγάλη νίκη μας γιὰ τὴν αὐτοκυριαρχία.

Πρέπει νὰ ξυπνήσωμε στὸ παιδὶ τὴν μεγάλη ἠθικὴ δύναμη ποὺ κλείνει μέσα του, πρέπει νὰ τοῦ δώσωμε ἕνα ἰδανικό. Ἡ ἠθικὴ αὐτὴ δύναμις ξυπνᾶ μὲ τὴν συναίσθησι τῆς συνεχοῦς τελειοποιήσεως κάθε ἀτόμου.

Πρέπει νὰ δημιουργήσωμε στὸ παιδὶ συνήθειες καλές, μὲ τὴν ἐπανάληψι καὶ μὲ τὸ σύστημα τῶν ἱκανοποιήσεων καὶ ὄχι μὲ ἀπειλὲς καὶ τιμωρίες.

Ποιὰ μέθοδο πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν οἱ γονεῖς, γιὰ νὰ μεγαλώσουν σωστὰ τὰ παιδιά τους ;

Συνηθίστε νὰ παρατηρῆτε καὶ νὰ βρίσκετε στὰ παιδιά σας τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς τάσεις καὶ συνήθειές των.

Μὴν γελᾶτε τὸν ἑαυτό σας, μὴν βλέπετε τὰ παιδιά σας ὅπως θὰ θέλατε ἐσεῖς νὰ εἶναι. Πρέπει ἐσεῖς, γονεῖς, νὰ ἔχετε τὴν δύναμι καὶ τὸ θάρρος νὰ βλέπετε καθαρά. Εἶναι φορὲς ποὺ ἡ πραγματικότης σᾶς τυραννεῖ. Δὲν πειράζει. Πρέπει νὰ μάθετε νὰ ἀναλύετε ψυχικὰ τὰ παιδιά σας. Παρατηρῆστε πῶς παίζουν, πῶς φέρονται στὰ ἄλλα παιδιά, πῶς τρώνε, πῶς ἐργάζονται. Παρατηρῆστε χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς τὰ παρακολουθῆτε. Ὅταν θὰ ἀνακαλύψετε τὰ σφάλματα τῶν παιδιῶν σας προσπαθῆστε νὰ δῆτε πῶς θὰ τὰ διορθώσετε. Πρέπει νὰ βασισθοῦμε στὴν μέθοδο τῆς αὐστηρότητος τῶν πατέρων μας, στὴν σημερινὴ ἐλεύθερη διαπαιδαγώγησι ; Καὶ στὰ δυὸ ὅταν χρειάζεται.

Ἡ γλυκειὰ αὐστηρότης, ἡ σοβαρή, ἡ τρυφερὴ καὶ μελετημένη, θἄλεγα, χρειάζεται ἴσως στὴν ἀρχή, ἕως ὅτου, πράγματι, δημιουργήσουμε στὸ παιδὶ καλὲς συνήθειες καὶ τότε τὸ ἔργο τῆς ἐλεύθερης σημερινῆς ἀγωγῆς θὰ δώσῃ τοὺς καρπούς του. Θὰ ὁδηγῆστε τὸ παιδὶ μὲ τὴν λογική, κατὰ βάθος ὅμως μὲ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν καρδιά.

Ἕνας γονεὺς δὲν πρέπει νὰ θυμώνῃ ποτέ, δὲν πρέπει νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κάνῃ σκηνές, ἐκνευρίζοντας ἔτσι ἐπικίνδυνα τὸ παιδί. Ἀντίθετα, πρέπει νὰ εἶναι αἰσιόδοξος, ἤρεμος, ὑπομονητικός.

* * *

Μὴν θυμώνεις ποτὲ ἐμπρὸς στὸ παιδί σου. Τοῦ δίνεις ἔτσι τὸ κακὸ παράδειγμα.

Μὴν τὸ χτυπᾶς. Μίλα του μὲ γλυκύτητα καὶ μὲ θετικότητα. Δίνε του κουράγιο διαρκῶς καὶ μὴν τὸ ἀπογοητεύεις ποτέ. Ἀντάμοιβέ το ὅταν πρέπει.

* * *

Μὴν τὸ μπουκώνεις μὲ ζάχαρες καὶ σοκολάτες. Ξόδεψε τὰ λεπτὰ αὐτὰ γιὰ νὰ τοῦ δίνῃς φροῦτα καὶ παιγνίδια.

* * *

Μὴν λὲς ποτὲ στὸ παιδὶ «εἶσαι κακό, κουτό, δὲν μπορεῖς, δὲν ξέρεις...». Μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ. Λέγε του πάντα σὲ κάθε εὐκαιρία «εἶσαι καλό, ἐργατικό, ἔχεις θέλησι, ἔχεις ἱκανότητες». Ἔτσι ξυπνᾶ τὸ φιλότιμό του καὶ ὅτι τοῦ ὑποβάλλετε τὸ ἐκτελεῖ.

ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΙ.

Μετὰ τὸν παγκόσμιο πόλεμο, εἶναι γεγονὸς πὼς ἔγινε μιὰ ἀναστάτωσις. Ἕνας γέρικος κόσμος πέθανε. Ἕνας νέος κόσμος ἄρχισε νὰ γεννᾶται γεμᾶτος δύναμι καὶ παλμό, γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ μέλλοντος. Μεταξὺ τοῦ παληοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου ὑπάρχει ἕνας βαθὺς λάκκος.

Σήμερα ὑπάρχει νέα νοοτροπία, νέες ἀνάγκες, νέα δίψα γιὰ ἐνεργητικότητα, ἀνάγκη γιὰ νέες προσαρμογὲς πρὸς νέον πολιτισμό.

«Ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἁμάξι γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἰδέα στὸ αὐτοκίνητο», εἶπεν ὁ Foch.

Ἡ ἐποχή μας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνθρώπινες «ἱκανότητες». Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διάνοιες καὶ ἀπὸ μπράτσα καὶ χαρακτῆρες ἀτσαλωμένους.

Νέοι καιροί, ποὺ τοὺς χρειάζονται νέες ἐργατικότητες δημιουργικές, ἱκανὲς νὰ στηρίξουν τὶς νέες ἰδέες. Καὶ οἱ ἐνεργητικότητες αὐτὲς δὲν μποροῦν νὰ μείνουν στὸν τομέα τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἄδειων φράσεων.

Καιροὶ πυρετώδους δημιουργίας, καιροὶ ἀγώνων γιὰ τὴν ζωή. Ἡ ἐπιτυχία εἶναι στὰ χέρια ἐκείνων ποὺ ἔχουν γερὸ σῶμα, πειθαρχημένον χαρακτῆρα καὶ πνεῦμα πρακτικό. Τὸ ἐπίθετο ποὺ ταιριάζει στὸν ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ πετύχῃ καὶ νὰ δράσῃ εἶναι τὸ «δραστήριος». Δραστήριος εἶναι σήμερα ὁ ἱκανὸς ἄνθρωπος, ὁ προικισμένος μὲ πνεῦμα πρακτικό, ἐκεῖνος ποὺ στὴν ζωὴ ἔχει τὴν «δύναμι τῆς πραγματοποιήσεως».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Ἡ συνέχεια.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Π. Τζόρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38576

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΟΥ ΟΥΪΝΔΣΩΡ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΙΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΗ: Η ΩΡΙΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ Ἢ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ;

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ «Ἐφημερίδα τῆς Γυναίκας» παίρνοντας ἀφορμὴν ἀπὸ τοὺς γάμους τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐΐνδσωρ μὲ τὴν κυρία Σίμψον καθὼς καὶ τοὺς πρὸ ὀλίγου καιροῦ γάμους τοῦ πρίγκηπος Καρόλου τῆς Σουηδίας ποὺ παρητήθη ἀπ' ὅλα του τὰ δικαιώματα στὸ θρόνο γιὰ χάρι τῆς ἐκλεκτῆς του κομήσσης Ἔλσας φὸν Ρόζεν—ἡ ὁποία, σημειωτέον, εἶναι χωρισμένη, μητέρα τριῶν παιδιῶν καὶ ἑπτὰ χρόνια μεγαλύτερη ἀπ' τὸν Κάρολο—ἐπεχείρησε μιὰ ἔρευνα καὶ ἀπέτεινε σὲ διάφορες ἐξέχουσες προσωπικότητες τὴν ἐρώτησι: «Ἡ ὥριμη γυναῖκα σᾶς φαίνεται πιὸ ἑλκυστικὴ ἀπ' τὸ κορίτσι; » Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἀπήντησαν πρῶτον ὁ Μωρὶς Ντεκομπρᾶ, ὁ διάσημος συγγραφεύς, ἔπειτα ὁ Ζοζὲ Νογκερό, ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, ὁ Βὰν Ντόνγκεν, ὁ διάσημος ζωγράφος, καί... ἕνας ἄγνωστος σοβατζῆς, σὰν ἀντιπρόσωπος τῆς λαϊκῆς γνώμης.

Ο ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ :

—Ἡ ὥριμη γυναῖκα, ἀκόμα καὶ χωρισμένη, κερδίζει διαρκῶς ἔδαφος. Εἶναι ἀναντίρρητο. Πρὶν ἀπὸ πενῆντα χρόνια ἀκόμα, ἡ χωρισμένη ἦταν ἀντικείμενο σκανδάλου καὶ τὴν κρατοῦσαν παράμερα ἀπὸ τὴν «καθὼς πρέπει» κοκέττα. Τώρα εἶναι παντοῦ δεκτὴ καὶ σὲ πολλοὺς ἄνδρες φαίνεται πιὸ ἑλκυστικὴ ἀπὸ ἕνα κορίτσι.

—Σὲ τί ἀποδίδετε αὐτὴ τὴ μεταστροφή;

—Στὴ γενικὴ μεταστροφὴ τῶν ἠθῶν ποὺ εἶναι πολὺ πλατειὰ καὶ ἀνεκτικὰ καὶ ἰδίως στὴν ἀμερικανικὴ ἐπίδρασι ποὺ προπαγανδίζει ὁ κινηματογράφος. Στὴν Ἀμερική, τὸ ξέρετε, ἂν ἀπέκλειαν τὶς χωρισμένες, δὲν θὰ ἀπέμενε πειὰ καμμιὰ γυναῖκα, ἢ σχεδὸν καμμιά.... Σκεφθῆτε πὼς ἀρκεῖ νὰ πῆ ἕνας ἄνδρας στὴ γυναῖκα του: «Δὲν μ' ἀρέσει τὸ καπέλλο σου» γιὰ νὰ τὸν καταγγείλη ἀμέσως γιὰ «ἠθικὴ σκληρότητα» καὶ νὰ ζητήση τὸ διαζύγιό της!

—Ἂς μὴ μιλήσωμε γι' αὐτὲς τὶς χωρισμένες. Ἂς μιλήσωμε γιὰ τὶς χωρισμένες κατὰ τὰ Γαλλικὰ ἔθιμα, γιὰ τὶς σοβαρὲς γυναῖκες ποὺ τὸ διαζύγιο δὲν τοὺς ἦταν οὔτε παιχνίδι, οὔτε σπόρ, ἀλλὰ μιὰ δοκιμασία, συχνὰ πολὺ θλιβερή. Δὲν μπορεῖ νὰ τὶς κακίση κανεὶς γιατὶ ἔβαλαν τέλος—καὶ ἦταν αὐτὸ προτιμότερο—σὲ μιὰ δυστυχισμένη ζωὴ ποὺ ἂν παρετείνετο θὰ κατέστρεφε δυὸ ὑπάρξεις... Τὸ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ δοκιμάσουν ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν τύχη τους σὰν ἕνα κορίτσι, εἶναι ἐντελῶς φυσικό. Ἀλλὰ εἶναι φυσικό, νὰ ἐπιτύχουν καλλίτερα ἀπὸ ἕνα κορίτσι;

—Ναί... Δὲν πρόκειται νὰ πῶ κακὸ γιὰ τὰ κορίτσια ποὺ εἶναι χαριτωμένες ὑπάρξεις καὶ ποὺ κρύβουν θησαυροὺς τρυφερότητος, αὐθορμητισμοῦ, ἐνθουσιασμοῦ. Δὲν ξέρουν ὅμως νὰ τοὺς δείξουν, νὰ τοὺς μεταχειρισθοῦν αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς.... Ἂν παραμελοῦμε τὸ κορίτσι, αὐτὸ εἶναι λάθος του. Συχνὰ νομίζει πὼς εἶναι τὸ κέντρο τοῦ κόσμου...

—Ὢ !...

—Μὰ ναί, ἑπτὰ φορὲς στὶς δέκα. Καὶ τότε εἶναι πολὺ ἀπελπιστική, παρὰ πολὺ ἀπελπιστική. Τῆς χρειάζεται ἕνας ἄνδρας ἔτσι καὶ ἀλλοιῶς, ποὺ νὰ μὴν ἔχη ἐλαττώματα καὶ ποὺ νὰ τὴν λατρεύη ἀποκλειστικά. Δὲν συγχωρεῖ καμμιὰ ἀδυναμία, προσβάλλεται, θυμώνει γιὰ τὸ τίποτα....

—Καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ ἔζησε κιόλας, εἶναι κατὰ τὴν γνώμη σας πιὸ ἐλαστικὴ καὶ λιγώτερο ἀπαιτητική ;

—Βέβαια. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ξέρει τοὺς ἄνδρες, ξέρει πὼς δὲν πρέπει νὰ τοὺς γυρεύη παρὰ πολλά. Παραδέχεται ἐλαττώματα ποὺ κάνουν ἔξω φρενῶν μιὰ νέα κόρη, ξέρει νὰ προσαρμόση τὴν προσωπικότητά της στὴν προσωπικότητά του, τέλος νὰ τὸν ἀφίνη νὰ πιστεύη πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνώτερος.

Ἀναστενάζω, λίγο ἀπογοητευμένη :

— Εἶναι πολὺ λυπηρὸς γιὰ τὶς κοπέλλες μας αὐτὸς ὁ ἀνταγωνισμός!

—Μὰ ὄχι, λέει ὁ κ. Ντεκομπρᾶ. Πολλοὶ ἄνδρες ἔχουν ἔνστικτα ἐξερευνητοῦ. Ἡ ψυχὴ ἑνὸς κοριτσιοῦ εἶναι σὰν ἕνα ἄπιαστο κερὶ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ πλάση ὅπως θέλει, κι' ἀγαποῦν περισσότερο μιὰ προσωπικότητα ποὺ δημιούργησαν σύμφωνα μὲ τὴ δική τους, σὲ πλήρη συμφωνία μὲ τὶς συνήθειες καὶ τὰ γοῦστα των, ποὺ ἔπλασαν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα... Ἂν βέβαια ἡ νέα κοπέλλα δὲν στείλη περίπατον αὐτὸν ποὺ θὰ ἐπιχειρήση νὰ τὴν «πλάση», κι' ἂν δὲν τὸν κάνει ν' ἀηδιάση γιὰ πάντα, παρόμοιες περιπέτειες σὲ ἄγνωστη γῆ ! Βλέπετε, τελειώνει χαμογελῶντας ὁ κ. Ντεκομπρᾶ, πὼς ὑπάρχει καὶ στὶς δυὸ πλευρὲς τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό... Ἀλλὰ ὅλες οἱ γυναῖκες κρατοῦν στὰ χέρια τους τὸ μέσο ποὺ θὰ ὑπερασπίσουν τὴν εὐτυχία τους. Μιὰ ὡραία ἀγγλικὴ παροιμία λέει πὼς «ὅλα τὰ σύννεφα περιβάλλονται ἀπὸ μιὰ ἀσημένια γραμμή», γιατὶ πάντα φωτίζει τὴν ἄκρη τους ὁ ἥλιος. Ἔ, λοιπόν, γυναῖκες ἢ κορίτσια, ὅλες τὶς φωτίζει ὁ ἔρως καὶ ὅλες μποροῦν νὰ λάμψουν...

Καὶ ἡ ποιητικὴ αὐτὴ σύγκρισις ἀπαλλάσσει τὸν Μωρὶς Ντεκομπρᾶ νὰ ἐκφρασθῆ ὁριστικά. Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε; Ὁλόγυρά του, στὸ γραφεῖο του, ἀπειράριθμες φωτογραφίες χαριτωμένων πλασμάτων τοῦ χαμογελοῦν. Κι' ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν φυσικὰ γυναῖκες καὶ κορίτσια....

Ο ΖΟΖΕ ΝΟΓΚΕΡΟ :

Ἀκούει πολὺ σοβαρὰ τὴν ἐρώτησί μου καὶ δὲν σκέπτεται οὔτε στιγμὴ νὰ ξεφύγη μὲ ἀοριστίες. Εἶναι πολὺ εὐσυνείδητος καὶ καταλαβαίνει κανεὶς πὼς τὸ ζήτημα τὸν ἐνδιαφέρει βαθειά.

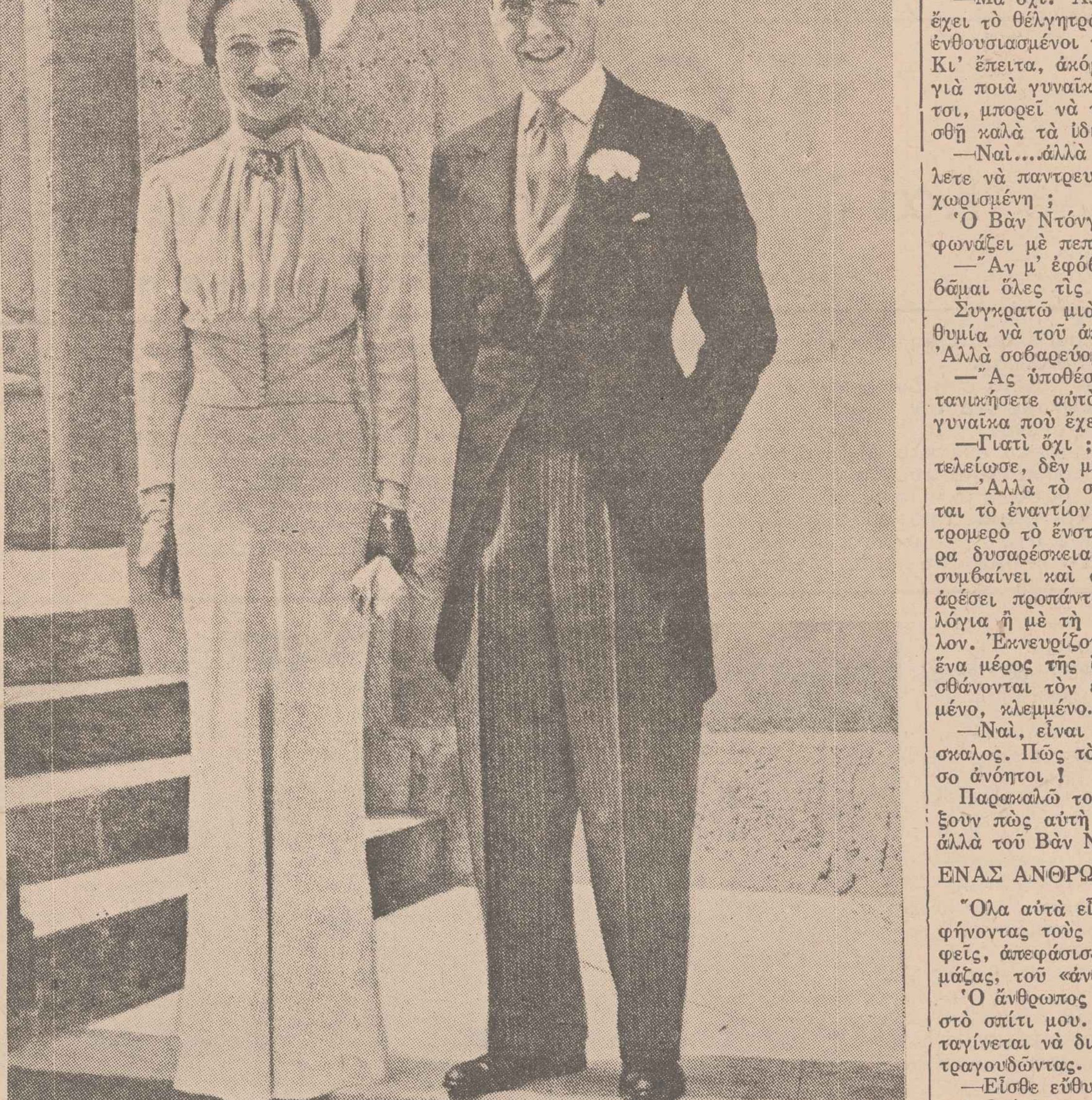

'Ο δοὺξ τοῦ Οὐΐνδσωρ καὶ ἡ κυρία Σιμπσον —τώρα δούκισσα— ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον των.

—Ἐν πρώτοις, μοῦ λέει σιγανά, ἂν ἤμουν ἐγὼ ὁ Ἐδουάρδος 8ος δὲν θὰ ἄφινα τὸ θρόνο οὔτε γιὰ τὴν πιὸ ἀγαπημένη γυναῖκα. Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος καὶ πολὺ φιλόδοξος γιὰ νὰ κάνω κάτι τέτοιο. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἔκανα ἀκόμα λιγώτερο γιὰ μιὰ χωρισμένη. Κι' ἔπειτα ἐπιστρέφω ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ καὶ εἶδα πολλὲς γυναῖκες ποὺ θεωροῦν τὸ γάμο σὰν ἕνα σπὸρ ἢ σὰν μιὰ ὑπόθεσι καθαρὰ ἐμπορική. Ἕνα βράδυ, σὲ ἕνα εὔθυμο «πάρτυ», ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴν ἔξαψι ποὺ προκαλοῦν τὰ κοκτέϊλ γιὰ νὰ παρασύρουν τὸ θῦμα τους στὸν πάστορα ἢ στὸν σερίφ. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ζητοῦν τὸ διαζύγιο, φυσικὰ μὲ μιὰ ὡραία χρηματικὴ ἀποζημίωσι !

— Κι' ἔχουν πολλὰ θύματα; Κατορθώνουν νὰ παντρεύωνται πάντα;

—Βέβαια. Εἶναι τολμηρὲς καὶ ξεντρόπιαστες. Ἐπιτίθενται, προκαλοῦν, ταράζουν τὸν ἄνδρα μὲ τὸν πιὸ ἄμεσο τρόπο. Αὐτὸς ἀφίνεται νὰ παρασυρθῆ μὲ τὴν σκέψι: «Μπᾶ! Μαζί της, δὲν ὑπάρχει φόβος!» Ἀλλὰ ἐκείνη τὸν κρατάει καλὰ καὶ δὲν τὸν ἀφίνει πειά!

—Βάζετε στὴν ἴδια κατηγορία τὶς χωρισμένες Εὐρωπαῖες ;

—Ὤ, ὄχι. Στὴν Γαλλία τοὐλάχιστον μιὰ γυναῖκα χωρίζει ὅταν ἔχη λόγους σοβαροὺς καὶ ὑποφέρει γι' αὐτό. Δὲν μποροῦμε νὰ τῆς ἀρνηθοῦμε τὸ δικαίωμα νὰ ξανακάνη τὴ ζωή της καὶ καταλαβαίνω πὼς μπορεῖ νὰ ἀρέση σὲ μερικούς. Ἀλλὰ ἐγὼ ὅταν παντρευθῶ, θὰ πάρω ἕνα κορίτσι... Ἕνα ἀληθινὸ κορίτσι, δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ ὡραῖο! Ἡ ἀγνότης, ἡ ἐπιφυλακτικότης, ἡ ἄγνοια.... Νὰ τῆς τὰ μάθω ἐγὼ ὅλα!...

»Αὐτὸ εἶναι ἡ πιὸ ὡραία ἐποχὴ τοῦ ἔρωτος. Νὰ γνωρισθῆς μὲ μιὰ νέα κόρη καὶ νὰ σὲ γνωρίση κι' ἐκείνη, νὰ γνωρίσετε ἀμοιβαῖα τὸν ἔρωτα....

—Μὰ μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ ἴδιο καὶ μὲ μιὰ γυναῖκα χήρα ἢ χωρισμένη.

—Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ξαναρχίζουν. Ὄχι, εἰλικρινῶς, χωρὶς νὰ θέλω νὰ λυπήσω κανένα, νομίζω πὼς ὁ γάμος δὲν ἔχει ὅλη του τὴ σημασία καὶ ὅλη του τὴν ὡμορφιὰ παρὰ μόνο μ' ἕνα κορίτσι!

Ο ΒΑΝ ΝΤΟΝΓΚΕΝ

Ὁ διάσημος ζωγράφος ποὺ ἔχει ζωγραφίσει τόσες γυναῖκες μ' ἀκούει καὶ ἐπαναλαμβάνει πολὺ σοβαρὰ τὴν ἐρώτησί μου :

—Γυναῖκα ἢ Κόρη ;

Μία σιωπή. Περιμένω ἕτοιμη νὰ σημειώσω μιὰ ὁριστικὴ ἀπάντησι. Ἀλλὰ ἐκεῖνος λέγει :

—Πόσο εἶναι ἀληθινὰ γυναικεία αὐτὴ ἡ συνήθεια τῆς γενικοποιήσεως! Δὲν ὑπάρχει ἡ γυναῖκα καὶ ἡ κόρη, ὑπάρχουν γυναῖκες καὶ κόρες, γυναῖκες χαριτωμένες καὶ κορίτσια θαυμάσια !

Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ μέγας ζωγράφος θέλει νὰ εὐχαριστήση ὅλες μας. Ἐγὼ ὅμως ἐπιμένω :

—Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους ὅλων, μαῖτρ. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα μὲ κάνουν νὰ σκέπτωμαι πὼς τὰ κορίτσια ἀρχίζουν νὰ χάνουν ἔδαφος...Ἡ ἱστορία τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐΐνδσωρ καὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Σουηδίας ποὺ ἐγκατέλειψαν τὰ δικαιώματά των στὸ θρόνο γιὰ τὸν ἔρωτα μιᾶς χωρισμένης γυναίκας, ποὺ ἤδη εἶχε ζήσει χωρὶς αὐτοὺς ἕνα μέρος τῆς ζωῆς της...

—Ὤ, ἀναστενάζει ὁ Βὰν Ντόνγκεν, ἀκόμα κι' ἐδῶ θέλετε νὰ γενικεύσετε τὸ ζήτημα. Θέλετε νὰ βγάλετε ἕνα γενικὸ συμπέρασμα ἀπὸ δυὸ μεμονωμένες περιπτώσεις, ποὺ ἔκαναν τόσο θόρυβο γιατὶ πρόκειται γιὰ ὑψηλὰ πρόσωπα. Ἔ, ναί, ὁ Δοὺξ τοῦ Οὐΐνδσωρ καὶ ὁ πρίγκηψ τῆς Σουηδίας εἶναι ἐρωτευμένοι μὲ χωρισμένες γυναῖκες. Κι' ἔπειτα ; Αὐτὸ ἔτυχε ἔτσι, δὲν ἔχει σημασία. Μποροῦσαν νὰ ἐρωτευθοῦν τὸ ἴδιο μὲ ἕνα κορίτσι...

—Μὲ συγχωρεῖτε. Ἴσως νὰ μὴ πρόκειται ἐδῶ περὶ συμπτώσεως. Ἕνα κορίτσι θὰ ἤξερε νὰ τοὺς γοητεύση ἔτσι ; Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα.

Ὁ Βὰν Ντόνγκεν σκέπτεται.

—Αὐτό, εἶναι ἄλλο ζήτημα. Ἴσως ἡ γυναῖκα ξέρει νὰ «ὑπερασπισθῆ» καλλίτερα...Ἔχει πεῖρα, ξέρει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν ἐπιστήμη τοῦ ἔρωτος...Κι' ἀκόμα—γιατὶ κι' αὐτὸ ἔχει τὴν ἀξία του—εἶναι πιθανὸν πὼς ξέρει καλλίτερα νὰ κρατήση ἕνα σπίτι, νὰ διευθύνη ἕνα νοικοκυριό...Ἔχει κάνει κιόλας τὶς σχετικὲς δοκιμές. Ἡ περίοδος τῆς προσαρμογῆς, οἱ ἀναζητήσεις, οἱ δισταγμοί, ἔχουν περάσει....

—Ἀλλὰ λοιπόν, νὰ ποὺ ἡ κόρη ὑστερεῖ μὲ τὸν ἀδέξιο ἔρωτά της, μὲ τοὺς δισταγμούς της !....

—Μὰ ὄχι. Ἀπεναντίας. Κι' αὐτὴ ἡ ἄγνοια ἔχει τὸ θέλγητρό της καὶ πολλοὶ ἄνδρες εἶναι ἐνθουσιασμένοι νὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι. Κι' ἔπειτα, ἀκόμα μιὰ φορά, ὅλα ἐξαρτῶνται γιὰ ποιὰ γυναῖκα πρόκειται. Γυναῖκα ἢ κορίτσι, μπορεῖ νὰ νικήση ἂν ξέρη νὰ μεταχειρισθῆ καλὰ τὰ ἰδιαίτερά της ὅπλα.

—Ναὶ....ἀλλὰ ἂς ὑποθέσωμε, μαῖτρ, πὼς θέλετε νὰ παντρευθῆτε. Δὲν θὰ σᾶς φόβιζε μιὰ χωρισμένη ;

Ὁ Βὰν Ντόνγκεν πετιέται τρομαγμένος καὶ φωνάζει μὲ πεποίθησι :

—Ἂν μ' ἐφόβιζε ; Μὰ ἐγώ, δεσποινίς, φοβᾶμαι ὅλες τὶς γυναῖκες !

Συγκρατῶ μιὰ ἔκρηξι γέλοιου καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ ἀπαντήσω : «Δὲν φαίνεσθε !». Ἀλλὰ σοβαρεύομαι πιὸ πολὺ καὶ ἐξακολουθῶ:

—Ἂς ὑποθέσωμε πὼς κατορθώνετε νὰ κατανικήσετε αὐτὸ τὸ φόβο. Θὰ παίρνατε μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἤδη ἕνα ἐρωτικὸν παρελθόν;

—Γιατὶ ὄχι ; τὸ παρελθὸν εἶναι παρελθόν, τελείωσε, δὲν μιλεῖ πιὰ κανεὶς γι' αὐτό...

—Ἀλλὰ τὸ σκέπτεται. Ἂν καὶ ἰσχυρίζονται τὸ ἐναντίον, ὅλοι οἱ ἄνδρες σχεδὸν ἔχουν τρομερὸ τὸ ἔνστικτο τῆς ἰδιοκτησίας. Μιὰ μέρα δυσαρέσκειας, συζητήσεως, θυμοῦ—αὐτὸ συμβαίνει καὶ στὰ καλλίτερα ἀνδρόγυνα—κι' ἀρέσει προπάντων στὴ γυναῖκα τους μὲ τὰ λόγια ἢ μὲ τὴ σκέψι, πὼς ἀνῆκε σ' ἕνα ἄλλον. Ἐκνευρίζονται μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁλόκληρο ἕνα μέρος τῆς ζωῆς της τοὺς διαφεύγει, αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους γελασμένο, ἀπατημένο, κλεμμένο...Δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

—Ναί, εἶναι ἀλήθεια, ἀναγνωρίζει ὁ διδάσκαλος. Πῶς τὸ θέλετε ; Οἱ ἄνδρες εἶναι τόσο ἀνόητοι !

Παρακαλῶ τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ προσέξουν πὼς αὐτὴ ἡ γνώμη δὲν εἶναι δική μου, ἀλλὰ τοῦ Βὰν Ντόνγκεν.

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ :

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὡραῖα καὶ καλά. Ἀλλὰ ἀφήνοντας τοὺς καλλιτέχνας καὶ τοὺς συγγραφεῖς, ἀπεφάσισα νὰ μάθω καὶ τὴν γνώμη τῆς μάζας, τοῦ «ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ».

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ σπίτι μου. Εἶναι ἕνας σοβατζῆς ποὺ καταγίνεται νὰ διορθώση τὸν τοῖχο τῆς εἰσόδου τραγουδῶντας.

—Εἶσθε εὔθυμος σήμερα, τοῦ λέω. Ὁ δοὺξ τοῦ Οὐΐνδσωρ ἔπρεπε νὰ σᾶς προσκαλέση στὸ γάμο του γιὰ νὰ τραγουδήσετε στὸ τραπέζι !

—Ὤ, δὲν τοῦ χρειάσθηκα ! λέει μ' ἕνα ὕφος περιφρονητικό. Ἕνας τέτοιος γάμος, δὲν εἶναι γάμος !

—Μπᾶ ! Καὶ γιατί ;

—Μὰ τί λέτε ; Μιὰ γυναῖκα ποὺ παίρνει τὸν τρίτο σύζυγο ! Αὐτὸ ποὺ λέω ἐγὼ γάμο, εἶναι ὅταν ἡ νύφη φοράει ὁλόλευκα.

Ὢ παράδοσις ! Ὢ ποίησις ! Σεβασμὸς τῶν συμβόλων ! Καταφύγατε στὴ λαϊκὴ ψυχή ;

—Λοιπὸν ἐσεῖς δὲν θὰ παίρνατε μιὰ χωρισμένη ; Θὰ προτιμούσατε ἕνα κορίτσι ;

—Τί ἰδέα ! Ὅταν κανεὶς συναντάει μιὰ γυναῖκα ποὺ τοῦ ἀρέσει δὲν τῆς ζητάει ἀμέσως τὴν ταυτότητά της ! Ἐγὼ θὰ μποροῦσα πολὺ καλὰ νὰ συναντήσω μιὰ γυναῖκα χωρισμένη καὶ νὰ τὴν ζητήσω εἰς γάμον σὰν νὰ ἦταν κορίτσι...

—Ἀλλὰ ἂν μαθαίνατε πὼς εἶναι χωρισμένη δὲν θ' ἀλλάζατε ἰδέα ;

—Δὲν ξέρω. Ἴσως ὄχι, ἂν τὴν ἀγαποῦσα.., Ἀλλὰ ὡστόσο αὐτὸ θὰ μ' ἐκρύωνε....

—Γιατὶ θὰ σᾶς κρύωνε ;

—Θὰ δίσταζα...Θὰ σκεπτόμουνα πὼς ὑπάρχει κάποιος λόγος ποὺ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν σύζυγό της.

—Μὰ ὁ λόγος αὐτὸς μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπ' τὸν σύζυγο !

—Βέβαια, αὐτὴ ἔτσι θὰ πῆ πάντα ! Ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω νὰ ἐπαινέσω τοὺς ἄνδρες, πέντε φορὲς στὶς δέκα, τὸ ἄδικο τὤχει ἡ γυναῖκα. Κι' ἔπειτα, αὐτὸς ὁ σύζυγος ποὺ ὑπάρχει πάντα, ποὺ μποροῦμε νὰ συναντήσωμε στὸ δρόμο...«Βλέπεις, Λεόν, αὐτὸς ἐκεῖ εἶναι ὁ «πρῶτος» μου ! Ὄχι εὐχαριστῶ !

—Εἶσθε ζηλιάρης !

—Ὄχι. Προσεκτικός. Φαντασθῆτε πὼς μιὰ μέρα εἴμαστε κάπως ψυχραμένοι—συμβαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα ἔ ; Λοιπὸν τυχαίνει νὰ συναντήση τὸν πρῶτο της ἄνδρα, θυμᾶται τὰ παληά, λυπᾶται ποὺ τὸν ἄφησε... Τότε ἐγώ...

Καὶ ἀσβεστώνει τὸν τοῖχο μὲ τέτοια φόρα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 17ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο

— Μέσα σὲ 4 χρόνια ἀδυνάτισε τριάντα κιλά....

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ ! Ἡ Ρόζα Φράϊστετερ ἔχασε μόνο τριάντα κιλὰ καὶ ὄχι τριάντα ἕνα, ὅπως τῆς εἶχαν ζητήσει. Τί θὰ γίνη λοιπὸν τώρα ; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπασχολεῖ τὶς μέρες αὐτὲς ὅλη τὴν Νέα Ὑόρκη.

Ἐδῶ καὶ τέσσαρα χρόνια, ἡ Ρόζα Φράϊστετερ εἶχε ζητήσει μιὰ θέσι παιδαγωγοῦ σ' ἕνα κρατικὸ λύκειο. Εἶχε κάμει λαμπρὲς σπουδὲς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κολομβίας καὶ εἶχε πρωτεύσει σὲ ὅλες τὶς ἐξετάσεις της. Ἐν τούτοις τὸ Συμβούλιο τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἀπέρριψε τὴν αἴτησι περὶ διορισμοῦ της, γιὰ τὸν ἐκπληκτικὸ λόγο ὅτι ἦταν...πολὺ χοντρή. Πραγματικὰ ἡ νεαρὴ καθηγήτρια ἦταν μετρίου ἀναστήματος καὶ ἐζύγιζε 91 κιλά. Τὸ Συμβούλιον ἔκρινε ὅτι τὸ ὑπερβολικὸ αὐτὸ πάχος θὰ ἐμείωνε τὴν σωματική της ἱκανότητα καὶ θὰ τὴν ὑπεχρέωνε νὰ ζητήση πολὺ γρήγορα τὴν σύνταξί της.

—Ἂν ἐπιμένετε πολὺ γιὰ νὰ γίνετε καθηγήτρια ἀγαπητὴ δεσποινίς, τῆς εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς αὐστηροὺς κριτάς της, θὰ χρειασθῆ νὰ ἀδυνατίσετε τριάντα ἕνα κιλά !

Ἡ Ρόζα Φράϊστετερ ἐπῆρε τὴν σύστασι αὐτὴν κατὰ γράμμα καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν εἶχε πειὰ παρὰ μονάχα μιὰ σκέψι : νὰ ἀδυνατίση, νὰ ἀδυνατίση πάση θυσίᾳ. Ὁ ἀμερικανικὸς Τύπος ἅρπαξε τὸ θέμα αὐτὸ καὶ δὲν παρέλειψε νὰ βάλη τὸ ἁλάτι του. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἐδιάβαζε κανεὶς μερικὲς εἰδήσεις, ὅπως οἱ ἑπόμενες :

«Γιὰ νὰ ἑορτάση καταλλήλως τὰ γενέθλιά της, ἡ Ρόζα Φράϊστετερ ἐπέτρεψε σήμερα στὸν ἑαυτόν της νὰ φάη μιὰ πάστα σοκολάτα».

«Ἡ Ρόζα Φράϊστετερ ἔφαγε σήμερα τὸ πρωῒ δυὸ βραστὰ αὐγὰ στὸ πρόγευμά της...»

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς σπάνιες αὐτὲς ἐξαιρέσεις στὸ διάστημα τῶν τεσσάρων ἐτῶν ἡ ἀποφασιστικὴ νέα ὑπεβλήθη σὲ αὐστηροτάτη δίαιτα, σύμφωνα μὲ τὶς ἰατρικὲς ὑποδείξεις, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε καταπληκτικό : μέσα σὲ τέσσαρα χρόνια ἔχασε τριάντα κιλά.

Αὐτὸ συνετέλεσε εἰς τὸ νὰ τὴν πολιορκήσουν διάφορες ἑταιρεῖες, ποὺ εἶχαν τὴν εἰδικότητα τῆς πωλήσεως φαρμάκων «ἀδυνατίσματος».

«Θὰ πάρετε πέντε χιλιάδες δολλάρια, ἂν ἐκθειάσετε στὸ ραδιόφωνο τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀδυνατιστικοῦ τσαγιοῦ μας», τῆς ἔγραψε ἕνας ἔμπορος.

«Κάμετέ μας τὴ χάρι νὰ ὑπογράψετε τὴν ἀκόλουθη φρᾶσι : «Οἱ κονσέρβες Χ., εἶνε ἐξαιρετικὰ νόστιμες καὶ δὲν παχαίνουν τὸν ἄνθρωπο οὔτε κατὰ χιλιοστὸ τοῦ γραμμαρίου.... Ἂν δεχθῆτε τὴν πρότασί μας ἀναλαμβάνομεν νὰ σᾶς στέλνωμε στὸ σπίτι σας ἐφ' ὅρου ζωῆς τὶς ὑπέροχες κονσέρβες μας».

Ἡ Ρόζα ὅμως, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου φιλοχρήματη ἀπέκρουσε ὅλες αὐτὲς τὶς προσφορές, ὅσο κι' ἂν ἦταν δελεαστικές. Καὶ μάλιστα παρεκάλεσε τὸ κοινὸν νὰ μὴ ἀσχολῆται πλέον μὲ τὸ σῶμα της...Φαίνεται ὅμως ὅτι ζητοῦσε πάρα πολλά. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀφήσουν νὰ περάση ἀπαρατήρητο τὸ συναρπαστικὸ αὐτὸ δρᾶμα.

«Ἡ Ρόζα πρέπει νὰ χάση ἀκόμη ἕνα κιλό», ἔγραφε πρὸ ἑνὸς μηνὸς ὁ Τύπος. Θὰ τὸ κατορθώση τάχα ἢ ὄχι ; Μερικὲς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν 26η ἐπέτειο τῶν γενεθλίων της—τελευταῖο ὅριον ἡλικίας γιὰ νὰ γίνη δεκτὸς κανεὶς στὴν δημοσία ἐκπαίδευσι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν—ἡ Ρόζα Φράϊστετερ μὲ τὰ 61 κιλά της παρουσιάσθη πρὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκπαιδεύσεως. Καὶ ἀπερρίφθη πάλιν.

Δὲν κατώρθωσε τίποτε, μολονότι ἐκίνησε γῆν καὶ οὐρανόν : ὁ γιατρός της βεβαιώνει ὅτι κάθε νέα προσπάθεια ἀδυνατίσματος θὰ ἀποτελέση τώρα σοβαρὸν κίνδυνο γιὰ τὸν ὀργανισμό της. Ὁ δικηγόρος της δηλώνει ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ ὠθήση τὰ πράγματα μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς Βάσιγκτων. Καὶ τέλος ἕνας γερουσιαστής, ποὺ εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν κοιλίτσα του, ἀνέλαβε νὰ γίνη προστάτης καὶ νὰ ὑποβάλη στὸ Κογκρέσσο ἕνα νομοσχέδιο γιὰ τὴν «ἀπαγόρευσι τοῦ διορισμοῦ παχυσάρκων». Ὁ γερουσιαστὴς ἔχει πολλὲς ἐλπίδες ὅτι θὰ πετύχη στὴν προσπάθειά του, διότι τὰ πέντε ἕκτα τῶν γερουσιαστῶν εἶνε μᾶλλον στρουμπουλοί».

Ἡ Ρόζα Φράϊστετερ ὑπέβαλεν ἐν τῷ μεταξὺ μίαν διαμαρτυρίαν στὸν ὑπουργὸ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, καὶ ἡ ἀναφορά της θὰ ἔπρεπε νὰ συγκινήση ἀκόμη καὶ πέτρινες καρδιές.

«Ἐπὶ τέσσαρα χρόνια—γράφει—δὲν ἔτρωγα παρὰ μόνον πορτοκαλάδα, σταφύλια, σκέτον καφὲ καὶ σαλάτες. Ὑπέφερα τὸ μαρτύριο αὐτὸ ἐπειδὴ αἰσθάνομαι μέσα μου μίαν ἀκαταμάχητη κλίσι πρὸς τὴν παιδαγωγική....Ἡ προσπάθειά μου νὰ ἀδυνατίσω δὲν ἔχει, σᾶς βεβαιώνω, καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν φιλαρέσκεια. Ὅταν ἐζύγιζα ἀκόμη 91 κιλά, μὲ εἶχαν ζητήσει δυὸ—τρεῖς φορὲς σὲ γάμο, ἐνῷ τώρα, δυστυχῶς, δὲν κινῶ πειὰ τὴν προσοχὴ κανενός.

Ἡ κοινὴ γνώμη περιμένει μὲ ἐνδιαφέρον τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα τῆς περίεργης αὐτῆς ἱστορίας. Τὸ κοινὸν ἔχει ταχθῆ, φυσικά, μὲ τὸ μέρος τῆς δυστυχισμένης Ρόζας Φράϊστετερ. Μιὰ τόσο ἐπίμονη θέλησι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κινήση τὸν θαυμασμό μας.

Ἡ Ἀμέλια Ἔρχαρτ ἐσημείωσε νέον παγκόσμιον ρεκόρ

Η ΔΙΑΣΗΜΟΣ Ἀμερικανὶς ἀεροπόρος Ἀμέλια Ἔρχαρτ κατέρριψε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἕνα νέον ἀεροπορικὸν ρεκόρ, διασχίσασα τὸν νότιον Ἀτλαντικόν, ἀπὸ τοῦ Νατὰλ μέχρι τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου τῆς Σενεγάλης εἰς διάστημα 13 ὡρῶν καὶ 22΄. Ἡ Ἔρχαρτ συνωδεύετο εἰς αὐτὴν τὴν πτῆσιν της ἀπὸ τὸν Φρέντ Νοῦμαν καὶ ἐπέβαινε ἑνὸς μικροῦ ἀεροπλάνου μὲ δύο κινητῆρας, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομα «Ἡλέκτρα». Τὸ προηγούμενον ρεκὸρ ἦταν 14 ὡρῶν 40΄ καὶ εἶχε καταρριφθῆ τὴν 16 καὶ 17 Αὐγούστου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀπὸ τὴν «Πόλιν τοῦ Μοντεβίντεο» τῆς ταχυδρομικῆς γραμμῆς Γαλλίας — Ἀμερικῆς. Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι ἡ διάσημος ἀεροπόρος ἐπέτυχε τὸ νέον της ρεκὸρ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γύρου τοῦ κόσμου τὸν ὁποῖον ἐπιχειρεῖ, ἀναχωρήσασα τὴν 1ην Ἰουνίου ἀπὸ τὸ Μιαμί. Μέχρι τοῦδε εἶχε διασχίσει δὶς τὸν βόρειον Ἀτλαντικὸν καὶ κατεῖχε τὸ γυναικεῖον ρεκὸρ ἀποστάσεως εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπὸ Λὸς Ἄντζελες εἰς Νέαν Ὑόρκην. Μὲ τὸ νέον κατόρθωμα τῆς Ἔρχαρτ τέσσαρα μεγάλα ρεκὸρ τοῦ ἀέρος κατέχονται ἀπὸ γυναῖκας. Τὰ ἄλλα τρία εἶναι: τῆς Μαρὺζ Μπαστιέ, ἀπὸ Σενεγάλης εἰς Βραζιλίαν εἰς 12 ὥρας 5΄, τῆς Ἄμυ Τζόνσον, ἀπὸ Ἀγγλίας εἰς Νότιον Ἀφρικὴν εἰς 3 ἡμέρας 6 ὥρας 28΄ καὶ τῆς Ζὰν Μπάττεν ἀπὸ Ἀγγλίας εἰς Αὐστραλίαν, εἰς 5 ἡμέρας 21 ὥρας 3΄.

— Ἐντυπώσεις Ἀγγλίδων ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ παραμονὴ ἑνὸς μηνὸς στὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, 24 νεαρὲς Ἀγγλίδες ἐγύρισαν στὴν πατρίδα τους, ζητῶντας ἀμέσως νὰ πιοῦν ἕνα φλυτζάνι τσάϊ.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ — ἐδήλωσε μία ἀπ' αὐτές — δὲν τρῶνε ἀρκετά. Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἕως τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ, περνοῦν τόσες ὧρες χωρὶς νὰ πάρουν ἀπολύτως τίποτε.

Οἱ ἄλλες, μολονότι ἐξέφρασαν τὸν θαυμασμόν τους γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ φιλοξενία, εἶπαν ὅτι εἶχαν βαρεθῆ πειὰ τὶς περίεργες σαλάτες καὶ ὡρισμένα παράξενα φαγιὰ ὅπως τά... ἀχλάδια μὲ μαγιονέζα καὶ τὸ ζαμπὸν μὲ μαρμελάδα φράουλας!.

Ὅλες τους ἐφάνηκαν σχεδὸν ἐντελῶς ἀδιάφορες γιὰ τοὺς οὐρανοξύστας. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔκαμε τὴν μεγαλείτερη ἐντύπωσι ἦταν ἡ ἀκαθαρσία τῶν τραίνων. Κατέκριναν ἐπίσης τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἐχόρευαν οἱ Ἀμερικανοὶ καβαλιέροι τους, ἀλλὰ δὲν παρέλειψαν νὰ ἐξυμνήσουν τὴν κομψότητα τῶν Ἀμερικανίδων.

— Ἕνας χαμένος θησαυρὸς

ΣΤΗΝ Τουρκία, ἡ παλαιὰ παράδοσις ἐπέβαλλε στὸν Σουλτᾶνο, κάθε φορὰ ποὺ παρευρίσκετο στὴν κατάθεσι τοῦ θεμελίου λίθου ἑνὸς κτιρίου, νὰ θάπτη στὰ θεμέλια ἕνα κασσελάκι γεμᾶτο ἀπὸ χρυσᾶ νομίσματα.

Πρὸ πέντε περίπου ἐτῶν τὸ παλαιὸν Διοικητικὸν Μέγαρον τῆς Σταμποὺλ, κατεστράφη ἀπὸ πυρκαϊὰ καὶ τὰ ἐρείπιά του ἐπωλήθησαν σὲ ἕνα ἐργολάβο κατεδαφίσεως ἀντὶ ποσοῦ ἓξ χιλιάδων τουρκικῶν λιρῶν. Τὸ συμβόλαιο ὅμως προέβλεπε ὅτι τὸ περίφημο κασσελάκι μὲ τὰ φλουριὰ θὰ περιήρχετο στὸ Κράτος.

Ἀγγέλλεται ὅμως τώρα ὅτι ὁ ἐργολάβος ἀφοῦ ἐπώλησε ἕνα μέρος τῶν ὑλικῶν τῆς κατεδαφίσεως καὶ ἐκάλυψε ἔτσι τὰ ἔξοδά του, ἐξηφανίσθη μαζὶ μὲ τὸ πολύτιμο κασσελάκι.

Τὸ Διοικητικὸν Μέγαρον τῆς Σταμποὺλ εἶχε κτισθῆ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάνου Μετζάτ, ὅπως ἀναφέρει δὲ ἕνας ἱστορικὸς τῆς ἐποχῆς, εἶχε ταφεῖ στὰ θεμέλιά του ἕνα ποσὸν 1000 χρυσῶν λιρῶν.

— Μαθητικὰ «μαργαριτάρια»

ΕΙΣ ἕνα Παρισινὸ περιοδικὸ δημοσιεύονται μερικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ διασκεδαστικώτατα «μαργαριτάρια» μαθητῶν, ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις ποὺ γίνονται ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους.

Εἰς μίαν ἱστορικὴν σύνθεσιν, ἕνας μαθητὴς τοῦ γυμνασίου γράφει: «Ἔπειτα ἀπὸ μίαν σφοδρὰν τρικυμίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐρρίφθη εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναυσικᾶς....»

Ὡρισμένως ὁ μικρὸς γυμνασιόπαις δὲν ἐφαντάζετο ὅτι μὲ τὸν μαργαρίτην αὐτὸν ποὺ παίρνει διφορούμενον νόημα διατυπώνει μὲ τρόπον πολὺ χαριτωμένον ἕνα περίφημον σκανδαλάκι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας...

Ἕνας ἄλλος μαθητὴς κατωτέρας τάξεως γράφει: «Οἱ Ἰάπωνες ἔχουν ἐκκλησίες ποὺ λέγονται «μονομὲ» καὶ εἰς τὰς ὁποίας μπαίνουν μόνον ξυπόλητοι!...»

Τὰ παιδιὰ ὅμως συγχωροῦνται ὅταν κάμουν τέτοια λάθη. Δὲν ἦτο ὅμως καθόλου παιδὶ ὁ περίφημος ἐκεῖνος ψευδολόγος, ποὺ ἔπαιρνε τὸν Πειραιᾶ ὡς ἄνθρωπον καὶ ἐβεβαίωνε μάλιστα ὅτι ἦτο φίλος του!....

— Ἡ νεαρὰ Ἀμερικανὶς ποὺ ἐκτελεῖ τὸν γύρον τοῦ κόσμου μὲ 200 δολλάρια

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν ὅτι ἔφθασε στὸ Παρίσι ἡ νεαρὰ Ἀμερικανὶς μὶςς Δωροθέα Οὐΐτενμπεργκ, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ κάμη τὸν γύρο τοῦ κόσμου, μὲ μόνον 200 δολλάρια στὴν τσέπην της.

Χωρὶς ἀμφιβολία εἶναι ἕνας πολὺ εὐχάριστος περίπατος αὐτὸς ποὺ ἀπεφάσισε νὰ κάμη ἡ θαρραλέα Ἀμερικανίς. Φρεσκοβγαλμένη ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ μοντέρνα αὐτὴ «γκέρλ» ἔκρινε καλὸ νὰ προσθέση στὶς πανεπιστημιακὲς γνώσεις καὶ τὰ διπλώματά της καὶ τὴν ἄμεση μελέτη τῆς ζωῆς, τῶν ἠθῶν καὶ τῶν χαρακτήρων ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου μας. Τὰ ταξίδια μορφώνουν τὴν νεότητα, λέγει ἕνα παλαιὸ ἀξίωμα.

Ἕνα ὡραῖο πρωῒ λοιπόν, ἀφοῦ ἑτοίμασε τὴν βαλιτσοῦλα της καὶ εἶπε : «Μπάϋ-μπάϋ!» στοὺς γονεῖς, τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωρίμους της, ἡ Δωροθέα ξεκίνησε ἀποφασιστικά, ἔχοντας στὴν τσέπη της μονάχα τὶς οἰκονομίες της ἀπὸ τὸ κοριτσίστικο χαρτζιλίκι της: 200 δολλάρια!

Προφανῶς, τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι πολὺ μικρὸ γιὰ μιὰ τόσο μεγάλη περιοδεία, καὶ ὑπῆρχε ὁ φόβος ὅτι ἡ φτωχὴ Δωροθέα θὰ ἀναγκασθῆ νὰ σταματήση τὸ ταξίδι της ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτη φάσι του, ἐλλείψει μετρητῶν. Μὲ μόνο τὸ ὑπερωκεάνειο ταξίδι της θὰ ξοδέψη ὅλην τὴν περιουσία της. Πῶς θὰ συνεχίση λοιπὸν ἔπειτα τὸν γύρο της ;

Ἡσυχᾶστε ὅμως. Δὲν τῆς χρειάζονται καθόλου τὰ χρήματα, καὶ μάλιστα θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιβιβασθῆ στὸ πλοῖον χωρὶς ἕνα σέντς. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποκαλύπτεται ἡ ἰδιοφυΐα της καὶ ἡ βαθειὰ ψυχολογία της ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἡ νεαρὰ αὐτὴ Ἀμερικανὶς ξέρει νὰ χρησιμοποιῆ τὴν πολλαπλῆ καὶ κυρίαρχη δύναμι τῆς διαφημίσεως!

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς περιοδείας της κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίση τὴν προστασία αὐτοῦ τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ροῦζβελτ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδέχθη, συνωμίλησε μαζί της πολλὴν ὥραν καὶ τῆς εἶπε μάλιστα νὰ τοῦ τηλεγραφήση, ἂν ποτὲ εὑρεθῆ εἰς δυσκολίαν. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ποῖος θὰ ἀρνηθῆ τὴν βοήθειάν του καὶ τὴν προστασία του εἰς τὴν χαριτωμένην ταξιδιώτιδα;

Εἰς τὰ ἀτμόπλοια τῆς προσφέρουν εἰσιτήρια δωρεάν. Ὅταν φθάνει κάπου αἱ ἐφημερίδες γράφουν γι' αὐτήν. Αὐτὴ ἐξηγεῖ εὐγενῶς ὅτι ἔχει ἀνάγκην χρημάτων διὰ νὰ συνεχίση τὸ ταξίδι της καὶ ὅτι εἶναι πρόθυμη νὰ κάμη ὁ,τιδήποτε διὰ νὰ κερδίση χρήματα... Παντοῦ ὅμως οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν πλησιάζουν προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ ἐξοδεύση τὰ χρήματά της. Δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ ζητήση κανεὶς χρήματα ἀπὸ τὸ γκέρλ ποὺ κάνει τὸν γύρον τοῦ κόσμου μὲ τόσον ὀλίγα ἔξοδα, καὶ ἡ ὁποία ἐπὶ πλέον εἶναι μιὰ ἐξαίρετη ρεκλάμα δι' ἐκείνους ποὺ τὴν φιλοξενοῦν!

Ἤδη, χωρὶς νὰ χρειασθῆ νὰ ἀνοίξη τὸ βαλάντιόν της, ἐπῆγεν εἰς τὰς Ἀντίλλας, εἰς τὴν Γκουγιάναν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, χωρὶς ἀμφιβολίαν δὲ δὲν ὑπεχρεώθη νὰ μαζέψη βανίλλια ἢ πιπέρι, ἢ νὰ πουλάη περισκόπια κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως, διὰ νὰ ἐξασφαλίση τὰ ἔξοδα τῆς διαμονῆς καὶ τῶν ταξιδίων της.

Καὶ τώρα βρίσκεται εἰς τὸ Παρίσι, ἕτοιμη, ὅπως λέγει μὲ ἀπολαυστικότητα, νὰ πλύνη ἀκόμη καὶ πιᾶτα. Ἐν τούτοις τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ γνωριμία της μὲ τὰ Παρισινὰ πιᾶτα θὰ γίνη ἐν μέσῳ τῶν φώτων καὶ τῶν ἀνθέων εἰς δεξιώσεις κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπισήμους, παρὰ εἰς τὴν κουζίναν τῶν ἑστιατορίων...

Ἡ περιοδεύουσα Ἀμερικανὶς θέλει νὰ τὰ βλέπη ὅλα: τὰ ἱστορικὰ μνημεῖα, τὰ μεγάλα πρόσωπα, τὰ σπουδαῖα γεγονότα. Καὶ χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἡ διαβολεμένη αὐτὴ κόρη τοῦ Νέου Κόσμου θὰ ἐπιτύχη εἰς ὅλας τὰς ἐπιδιώξεις της, πολὺ εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς κοσμοταξιδευτὰς ἥρωες τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΓΚΡΕΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ...ΣΤΑΡ ΠΑΡΘΕΝΟΣ!

Δὲν τὴν ἐνδιαφέρει τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τέχνη της καὶ τὴν οἰκογένειά της

ΑΥΤΟ ΔΗΛΟΙ Ο ΦΡΕΝΤ ΤΖΑΚΣΟΝ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΤΟ 1922 ΗΤΑΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ

Ο ΣΟΥΗΔΟΣ συνθέτης Φρὲντ Τζάκσον βρίσκεται στὸ Παρίσι ὅπου μὲ τὴν ἔκθεσι πρόκειται νὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστρα ποὺ θὰ παίξῃ τὶς «μελωδίες — Τζάκσον».

Οἱ δημοσιογράφοι δὲν βάσταξαν στὸν πειρασμὸ νὰ τρέξουν καὶ νὰ τὸν ἐνοχλήσουν ὄχι τόσο γιὰ τὶς μουσικές του συνθέσεις, ὅσο γιὰ τὸ ὅτι ὑπῆρξε κάποτε ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Γκάρμπο.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, εἶνε ἕνα πρωτόβγαλτο κορίτσι ποὺ δὲν ξέρει τίποτε ἀπὸ τὴν ζωή...

—Πῶς μπορεῖ, κύριε Τζάκσον, νὰ εἶναι κανεὶς μνηστήρας τῆς Γκρέτα Γκάρμπο ;

Ὁ Τζάκσον χαμογέλασε σὰν νὰ ἔλεγε πὼς τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο δύσκολο, ὅσο τὸ φανταζόμεθα.

—Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρραβώνων μας. Τὸ εἰδύλλιό μας συνέβη στὴ Στοκχόλμη τὸν χειμῶνα τοῦ 1922.

—Καὶ ὕστερα ;

—Ὕστερα ἡ Γκρέτα ξαναβρῆκε τὰ μυαλά της, θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ πὼς δὲν ξανάκανε τὴν κουταμάρα νὰ ἀρραβωνιαστῇ.

—Σᾶς ἀγαπᾶ, λοιπὸν ἀκόμη ;

Ὁ κύριος Τζάκσον χαμογελᾶ καὶ τὰ ὁλόασπρα δόντια του λάμπουν.

—Ὄχι ! Ἀλλὰ νομίζω ὡστόσο πὼς διατηρεῖ κάποια καλὴ ἀνάμνησι ἀπὸ τοὺς λίγους ἐκείνους μῆνες τοῦ 1922, ὅταν δὲν ἦταν ἀκόμη παρὰ Γκρέτα Γκύσταβσον καὶ ἡ προσωπικότητα ἑνὸς μουσικοῦ καὶ μποξὲρ μαζὺ ἐπηρέαζε τὰ νεανικά της ὄνειρα.

—Γιὰ διηγηθῆτε μας.

—Ναί, θὰ σᾶς πῶ κάτι γιατὶ ἴσως ἡ μικρή μου ἱστορία θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ στὸ παγκόσμιο κοινὸ μιὰν ἄλλη ἰδέα γιὰ τὴν Γκάρμπο, τὸ μαρμάρινο αὐτὸ ἄγαλμα τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπως θέλησαν νὰ τὴν δείξουν...

—Ὥστε, λέγατε πὼς ἦταν μιὰ χειμωνιάτικη μέρα τοῦ 1922...

—Ναί. Κι' ἐγὼ ὁδηγοῦσα ἕνα ἔλκηθρο μ' ἕνα ἄγριο ἄλογο ἀπὸ τὴν Στοκχόλμην στὸ Οὔλρικσταντ. Τὸ χιόνι εἶχε σταματήσει. Καὶ ὁ ἥλιος κάηκε πέρα στὴ δύσι μέσα σὲ μιὰ ὁλοκόκκινη φωτιά. Λίγα ἄστρα ἄρχισαν νὰ τρεμοσβύνουν στὸ μετάξινο μπλὲ οὐρανό. Ἡ σιωπὴ τῶν ἀπέραντων δασῶν ποὺ διασχίζαμε ἄρχιζε νὰ γίνεται ἐπιβλητική. Τότε γιὰ μιὰ στιγμὴ γύρισα καὶ τῆς εἶπα :

«Γκρέτα σ' ἀγαπῶ !».

Καὶ ἡ γλυκειά της φωνὴ μοῦ ἀπήντησε :

«Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Φρέντ. Μὴν ξεχνᾷς ὅμως πὼς ἡ Μητέρα ἔρχεται μὲ τὸ κατόπιν ἔλκηθρο καὶ ὅτι μαζύ της εἶναι καὶ ὁ Μωρὶς Στίλλερ...».

Βλέπετε ἤδη ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ ἔλεγε τὴν «Μητέρα» μὲ κεφαλαῖο γράμμα. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκογενείας κυριαρχοῦσε πάντα μέσα της. Δὲν ἄλλαζε τίποτα μὲ τὴν ἀγάπη της γιὰ τὴν μητέρα της καὶ γιὰ τὸν ἀδελφό της ! Ὡστόσο ἐκεῖνο τὸ βράδυ φιληθήκαμε, τρυφερὰ παιδιά, ποὺ σὲ λίγο παρουσιάστηκαν στὴ μαμὰ καὶ τῆς εἶπαν :

«Ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ ἔλκηθρο ἀρραβωνιστήκαμε, τώρα σκοπεύομε νὰ παντρευτοῦμε !»

—Ἔχετε δῆ ποτέ σας ἕναν συνθέτη - μποξὲρ νὰ κλαίῃ ; ..

—Ὄχι.

— —Ἐγώ, λοιπὸν, εἶδα.

«Λίγοι μῆνες ἀγάπης ζεστῆς στὸ σαλόνι τῆς κυρίας Γκύσταβσον, λίγα φιλιὰ κάτω ἀπὸ τὰ πορτραῖτα τῶν προγόνων. Ἦτανε κάτι τὸ παιδαριῶδες ἀλλὰ συγχρόνως ἦταν εἰλικρινὲς καὶ γνήσιο.

Ἡ Γκρέτα ὀνειρευόντανε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ νὰ γίνῃ ὄχι ἀστήρ, ἀλλὰ ἁπλοῦς ἠθοποιὸς τοῦ Κινηματογράφου. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν ἔκπληξί της ὅταν ἡ μητέρα της τῆς εἶπε :

«Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διαλέξῃς μεταξὺ τοῦ μποξέρ σου κ' ἐμένα...».

Τὸ «ἐμένα» σήμαινε ὅλη τὴν οἰκογένεια. Γι' αὐτὸ καὶ ὑπήκουσε ἡ Γκρέτα.

Ὅταν χωριστήκαμε, τῆς τραγούδησα τὴν σύνθεσί μου : «Μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια» ποὺ τὸ ράντιο - Παρὶ εἶχε παρουσιάσει τὴν παραμονὴ στὸ Γαλλικὸ κοινό. Εἶχαν τάχα καταλάβει πὼς τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τόση χαρὰ καὶ τόση πίκρα μαζὺ εἶχε γίνει γιὰ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο ;

Ἀπὸ τότε γυρίζω ὅλο τὸν κόσμο...

Παντοῦ συνθέτω, διευθύνω ὀρχῆστρες (ἔχω δέκα ὀκτώ), προσπαθῶ νὰ καταλάβω τὶς διάφορες χῶρες, γιατὶ ἡ πεῖρα μου θὰ μοῦ χρειασθῇ τώρα ποὺ θὰ πάω στὸ Χόλλυγουντ σὲ μιὰ μεγάλη κινηματογραφικὴ φίρμα».

—Διηγηθῆτε μας τὶς τελευταῖες περιπέτειες τῆς Γκάρμπο ;

Ὁ Φρὲντ Τζάκσον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους :

—Δὲν ἔχει. Ὅ,τι διηγοῦνται γιὰ τὴν Γκρέτα εἶναι ψέμμα. Τίποτα στὸν κόσμο δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τέχνη της καὶ τὴν οἰκογένειά της.

—Καὶ γιὰ τὴν περιπέτειά της μὲ τὸν Γερμανὸ ποὺ τῆς ζητεῖ χίλια φράγκα γιὰ χρέος ;

—Ἀνοησίες. Ἐὰν ἡ Γκρέτα χρωστοῦσε τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ τὸ ἔδινε ἀναμφιβόλως. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ ἐνθαρρύνῃ ἀπατεῶνες ποὺ ἐνοχλοῦν συνεχῶς τοὺς ἀστέρας.

—Μήπως πρόκειται γιὰ κανένα κόλπο νέας διαφημίσεως ;

— Πιθανόν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀναμίχθηκε ἡ Γκάρμπο γιὰ κανένα λόγο.

—Τέλος...

—Πές τε στοὺς ἀναγνῶστες σας πὼς ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶναι σὰν μιὰ μικρούλα ποὺ δὲν ξέρει ἀκόμα τὴν ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα, παρὰ μόνο ἀπὸ τὰ βιβλία. Εἶναι μιὰ ἁγία ποὺ φοβᾶται τὴν μάζα.

—Μιὰ στὰρ παρθένος ;

—Ναί, ἕνα παιδὶ τοῦ 1937, ὅπως παιδὶ ἦταν καὶ τὸ 1922.

Ἴσως νὰ εἶναι τὸ μόνο πορτραῖτο ἀληθινὸ τῆς αἰνιγματικῆς Γκάρμπο, ἀφοῦ ἔγινε ἀπὸ τὸν μοναδικὸ ἄνδρα στὸν ὁποῖον εἶπε : σ' ἀγαπῶ.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ὡς κόμησσα Βαλέφσκα, συναντωμένη μὲ τὸν Ναπολέοντα

Ὁ κ. Φρὲντ Τζάκσον, ἀρραβωνιαστικὸς ἄλλοτε τῆς Γκρέτα Γκάρμπο

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΨΥΛΛΟΣ ΚΑΙ Η ΜΥΙΓΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

Ο ΨΥΛΛΟΣ καὶ μυῖγα ἀνταμώθηκαν· ὁ ψύλλος ἔρχουνταν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἡ μυῖγα ἀπὸ τὴν πολιτεία. Ὁ ψύλλος ἐκύτταξε τὴν μυῖγα καὶ δὲν τὴν ἐγνώρισε, τόσον ἦταν ἀδύνατη, μὲ τὴν κοιλιὰ πατημένη καὶ μακρυὰ - μακρυὰ τὰ πόδια. Καὶ ἡ μυῖγα ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν ὄψι τοῦ ψύλλου ποὺ ἦταν ἀδύνατος καὶ κάμπούρης.

—Καλημέρα, τῆς λέει ὁ ψύλλος. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;

—Ἀπὸ τὴν πολιτεία, ἀποκρίνεται ἡ μυῖγα.

—Καὶ πῶς ἀδυνάτισες ἔτσι ;

—Δὲν καλοπερνᾶ κανεὶς ἐκεῖ.

—Καὶ γιατί ;

—Ὁ κόσμος εἶναι πολὺ παστρικός. Μπαίνεις σ' ἕνα ἀρχοντόσπιτο καὶ λὲς μέσα σου : ἐδῶ θὰ περάσω ζωὴ χαρισάμενη. Μὰ τί τὰ θές, ἅμα ἀποφᾶνε τὰ ἀφεντικὰ ἔρχονται δυὸ δοῦλοι σοῦ τὰ παίρνουν ὅλα, τρῶνε τὰ περισσότερα καὶ ὅ,τι μείνει στὸ τραπέζι, τὸ πλένουν, τὸ παστρεύουν. Ἄλλη φορὰ πᾶς σὲ κανενὸς φτωχοῦ. Αὐτὸς δὲν ἔχει δὰ τί νὰ φάῃ καὶ ὁ ἴδιος, μὰ εἶναι πάλι παστρικός, τὸ κάθε τι εἶναι καλοπλυμένο στὸ σπιτικό του. Ἔτσι κ' ἐγὼ τὸ πῆρα ἀπόφασι νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πολιτεία νὰ πάω πάλι στὸ χωριὸ, ἐκεῖ κι' ἂν δὲν ἔχῃ κανένας πολλῶν λογιῶν φαγὶ, πάντα κἄτι θαῦρῃ καὶ δὲν εἶναι τόσο μεγάλη πάστρα. Αἴ, καὶ σὺ, μπάρμπα, πῶς τὰ περνοῦσες ἐκεῖ;

—Ὤ ! ἀποκρίθηκε ὁ ψύλλος. Δὲν εἶναι καλλίτερα στὸ χωριό. Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται λίγο καὶ ἀδυνατίζουν· πηδᾶς ἐδῶ, πηδᾶς ἐκεῖ ὅλο ἀπάνω σὲ κόκκαλα καὶ δὲν βρίσκεις τί νὰ φᾶς. Κι' ἂν τύχῃ νὰ τσιμπήσῃς τίποτε καμμιὰ φορὰ, σηκώνονται ἀμέσως οἱ ἄνθρωποι καὶ πᾶν νὰ ξενυχτίσουν ἔξω στὰ χωράφια. Ἔτσι κ' ἐγὼ πάω στὴν πολιτεία, μπορεῖ νὰ ταὔρω καλλίτερα ἐκεῖ.

—Σύρε, σύρε, μπάρμπα. Ἀλήθεια ἐκεῖ εἶναι γιὰ σένα. Θαὖρῃς ἀνθρώπους καλοθρεμμένους, ποὺ κοιμοῦνται ὥς τὸ μεσημέρι. Εἶδα μιὰ μέρα ἕναν ψύλλο καὶ εἶχε τόσο χορτάσει ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ σεισθῇ.

—Ὥρα καλή σου, τὸ λοιπόν ! εἶπεν ὁ ψύλλος, ἐκεῖ θὰ κάνω ἐγὼ τὴν τύχην μου. Πῶς νὰ μὴν καλοπεράσω, σὲ τόπο ποὺ εἶναι τόσο ὑπναράδες ;

Καὶ ὁ ψύλλος ἐπήδησε κατὰ τὴν πολιτείαν καὶ ἡ μυῖγα κατὰ τὸ χωριό.

Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Ἕνας πατέρας εἶχε δυὸ γυιοὺς καὶ τοὺς εἶπε :

—Ὅταν πεθάνω νὰ μοιράσετε στὴ μέση ὅ,τι κι' ἂν ἔχω.

Ἅμα πέθανε ὁ πατέρας, οἱ γυιοὶ ἐμάλλωσαν στὴ μοιρασιά.

Πῆραν τὸν γείτονά τους νὰ τοὺς ξεδιαλύνῃ. Αὐτὸς τοὺς ρώτησε :

—Πῶς παράγγειλε ὁ πατέρας σας νὰ κάνετε τὴ μοιρασιά ;

—Παράγγειλε ἀπ' ὅ,τι κι' ἂν ἔχῃ νὰ πάρῃ καθένας μας τὸ μισό.

—Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ γείτονας, ξεσχίστε στὴ μέση ὅλα τὰ ροῦχα, σπάστε στὴ μέση ὅλα τὰ τσανάκια, κόφτε στὴ μέση ὅλο τὸ κοπάδι.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια ἄκουσαν τὴ γνώμη τοῦ γείτονος καὶ ἔτσι χαλάσανε ὅ,τι κι' ἂν εἶχαν καὶ δὲν τοὺς ἔμεινε πιὰ τίποτε !

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ἕνας ἄνθρωπος βαρυεστημένος μὲ τὴν τύχην του, ἔρριχνε ὅλο τὸ φταίξιμο στὸ Θεό.

—Ὁ Θεὸς, ἔλεγε στοὺς ἄλλους, δίνει τὰ πλούτη καὶ ἐμένα τίποτε, πῶς νὰ προκόψω ἔτσι χωρὶς τίποτε ;

Ἕνας γέρος ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τοῦ εἶπε :

—Εἶσαι τόσο φτωχὸς ὅσο θαρρεῖς ; Ὁ Θεὸς δὲν σοὔχει δώσῃ νειάτα καὶ γερὸ κορμί ;

—Ὅσο γι' αὐτὸ μπορῶ νὰ καμαρώνουμαι ἀλήθεια.

Ὁ γέρος ἔπιασε τότε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐρώτησε :

—Ἤθελες νὰ σοῦ κόψουν τὸ χέρι καὶ νὰ πάρῃς χίλια ρούβλια ;

—Ὄχι, νὰ μὴν ἤθελα.

—Καὶ τὸ ἀριστερὸ χέρι ;

—Οὔτε.

—Καὶ θὰ ἤθελες νὰ στραβωθῇς γιὰ δέκα χιλιάδες ρούβλια ;

—Θεὸς φυλάξοι! δὲν ἔδινα ἕνα μάτι ὅσο καὶ ἂν μ' ἀκριβοπλήρωναν.

—Νὰ λοιπὸν τί πλούτη σοὔδωσε ὁ Θεὸς καὶ ὅμως παραπονιέσαι ἀκόμη, ἀχάριστε !

Λ. ΤΟΛΣΤΟΪ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΡΟΥΜΠΑ...

ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΤΟΥ 1937

Τὸ Τανγκὸ ἀθάνατο

ΗΣΑΝ ΑΛΗΘΕΙΑ κωμικοί, πολὺ κωμικοὶ οἱ χοροὶ ποὺ ἐχόρευαν οἱ γονεῖς μας. Τὸ «βραζιλιανὸ Μαξίξ», ὁ «χορὸς τῆς Ἀρκούδας», κι' ὅλα τὰ ἄλλα παρόμοια. Καὶ ὅμως ἐπρόκειτο γιὰ ἀνθρώπους σοβαροὺς καὶ καθ' ὅλα ἀξιοτίμους. Μιὰ φορά, ἕνας σεβάσμιος συμβολαιογράφος δὲν ἤξερε πῶς νὰ «περιμαζέψῃ» τὴν ἀξιότιμο συμβία του ἀπ' τὸ «βραζιλιανὸ Μαξίξ». Τὴν πῆρε λοιπὸν ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ καὶ τὴν πῆγε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο, ποὺ χωριζόταν ἀπ' τὴν αἴθουσα μὲ μιὰ μεγάλη τζαμένια πόρτα. Τῆς εἶπε νὰ κλείσῃ τ' αὐτιά της καὶ νὰ κυττάξῃ ἀπ' τὸ τζάμι στὴν αἴθουσα. Ἡ κυρία, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὴ μουσική, τῆς φάνηκε τότε πὼς ἔβλεπε ἕνα πλῆθος τρελλῶν ἀνθρώπων, ποὺ χωρὶς λόγο λύγιζαν καὶ παραμόρφωναν τὰ πόδια τους κι' ὅλα τους τὰ μέλη. Ἀπογοητευμένη ἀπ' τὸ θέαμα ξαναγύρισε στὸ ἁπαλὸ «μποστὸν» ποὺ τότε, μαζὶ μὲ τὸ «οὐὰν - στὲπ» καὶ τὸ «τοὺ στὲπ» ἦταν τῆς μόδας.

Αὐτὰ ἐγίνοντο πρὶν ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνια καὶ ἀπὸ τότε ὁ χορὸς ἄλλαξε πολύ. Ἀπὸ ὅλους ἐκείνους τοὺς χοροὺς δὲν ἀπόμεινε ἕως σήμερα παρὰ μόνο τὸ «φὸξ τρότ». Ἀρκούδα, διάνος, καγκουρῶ, κι' ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα, ποὺ ἄγνωστο γιατί, προσπαθοῦσαν νὰ μιμηθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἐξορίσθησαν κι' ἄφησαν μόνο τὴν πονηρὴ ἀλεποῦ («φὸξ ἀλεποῦ»). Γιατὶ ἐπεβλήθη αὐτὸς ὁ χορὸς εἶναι εὔκολο νὰ τὸ ἐννοήσωμε. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μποστὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἀργοὺς χορούς, αὐτὸς ἦταν γοργός. Ἔτσι καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ μενουέττου καὶ τῆς γκαβόττας, ἐχόρευαν γιὰ ἀντιστάθμισμα πόλκα καὶ μαζοῦρκα. Πάντως, δὲν χορεύομε πιὰ τὸ φὸξ - τρὸτ ὅπως ἐχορεύετο τότε, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸ νεώτερο στύλ.

Πρὶν μιλήσωμε γιὰ τοὺς χοροὺς τοῦ 1937, πρέπει ν' ἀναφέρωμε τοὺς σταθμοὺς ἐκείνους ποὺ προετοίμασαν τὴν ἐξέλιξι τοῦ χοροῦ κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι πέντε χρόνια. Κι' αὐτοὶ εἶναι : Ταγκό, Τσάρλεστον, Μπλὰκ μπόττομ καὶ Ρούμπα.

Οἱ μελαγχολικὲς μελωδίες τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐπὶ εἴκοσι πέντε χρόνια ἐγοήτευαν ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ μοντέρνος χορός, σήμερα ἀκόμα, δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ χωρὶς ταγκό. Ὡς τόσο ὅμως, ὑπήχθη κι' αὐτὸς στὸ ἤρεμο στὺλ τῆς σημερινῆς χορευτικῆς μόδας.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ Τσάρλεστον ἐσημείωσε μιὰ ὑποχώρησι σὲ παληὲς μόδες, καὶ ὁ τρόπος ποὺ χορευόταν δὲν ἦταν καλλίτερος ἀπ' τὸν «χορὸ τῆς Ἀρκούδας». Μόνο ποὺ ἦταν ἀκόμα πιὸ δύσκολος καὶ ἴσως κάπως πιὸ μουσικός. Ἀσπρόμαλλοι γέροι καὶ σεβαστὲς κυρίες ἵδρωναν γιὰ νὰ μάθουν τὰ δύσκολα βήματα.

Τὸ Μπλὰκ μπόττομ, ποὺ ὀφείλει τὸ ὄνομά του στὴν βαθειά, μαύρη γῆ τῆς Γεωργίας, ποὺ κολλάει στὶς σόλες κι' ἐπιτρέπει μόνο βαρειά, διστακτικὰ βήματα, ἦταν ἕνας τοπικὸς νέγρικος χορός, ποὺ δὲν διεκρίθη παρὰ μόνο δυὸ χρόνια κι' ὕστερα ἐξηφανίσθη ἀπ' τὶς χορευτικὲς αἴθουσες. Οἱ γνωστικοὶ χορευταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπεστρέφοντο αὐτοὺς τοὺς ἐκτροχιασμοὺς καὶ περιωρίζοντο στοὺς τέσσερες χοροὺς τῆς καλῆς κοινωνίας : Οὐὰν καὶ Τοὺ-Στέπ, Μποστόν, Φὸξ-Τρὸτ καὶ Ταγκό.

Τίποτε δὲν μπῆκε στὴ θέσι τοῦ ταγκό. Ἔμεινε ἀναλλοίωτος, μόνο ἁπλοποίησαν τὰ βήματά του καὶ τοὺς δύσκολους γύρους. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ γιὰ τὸ Φὸξ-Τρότ. Στὴ θέσι τοῦ Μποστὸν ἐμφανίσθηκε τὸ ἀγγλικὸ βάλς ποὺ μοιάζει μὲ τὸ παληὸ βιεννέζικο καὶ τὸ γερμανικὸ βάλς. Στὴ θέσι τοῦ Οὐὰν καὶ Τοὺ στὲπ μπῆκε ἕνας χορὸς ποὺ γεννήθηκε στὰ 1936, καὶ διαρκῶς γίνεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τῆς μόδας, τὸ «Swing stép». Στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι κανένας καινούργιος χορός, ἀλλὰ ἕνα νέο στὺλ, ἕνα πολὺ ἀργὸ φόξ τρότ, μὲ ἕνα καινούργιο βῆμα. Τὸ βῆμα αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολο νὰ ἐξηγήσῃ κανείς. Οἱ καλοὶ χορευταὶ τὸ ἐξηγοῦν σὰν βῆμα ρούμπας. Ὁ χορευτὴς κάνει μὲ κάθε πόδι ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἡ κυρία τὰ ἀνάλογα βήματα πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ λυγίζουν κι' οἱ δυὸ ἐλαφρὰ τὰ γόνατα καὶ κλίνουν τὸ σῶμα ἀπάνω καὶ κάτω. Γιὰ νὰ δώσωμε ἕναν χαρακτηρισμὸ στὸ «Swing stép», εἶναι ἕνα ἀργὸ καὶ ἐλαφρὸ βῆμα ρούμπας, ἐνῶ τὸ ζεῦγος χορεύει κρατούμενο κάπως πιὸ μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ τὸν ἄλλον, κλίνοντας τὸ σῶμα πρὸς τὰ πίσω, καὶ μὲ τὰ χέρια τεντωμένα, ἔτσι ποὺ τὸ δεξὶ χέρι τῆς κυρίας καὶ τὸ ἀριστερὸ τοῦ κυρίου καθὼς κρατιοῦνται, φθάνουν χαμηλὰ ὡς τοὺς γοφούς.

Οἱ κακὲς γλῶσσες, λένε πὼς τὸ «Swing stép» ἀρέσει τόσο, γιατὶ τὸ ζευγάρι ποὺ χορεύει ἔχει ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ κυττάζεται στὰ μάτια καὶ νὰ κουβεντιάζῃ ἀνενόχλητα. Οἱ πιὸ γέροι εὐνοοῦν τὸ «Swing stép» γιατὶ τὸ βρίσκουν πιὸ ἠθικὸ ἐπειδὴ τὰ ζευγάρια δὲν ἀγκαλιάζονται σφιχτά, ἀλλὰ χορεύουν σὲ κάποια σχετικὴ ἀπόστασι.

Πάντως, τὸ «Swing stép» ἀπαιτεῖ δυνατὸ ρυθμὸ καὶ πολλὴ μουσικὴ αἴσθησι, εἰδ' ἄλλως, κάνει ἀμέσως γελοίαν ἐντύπωσι. Ὅταν τὸ χορεύῃ κανείς, πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ νὰ μὴν κάνῃ ὑπερβολικὲς κινήσεις. Πρέπει ἐπίσης νὰ χορεύεται ἤρεμα καὶ μὲ χάρι, ἂν οἱ χορευταὶ δὲν θέλουν νὰ τὸ ἰδοῦν πολὺ σύντομα νὰ ἐξαφανίζεται ἀπὸ τοὺς χοροὺς τῆς καλῆς κοινωνίας, ὅπως ἐξηφανίσθη πρὸ δύο ἐτῶν ἡ ρούμπα.

Τὰ ἤρεμα βήματα τοῦ βάλς ἔμειναν τὰ ἴδια καὶ στὸ φὸξ τρὸτ δὲν ἄλλαξε σχεδὸν τίποτα. Μόνο κρατοῦν τὰ χέρια κάπως χαμηλά.

Τὸ τανγκὸ ἔμεινε καὶ γιὰ φέτος ἀθάνατο καὶ θὰ μείνῃ ἀκόμα. Μὲ τί μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ ἤρεμα, ὡραῖα βήματά του, καὶ τὴν ἤρεμη μουσική του ; Ὅταν χορεύῃ κανεὶς μὲ μιὰ κυρία γιὰ πρώτη φορά, τὸ ἤρεμο καὶ ἁπαλὸ τανγκὸ εἶναι ἡ ἰδεώδης ἀρχή.

Ἔπειτα ἔρχεται τὸ βάλς καὶ τὸ Swing stép.

Ἐκτὸς τῶν χορῶν αὐτῶν, δὲν χορεύεται τίποτε ἄλλο στὴν καλὴ κοινωνία.

Γιὰ τοὺς νέους ποὺ γυρεύουν κάτι παραπάνω, χορεύονται ἀκόμα ἡ Ρούμπα καὶ ἡ Καριόκα, στὰ νυκτερινὰ κέντρα ὅμως.

Τὸ περίεργο εἶναι πὼς καὶ οἱ «προ φε σσιονὲλ», ποὺ ἐπιδεικνύουν τοὺς χορούς των στὶς μεγάλες Ἀμερικανικὲς καὶ Ἀγγλικὲς ἐπιθεωρήσεις, καθὼς καὶ στὶς παριζιάνικες σκηνὲς Ποικιλιῶν, περιφρονοῦν κάθε ἀκροβατικὴ ἐπίδειξι καὶ ἐπιδεικνύουν μόνο τοὺς γνωστοὺς αὐτοὺς χορούς, κάπως «κτενισμένους», βέβαια καὶ μὲ μερικὰ καινούργια στολίδια τῆς ἐπινοήσεώς των.

Ὅλοι οἱ μεγαλείτεροι γνωστοὶ χορευταὶ τοῦ κόσμου, ἐκεῖνοι, φυσικά, ποὺ μὲ τὴν ἐμφάνισί τους δίνουν κάθε καινούργιο εἰς στὺλ καὶ τάσιν, οἱ Βελὸζ καὶ Γιολάνδα, Φρὲντ Ἄσταιρ καὶ Γκίνγκερ Ρότζερς, Χόλλαντ καὶ Χάρτ, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, δὲν ἐπιδεικνύουν οὔτε γυμνούς, οὔτε ἀκροβατικοὺς χορούς, οὔτε ἐμφανίζονται μὲ τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα κοστούμια ποὺ ἐνεφανίζοντο ἄλλοτε, ἀλλὰ ἐργάζονται γενικὰ μὲ φράκο καὶ βραδυνὴ τουαλέττα.

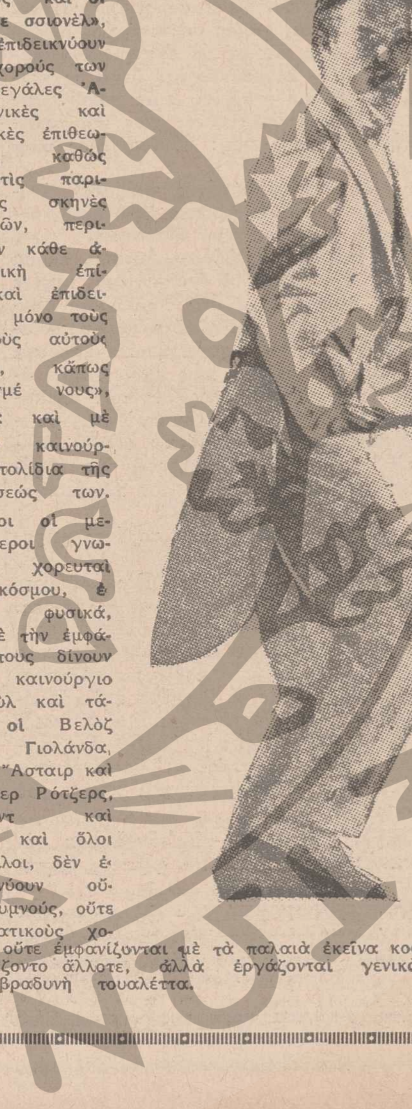

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

Πέρα βαθειὰ στὰ βάθη τοῦ γιαλοῦ
φαίνονται θαμπερὰ πανιὰ ἀνοιγμένα,
Κάποιο καράβι φεύγει, πάει γι' ἀλλοῦ
γιὰ ποῦ ; μήτε ρωτῶ.—Πάρε κ' ἐμένα.

Πάρε κ' ἐμένα πέρα στοῦ γιαλοῦ
τὰ βάθη. Μὲ πανιὰ ἀνοιγμένα
νὰ φύγωμε μαζύ, νὰ πάω γι' ἀλλοῦ
γιὰ ποῦ ; μήτε ρωτῶ.—Πάρε κ' ἐμένα.

† Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΩΝ

Ἡ σκηνὴ στὸ Παρίσι στὸ μικρὸ σαλονάκι-γραφεῖο τῆς Κας Ντυπὸν-Ντυρὰν, «Ντὲ-Ντὲ», καθὼς τὴν φωνάζουν οἱ φίλες της. Γιατὶ ἡ κυρία Ντυπὸν-Ντυρὰν, στὸ μεγάλο της σπίτι ἔχει ἕνα γραφεῖο ποὺ συμβολίζει τὴ μεγάλη της δρᾶσι. Ἀνήκει πραγματικῶς στὴν κατηγορία τῶν «δραστηρίων» γυναικῶν, ποὺ «δροῦν» κυρίως στὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ περιβάλλοντός των. Εἶναι πρόεδρος σ' ἕνα πλῆθος ἔργων, κοινωνικῶν συλλόγων καὶ ἄλλων, ἀποτελεῖ μέλος πολυαρίθμων ἐπιτροπῶν ποὺ ἔχουν σκοποὺς διαφόρους καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ ἀντιθέτους: Ἀνάστασις τοῦ Παλαὶ-Ροαγιάλ, προστασία τῶν ἐργατριῶν ποὺ ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ τὸν κινηματογράφο, προπαγάνδα γιὰ τὰ κρασιὰ τοῦ Συρὲν, φορέματα γιὰ τὰ νεογέννητα τῶν Ὀάσεων, ἀποστολὴ διασκεδαστικῶν ἀναγνωσμάτων στοὺς Ἐσκιμώους γιὰ νὰ περνοῦν εὐχάριστα τὸν μεγάλο πολικὸ χειμῶνα κλπ. κλπ.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι ἐνθουσιασμένη. Ἔχει ἕνα καινούργιο σκοπὸ στὴ ζωή της, ἕνα καινούργιο σχέδιο ποὺ θὰ τὴν ἀπασχολήσῃ γιὰ μερικοὺς μῆνες. Γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν νεογέννητη ἰδέα της ἐπροσκάλεσε: 1ον) τὴν κυρία στρατηγίνα ντὲ Ζέντ (μαῦρο παλτό, μποᾶ ἀπὸ φτερά, μποττίνια μὲ κουμπιά, καπέλλο γαρνιρισμένο μὲ τούλια), 2ον) τὴν ἀνεψιά της, τὴν μικρὴ βαρώνη Βατουζοὺρ (ὁλόασπρη, ὁλορόδινη, κι' ὅλο μποῦκλες), 3ον) τὴν κυρία Μάγιερ-Λεβὺ (πολυδάπανη καὶ σοβαρὴ κομψότης).

Οἱ κυρίες αὐτὲς κάθονται σὲ βαθειὲς πολυθρόνες ἀντίκρυ στὸ μεγάλο ὑπουργικὸ τραπέζι ποὺ εἶναι φορτωμένο ἀπὸ φωτογραφίες μὲ ἀφιερώσεις, μὲ ἄκοπα βιβλία κι' ἄλλα ἄχρηστα ἀντικείμενα.

Κα ΝΤΥΠΟΝ-ΝΤΥΡΑΝ.— Ἀγαπητές μου φίλες, σκέφθηκα νὰ μιλήσω σὲ σᾶς πρῶτα γιὰ ἕνα ἔργο ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ ἐξαιρετικὰ καὶ ποὺ ἡ χρησιμότης του δὲν θὰ διαφύγῃ ἀπὸ κανένα. Προσθέτω μάλιστα, χωρὶς σεμνοτυφία, πὼς ἡ πρωτοβουλία μας μπορεῖ νὰ ἔχῃ μεγάλη κοινωνικὴ σημασία. Εἶναι καιρὸς, ὕψιστος καιρός, νὰ ἀμυνθοῦμε ἐναντίον μιᾶς κατηγορίας τυράννων, ποὺ οἱ ἀπαιτήσεις των μᾶς καθιστοῦν τὴ ζωὴ ἀνυπόφορη: Ἐννοῶ τοὺς ὑπηρέτας.

Ἕνα «Ἄχ!» ἀπελπισμένης κούρασης ἀνασηκώνει τρία στήθη. ἕξη μάτια ὑψώνονται περιπαθῶς στὸ ταβάνι.

Κα ΝΤΥΠΟΝ-ΝΤΥΡΑΝ.— Λοιπόν, ἔμαθα πρὸ ὀλίγου πὼς αὐτὲς οἱ δεσποινίδες, κυρίες καὶ κύριοι συνῆλθαν σ' ἕνα θορυβῶδες συλλαλητήριο, ποὺ τελείωσε μ' ἕνα μακρὺ κατάλογο ἀπαιτήσεων. Θὰ ὑποχωρήσωμε μπροστά τους, ἢ θὰ τοὺς δείξωμε πὼς μποροῦμε ν' ἀμυνθοῦμε ἐναντίον τῆς ἀπεργίας τῶν κατσαρολιῶν καὶ τοῦ ξεσκονόπανου ποὺ μᾶς ἀπειλοῦν; Ἐγὼ προτείνω ἀντίποινα : Ἀφοῦ αὐτοὶ ἔχουν τὸ Συνδικᾶτο τῶν ὑπηρετῶν, ἂς ἱδρύσωμε κι' ἐμεῖς τὸ Συνδικᾶτο τῶν οἰκοδεσποινῶν.

Οἱ τρεῖς ἀκροάτριες, ἐνθουσιασμένες χειροκροτοῦν: «Μπράβο!».

Κα ΝΤΥΠΟΝ-ΝΤΥΡΑΝ.— Μὲ κολακεύετε καὶ οἱ ἐνθαρρύνσεις σας μοῦ εἶναι πολύτιμες. Ὤ, δὲν ἀγνοῶ τὶς δυσκολίες τοῦ ἔργου μου, καὶ ξέρω πὼς θὰ ἀπαιτήσῃ σκληρὰ ἐργασία ὁλοκλήρων μηνῶν. Γιὰ νὰ ἀρχίσωμε σᾶς προτείνω νὰ σημειώσωμε τί ζητοῦμε ἀπ' τὰ κορίτσια ποὺ μᾶς παρουσιάζονται γιὰ καμαριέρες ἢ μαγείρισσες. Αὐτὲς θὰ λαμβάνουν γνῶσιν αὐτοῦ τοῦ καταστατικοῦ κι' ὅσες συμφωνοῦν μαζί μας θὰ παίρνουν μιὰ κάρτα τοῦ Συνδικάτου μας.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ.— Κι' ἂν ἔπειτα αὐτὲς οἱ καλὲς ψυχὲς γίνωνται φρικτὲς μέγαιρες;

Η Κα ΝΤΥΠΟΝ-ΝΤΥΡΑΝ.— Θὰ τὶς καταγγείλωμε στὴ Διοικοῦσα Ἐπιτροπή, ποὺ θὰ τοὺς ἀφαιρεῖ τὴ συστατικὴ κάρτα. Καταλαβαίνετε τὴ σημασία τῆς μεταρρυθμίσεώς μου; Δὲν θὰ ὑπάρχουν πιὰ ψεύτικα πιστοποιητικά! Θὰ ἀρχῇ ἡ κάρτα τοῦ Συνδικάτου μας.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ.— Ἐξαίρετη ἰδέα, ἀγαπητὴ φίλη, θαυμασία ἰδέα! Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ προσθέσω κι' ἐγὼ μιὰ ἰδέα; Θὰ ἦταν σωστὸ νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴ μόρφωσι τῶν ὑπηρετριῶν. Ἐπιβάλλεται ἡ ἵδρυσις μιᾶς Λέσχης: Τ κορίτσια θὰ βρίσκουν ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἐργασία τους, διδακτικὰ ἀναγνώσματα, οἰκοκυρικὲς διαλέξεις, μαθήματα μαγειρικῆς, προσέτι διδασκαλία ἠθικῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μποροῦμε νὰ προσθέσωμε καὶ μερικὲς κινηματογραφικὲς παραστάσεις διαλεγμένες προσεκτικά.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ (δακρύζει ἀπ' τὰ γέλοια ποὺ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ). Δὲν φοβεῖσθε μήπως τὶς χαλάσετε; Θὰ διασκεδάζουν ἔτσι σὰν τρελλές !

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ. Ἐπιμένω στὴ λέξι : Διαλεγμένες. Βεβαίως, θὰ παρατηρήσετε, ὅπως κι' ἐγώ, πὼς στὶς πιὸ ὡραῖες ταινίες οἱ ὑπηρέτες ἔχουν πολὺ ἄσχημους τρόπους. Ἡ φέρνονται μὲ μεγάλην οἰκειότητα, ἢ θὰ εἶναι ἀναιδεῖς ἢ δὲν εἶναι «στυλέ». Τέτοια παραδείγματα πρέπει νὰ τ' ἀποφύγωμε.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ.— Δὲν θὰ τὶς στείλωμε ποτὲ στὴ Γαλλικὴ Κωμωδία. Οἱ ὑπηρέτριες τοῦ Μολιέρου...

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ.— Θὰ τὶς ἔδιωχνε ἀμέσως κάθε καλὸ σπίτι τῆς ἐποχῆς μας. Κατόπιν αὐτοῦ, στὸν κατάλογο τῶν προτερημάτων ποὺ ζητοῦμε, νομίζω πὼς πρώτη θέσι πρέπει νἄχῃ μιὰ παραδειγματικὴ διαγωγή.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ (ἀφηρημένη).— Μπᾶ Γιατί;

Η Κα ΝΤΥΠΟΝ-ΝΤΥΡΑΝ (σκανδαλισμένη). Ὀδέτη! Ἡ ἐρώτησίς σου μὲ ἐκπλήττει !

Η ΒΑΡΩΝΗ (προσπαθῶντας νὰ ἐπανορθώσῃ).— Θεέ μου, νόμιζα πὼς θὰ περιοριζόμαστε στὰ αὐστηρῶς ἐπαγγελματικὰ προτερήματα....

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ (ὁρμητική).— Δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἔχω στὸ σπίτι μου μιὰ χυδαία γυναῖκα, ὅσο ἐπιδέξια κι' ἂν εἶναι στὶς σάλτσες καὶ στὰ γλυκύσματα...

Η ΒΑΡΩΝΗ.— Ἐμένα λίγο μ' ἐνδιαφέρει αὐτό, ἀρκεῖ νὰ μὴ μοῦ παίρνῃ οὔτε τὸ ρούζ, οὔτε τὴν πούδρα μου.

Κα ΜΑΓΙΕΡ-ΛΕΒΥ.— Δὲν ἔχει καθόλου ἀνάγκη ἀπ' τὰ δικά σας. Τελευταίως δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς ἀπ' αὐτὲς τὶς δυστυχισμένες νέες, ποὺ ἐξασκοῦν τὸ ἀχάριστο ἐπάγγελμα τοῦ «πλασιὲ» κατ' οἶκον. Αὐτὴ μοῦ τὴν εἶχαν συστήσει κι' ἐρχόταν νὰ μοῦ προσφέρῃ «εἴδη καθαρισμοῦ», κεριά, βερνίκια, κλπ. Ἐξεπλάγην ὅταν μέσα στὴ βαλίτσα της εἶδα μιὰ θήκη γεμάτη ἀπὸ εἴδη «παρφυμερί». Τὴν ρώτησα, κι' ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε μὲ εἰλικρίνεια: «Αὐτὰ εἶναι τὰ δῶρα ποὺ τὸ κατάστημά μας προσφέρει στὶς καμαριέρες καὶ σ' ὅλες τὶς ὑπηρέτριες. Ὅσες δίνουν σ' ἐμᾶς ὅλες τους τὶς παραγγελίες, λαμβάνουν κάθε μῆνα μιὰ κασσετίνα μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα καλλυντικὰ προϊόντα. Ἄλλες προτιμοῦν ἄλλα ἀντικείμενα. Παραδείγματος χάριν, αὐτὰ τὰ γάντια ἀπὸ καουτσοὺκ συναδεύουν δυὸ μεγάλες μπουκάλες ἀλοιφῆς γιὰ τὰ χαλκώματα καὶ τὰ ἀσημικά, καὶ νά, μαζὶ μ' ἕνα σαπούνι τῆς κουζίνας κ' ἕνα μπουκαλάκι ροὺζ γιὰ τὴ νύχτα.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ.— Ποῦ θὰ καταντήσωμε!

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ-ΝΤΥΡΑΝ.— Θεέ μου! Αὐτὸ ἴσως ἔχει καὶ τὸ καλό του...

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ.—Τί λέτε, ἀγαπητή μου! Αὐτὴ ἡ ἀφύπνισις τῆς φιλαρεσκείας εὐνοεῖ εἰς ἄκρον αὐτὴ τὴ μανία τῶν διασκεδάσεων ποὺ εἰσεχώρησε στὰ ἤθη τῆς νέας γενεᾶς. Θέλετε ἕνα παράδειγμα: Μὲ εἰδοποίησαν τελευταίως πὼς ἡ μαγείρισσά μου ἐσύχναζε σὲ ὅλα τὰ ντάνσιγκ τῆς συνοικίας τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς. Τῆς εἶπα μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν γλυκύτητα: «Τί μοῦ λέει ὁ θυρωρός; Φαίνεται πὼς πηγαίνετε στὸ χορὸ κάθε βράδυ;». Τότε ἐκείνη μοῦ ἀπαντᾷ ἁπλούστατα: «Ἀλλὰ τί ὥρα θὰ ἤθελε ἡ Κυρία νὰ πηγαίνω νὰ χορεύω;».

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ (ἀφηρημένη).— Θαῦμα !

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ ΝΤΥΡΑΝ (προσπαθῶντας νὰ διορθώσῃ).—Δηλαδὴ ἂν βγαίνουν καμμιὰ φορά...

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ (μὲ μεγάλη ὁρμή).— Ἡ ἐπιείκειά σας μὲ καταπλήσσει. Ἐπιμένω στὸ νὰ μὴ παραχωροῦμε στὴν ὑπηρεσία μας παρὰ μόνο ἕνα βράδυ ἐξόδου τὴν ἑβδομάδα καὶ φυσικὰ μερικὲς φορὲς ἐκτάκτων οἰκογενειακῶν γεγονότων: γάμοι, βαπτύσεις, πρώτη κοινωνία κ. λ. π.

Η ΒΑΡΩΝΗ.— Ἀγαπητὴ κυρία, θὰ ἰδῆτε πὼς θ' αὐξήσουν ἀμέσως ὅλες οἱ οἰκογένειες! Ὅλοι οἱ ὑπηρέτες σας θὰ ἔχουν εἴκοσι ἀνεψιὲς ποὺ θὰ παίρνουν τὴν πρώτη τους κοινωνία ἕξη φορὲς τὸ χρόνο ἡ κάθε μιά...

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ-ΝΤΥΡΑΝ.— Ἂς κάνωμε μερικὲς παραχωρήσεις στὴν ἐλαφρότητα τῆς ἐποχῆς. Ἂς βάλωμε δυὸ βραδυὲς ἐξόδου τὴν ἑβδομάδα. Μὲ μιὰ ἀκόμα ποὺ θὰ μᾶς κλέβουν, θὰ εἶναι ἀρκετές. Αὐτὸ λοιπὸν ἐκανονίσθη. Κατόπιν θὰ ζητήσωμε ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριες ἕνα μίνιμουμ εὐγενείας. Ἀλλὰ ἐδῶ τὸ ζήτημα περιπλέκεται: Ξέρετε βέβαια πὼς τὸ Συνδικᾶτο ἀπαγορεύει σ' αὐτὲς τὶς δεσποινίδες νὰ μᾶς μιλοῦν στὸ τρίτο πρόσωπο.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ.— Τρομερό!...

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ (ποὺ διασκεδάζει μ' ὅλη της τὴν καρδιά).— Θεία Ντὲ-Ντέ, ἔχω μιὰ μεγαλοφυᾶ ἰδέα! Ἂν ἀλλάζαμε ριζικῶς τὸ σύστημα; Γιατί, στὸ τέλος, τί μᾶς χρειάζεται; Ἕνας τρόπος ὁμιλίας ποὺ νὰ σημειώνῃ τὴν ἀπόστασι μεταξὺ ἀπὸ μᾶς καὶ ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριές μας. Λοιπόν, ἂς τοὺς μιλοῦμε ἐμεῖς στὸ τρίτο πρόσωπο...

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ-ΝΤΥΡΑΝ.— Ὀδέττη ! Ἀστειεύεσαι;

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ.— Γιατί, θεία μου; Ὅλα εἶναι ζήτημα συνηθείας! Μοῦ φαίνεται πολὺ καλὴ μιὰ ἀντιστροφὴ τῆς καταστάσεως: «Ἡ Ζὰν μοῦ φέρνει τὸ πρόγευμα; Βούρτσισε ἡ Ζὰν τὸ φόρεμά μου;». Καὶ ἡ Ζὰν ἀπαντάει: «Μιὰ στιγμή! Μὴ μοῦ ζητᾶτε δέκα πράγματα μαζί!». Νά, κάτι ἀληθινὰ μοντέρνο! Καὶ οἱ ἀποστάσεις θὰ ἐσημειώνοντο τὸ ἴδιο καθαρά, ὅπως πρίν... Μόνο, ἁπλούστατα, ἀντιθέτως!

Ἡ κατάστασις εἶναι κρίσιμος. Ἡ θεία Ντυπὸν - Ντυρὰν δὲν ἐπιτρέπει νὰ γελοῦν μὲ τὶς πρωτοβουλίες της.

—Ὀδέττη, ἀφῆστε αὐτὰ τὰ ἀνόητα ἀστεῖα σας.

—Μὰ τότε πῶς θὰ κάνετε, θεία μου; Θὰ συμφωνήσετε καὶ σεῖς σ' αὐτὴ τὴν οἰκειότητα; Ὅταν ἡ ὑπηρέτριά σας σᾶς λέει : «Μπορῶ νὰ κάνω τὸ κρεββάτι σας ;» ἢ : «τὶ θέλετε νὰ φᾶτε σήμερα ;» Θὰ τῆς ἀπαντᾶτε δημοκρατικά : «Πήγαινε, κορίτσι μου»; ἢ : «Θὰ χάψωμε μοσχαράκι»;

Οἱ κυρίες μένουν ἄφωνες καὶ κατάπληκτες.

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ - ΝΤΥΡΑΝ. Ἐπιμένω στὴν ἀπαίτησι τῆς εὐγενείας. Νομίζω μάλιστα ὅτι ἂν τοὺς μιλοῦμε λίγο αὐστηρά...

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ. Ἅ, ναί, βέβαια... Ἔχομε ἕνα γέρο φίλο ποὺ ἄλλοτε κατοικοῦσε ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς καθηγητοῦ τῆς Σορβόνης. Λοιπὸν μοῦ διηγεῖτο πὼς μιὰ καλοκαιρινὴ ἡμέρα, ποὺ τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτὰ ἄκουσε μιὰ σφοδρὴ φιλονεικία μεταξὺ τῆς γυναίκας τοῦ καθηγητοῦ καὶ τῆς ὑπηρετρίας της. Ἔπειτα ἀπ' τὴ σκηνή, ὁ καθηγητὴς μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ εἶπε στὴν γυναῖκα του : «Ἀγαπητή μου φίλη...Ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ τὶς σωφρονίζετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, δὲν θὰ σᾶς μείνῃ καμμιά !...» Ἡ φράσις αὐτὴ δὲν προέρχεται, βέβαια, ἀπ' τὸ Συνδικᾶτο....

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ - ΝΤΥΡΑΝ. Δόξα τῷ Θεῷ, θὰ ὑπάρχουν πάντα μερικὰ κορίτσια ποὺ δὲν θ' ἀνήκουν στὸ Συνδικᾶτο καὶ αὐτὲς θὰ κυττάζωμε νὰ βρίσκωμε. Ἂς ἐξακολουθήσωμε τὸν κατάλογο τῶν προτερημάτων :

1ον) Διαγωγὴ τελεία. 2ον) Εὐγένεια.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΙΕΡ - ΛΕΒΥ. Δὲν μπορούσαμε νὰ τοὺς ζητήσωμε καὶ κάποια ὑποχώρησι ὅσον ἀφορᾷ τὸ φαγητό ; Δὲν λέω βέβαια πὼς θὰ ἐπιβάλω στοὺς ὑπηρέτες μου τὴ δίαιτα τοῦ συζύγου μου ποὺ τρώει μονάχα μακαρόνια, κι' οὔτε τὴ δική μου ποὺ συνίσταται σὲ σαλάτες καὶ ὠμὰ χορταρικά. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ὄχι καὶ ὑπερβολικὲς ἀπαιτήσεις...

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ - ΝΤΥΡΑΝ. Ἂς προσθέσωμε : 3ον) Ὀλιγάρκεια.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ. Ἴσως, θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ζητήσωμε νὰ ξέρουν λιγάκι μαγειρική. Γιατὶ ἐπὶ τέλους...ἕνα καμμένο ψητό...ἔστω καὶ ἀπὸ μιὰ μαγείρισσα ποὺ ἀκούει κάθε βράδυ μιὰ ἠθικὴ διάλεξι...

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ - ΝΤΥΡΑΝ. Βέβαια. 4ον) Ἐξαίρετες ἐπαγγελματικὲς ἱκανότητες.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΓΙΕΡ - ΛΕΒΥ. Κι' ἔπειτα, 5ον) Οἰκονομία. Αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἡ οἰκονομία εἶναι ἀπαραίτητη.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ. 6ον) Καλὴ ὑγεία.

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ - ΝΤΥΡΑΝ. Λοιπὸν, ἀνακεφαλαιώνω : Γιὰ νὰ συνιστοῦμε στὰ μέλη τοῦ Συνδικάτου μας τὶς ὑπηρέτριες ποὺ θὰ παρουσιάζωνται, πρέπει νὰ ἔχουν τὰ ἀκόλουθα προτερήματα : Παραδειγματικὴ διαγωγή, καλὸν χαρακτῆρα, εὐγένεια, ὀλιγάρκεια, τέλεια ὑγεία, οἰκονομία, ἐξαίρετες ἐπαγγελματικὲς ἱκανότητες...

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΝΑ. Νά, κάτι ποὺ εἶναι τέλειο.

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ. Αὐτὲς δηλαδὴ θὰ εἶναι τέλειες...

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΥΠΟΝ - ΝΤΥΡΑΝ. Πῶς ;

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΡΩΝΗ (γελῶντας, ψάχνει στὴ βιβλιοθήκη). Ἅ ! θεία μου ! Ἐσεῖς ποὺ ἔχετε τόσα βιβλία, ξαναδιαβᾶστε, λοιπὸν, τὸν Μπωμαρσαί !

«Μὲ τὶς ἱκανότητες ποὺ ἀπαιτοῦν ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες—λέει ὁ Φίγκαρο—ξέρετε πολλοὺς κυρίους ποὺ θὰ ἦσαν ἄξιοι νὰ εἶναι ὑπηρέτες;»

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ναί ! εἶναι ἀλήθεια ! λατρεύω τὸ ὡραῖο, τὸ ἐξιδανικευμένο καὶ πραγματικὸ ἐκεῖνο Ὡραῖο, τὴν ἁρμονία τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἐνέργεια, τὸ βράσιμο τῆς ζωῆς μ' ὁποιαδήποτε μορφὴ κι' ἂν παρουσιάζεται.

Ὢ ναί ! λατρεύω τὸ καλὸ καὶ θέλω καὶ πρέπει, ἀκοῦτε ; Πρέπει νὰ εἶστε καὶ σεῖς, εἰλικρινεῖς καὶ νὰ ἐξωτερικεύετε τὴν κατάπληξι καὶ τὸ θαυμασμό σας ὄχι μόνο μπροστὰ στὸ ἄπειρο, ἀλλὰ καὶ μπροστὰ σὲ κάθε ὡραία γραμμή, σὲ κάθε ὡραῖο ἔμψυχο, μπροστὰ σὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄντα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μεγαλεῖον τοῦ θαυμαστοῦ ἀπείρου.

Ἐλᾶτε κοντά μου κι' ἡ ὁμίχλη τῶν αἰσθημάτων μου ἂς ποτίσῃ εὐεργετικὰ τὴν κατάξερη καὶ ἄγονη γῆ τῆς ὕπαρξής σας κι' ἂς ἀρχίσῃ νὰ θάλλῃ στὸ βάθος τοῦ Ἐγώ σας ὁ ζηλευτὸς βλαστὸς τοῦ ὡραίου.

Μάθετε νὰ λατρεύετε τὴ ψυχή, ὄχι γυμνή, ἀλλὰ ντυμένη, μάθετε νὰ λατρεύετε τὴν ἁρμονία τοῦ Ὡραίου, τὴν αἰώνια ἄνοιξι τῶν αἰσθητῶν γραμμῶν.

Ἐπικοινωνήσατε μὲ τὴ ψυχὴ φροντίζοντας συγχρόνως νὰ θαυμάζετε ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὶς ὡραῖες γραμμές.

Μὴ τὶς ἐγγίζετε, κάθε μιὰ εἶναι ἀγνολούλουδο ποὺ ἡ παραμικρότερη ἐπαφὴ τὸ ξεραίνει καὶ τοῦ δίνει τὴν ὄψι ἀποτρόπαιου σκελετοῦ.

Μὴν ἐγγίσετε ! ὁ σκελετὸς αὐτὸς θὰ γίνῃ ὁ πιὸ ἄσπονδος ἐχθρός σας, ὁ νεκροθάπτης τοῦ Ὡραίου.

Μὴ πλησιάσετε ! μὴ μεταβάλλετε σὲ στεῖρες ἀβύσσους τοῦ πνεύματος καὶ τῶν αἰσθήσεων, τὶς θαυμαστὲς γραμμὲς τοῦ σώματος.

Μὴ κομματιάσετε μὲ τὴν ἀπόλαυσι τὴν κρυστάλλινη αὐτὴ πραγματικότητα, τὴν πολύχρωμη καὶ μαγευτικὴ αὐτὴ εἰκόνα ποὺ χωρὶς αὐτὴ δὲν μποροῦν οἱ ψυχὲς νὰ ἐξομολογηθοῦν ἀμοιβαῖα.

Θαυμάσετε, λατρεύσετε, ἐπικοινωνήσετε, ἀλλὰ μὴν ἀπολαύσετε. Καὶ τότε ! ὢ τότε θἄχετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ζῆτε σ' ἕνα πραγματικὸ παράδεισο μαγικῶν κορμιῶν ποὺ τὸ μικρότερο θἆναι ἡ πιὸ τέλεια ἀναπαράστασι τοῦ Ὡραίου !

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ Βίσμαρκ, ὁ περίφημος σιδηροῦς καγκελλάριος τῆς Γερμανίας, συνήθιζε νὰ λέῃ τὰ ἑξῆς γιὰ τὶς γυναῖκες :

—Ὅ,τι ἔγινα τὸ ὀφείλω στὴ γυναῖκα μου. Σέβομαι γενικῶς τὶς γυναῖκες, γιατὶ ἀνυψώνουν τοὺς ἄνδρες, τοὺς διδάσκουν τὴ θρησκεία, τοὺς ἀναπτύσσουν τὰ ἰδανικὰ καὶ στρώνουν μὲ ρόδα τὸ δρόμο τῆς πρόσκαιρης ζωῆς των.

Οἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ ζητοῦν νὰ ὑποσκελίσουν τοὺς ἄνδρες, ἀλλὰ νὰ προσπαθοῦν νὰ τοὺς καταπραΰνουν, νὰ τοὺς κάνουν ἡμέρους καὶ νὰ τοὺς ὁδηγοῦν στὸ καλό. Θυμηθῆτε τὰ λόγια μου. Θἄρθῃ μιὰ μέρα κατὰ τὴν ὁποία οἱ γυναῖκες θὰ κληθοῦν νὰ συμμετάσχουν καὶ στὴ πολιτική.

Ἂν οἱ γυναῖκες ἀναμιγνύονταν στὴ διπλωματία, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνονταν γνωστὰ λιγώτερα μυστικὰ ἀπὸ σήμερα. Μιὰ φρόνιμη γυναῖκα ξέρει νὰ φυλάῃ τὰ μυστικά της, ἀκόμη κι' ὅταν σὲ μιὰ ζωηρὴ συζήτησι ξεκλέβει τὰ μυστικὰ τῶν ἀνδρῶν.

Σὲ κάθε τὶ τέλος ποὺ ἀπαιτεῖ λεπτότητα καὶ χάρι, ἡ γυναῖκα εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸν ἄνδρα».

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ὅταν γνωρίζουν τὶς ὠμορφιὲς τῆς φύσης των, ὅταν κολυμποῦν ἢ διασχίζουν τὰ γαλάζια νερά, ὅταν τραβοῦν πρὸς τὶς κορυφὲς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μοσχομυρισμένα δάση, μέσα στὴν χαρὰ ποὺ τοὺς γεννοῦν τὰ ἥρεμα, εἰδυλλιακὰ ἢ ἐπικὰ τοπεῖα, δὲν ξεχνοῦν νὰ σκέπτωνται μὲ κάποια περιφάνεια : «εἶπαν πὼς ἡ φύσις μιμεῖται τὴν τέχνη. Καὶ τὸ παράδοξο αὐτὸ γίνεται ἀλήθεια στὴν Ἑλλάδα. Στὴν Ἀθήνα ἡ μίμησις τῶν προγόνων κάνει ἀκόμα θαύματα. Χάρις στὴν δύναμι τοῦ παραδείγματος διαμορφώνεται καὶ διατηρεῖται ἕνας τύπος ἐθνικός, ποὺ τὸν ἀναγνωρίζει κανείς, παρ' ὅλες τὶς παραλλαγές του ὅπως τὸ θέμα μιᾶς συμφωνίας, καὶ ἡ συνέχισις αὐτὴ τοῦ τύπου μαρτυρεῖ φανερὰ τὴν συγγένεια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ράτσας».

Ζ. ΣΑΡΜΠΟΝΩ

Σύγχρονο κεφάλι Ἀθηναίας ἁρμονικὰ τοποθετημένο σὲ ἀρχαῖο πλαίσιο...

Ὁ τόπος μας μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ ὄασις τῆς Εὐρώπης, μποροῦσε καὶ ἔπρεπε νὰ εἶχε χιλιάδες λάτρεις τῶν φυσικῶν καλλονῶν της καὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν της τοπείων. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὄχι μόνο βιαστικοὺς προσκυνητὰς ποὺ περνοῦν νὰ χαιρετίσουν τὴν Ἀκρόπολι, τοὺς Δελφοὺς ἢ τὴν Ὀλυμπίαν, ἀλλὰ τακτικοὺς φίλους ποὺ θἄρχωνται νὰ χορταίνουν φῶς, ἥλιο, θάλασσα καὶ πεῦκα μοσχομυρισμένα, ποὺ θὰ λούζωνται στὶς θάλασσές μας καὶ θὰ ρουφοῦν τὸ φωτεινὸ χειμωνιάτικο ὅραμα τοῦ οὐρανοῦ μας ποὺ τόσο σπάνια συνοφρυοῦται....

Ἡ μικρή μας χώρα, ἀπὸ τὰ βουνά της ἕως τ' ἀκρογιάλια της θὰ μποροῦσε νὰ φιλοξενήσῃ χιλιάδες κόσμο κάθε ἐποχή.

Κιντὰ στὰ περήφανα μάρμαρά της, ποὺ θυμίζουν τὸν λαμπρό μας ἀρχαῖο πολιτισμό, ἡ ψυχὴ γίνεται ὀνειροπόλα, κι' ἐνῶ τὸ μάτι χαίρεται, χαρὲς καλλιτεχνικές, χαρὲς τῆς φύσης, ὁ νοῦς ξαναγυρίζει στὰ παληὰ κι' ἀντλεῖ δύναμι γιὰ τὸ σήμερα....

Ὅλα αὐτὰ μᾶς ἦρθαν στὸ νοῦ, ἐξ αἰτίας ἑνὸς περιοδικοῦ ποὺ ἐξέδοσε πρὸ ἡμερῶν τὸ Ὑφυπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ. Συνηθίσαμε νὰ νομίζουμε πὼς οἱ τέλειες ἐκδόσεις μονάχα ἔξω μποροῦν νὰ φιλοτεχνηθοῦν γι' αὐτό, πρὶν δοῦμε τὴν ἐπιγραφὴ γελαστήκαμε. Ἴσως πραγματικὰ νὰ εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ στὴν Ἑλλάδα τυπώθηκε κάτι τὸ τόσο καλλιτεχνικὰ ἄρτιο.

Ὅλη ἡ ἑλληνικὴ γοητεία, τὸ φῶς, τὸ γαλάζιο, ἡ τέχνη, ἡ ἀρχαία, ἡ Ἑλλὰς τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἕως τὶς νέες χωριατοποῦλες, τὶς νησιώτισσες καὶ τὶς Ἀθηναῖες, ποὺ κρατοῦν τὰ προνόμια τῆς ἑλληνικῆς ράτσας, δείχνεται μὲ τὶς λαμπρὲς συνθέσεις τῶν εἰκόνων. Κάθε εἰκόνα κι' ἕνας κόσμος, κάθε κόσμος καὶ μιὰ ἔννοια. Πλάϊ στὴν προτομὴ τῆς ἀρχαίας κόρης, ἡ νέα Ἑλληνίς, πλάϊ στὸν Δία ὁ χωρικὸς ἀπὸ τὸ Λιανοκλάδι μὲ τὰ παχειὰ φρύδια καὶ τὴν σγουρὴ πλούσια γενειάδα.

Ἦταν καιρός, πράγματι, νὰ φθάσῃ ἕως τοὺς ξένους μιὰ τέτοια ἑλκυστικὴ πρόσκλησις καὶ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία πὼς θὰ τοὺς γεννήσῃ τὸν πόθο νὰ γνωρίσουν τὸν τόπο μας, ἢ τὴν νοσταλγία νὰ ξαναδοῦν ὅ,τι σὲ κάποιο βιαστικὸ ταξεῖδι τους εἶδαν περαστικά.

Ἡ ἔκδοσις ὅπως ἦταν φυσικό, ἔγινε σὲ τρεῖς γλῶσσες : Γαλλικά, Ἀγγλικά, Γερμανικά. Τὰ κείμενα σύντομα, διαλεγμένα, ἐπιγραμματικά, συγκινοῦν τὴν καρδιὰ καὶ τὸ μυαλό.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΡΑΧΗΛ... ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

Ὅταν ἡ μεγάλη τραγωδὸς Ραχὴλ ἔγινε δεκτὴ στὸ Ὠδεῖο τῶν Παρισίων, ἐπῆγε στὸν καθηγητὴ τῆς ἀπαγγελίας Προβὸ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τῆς δώσῃ μερικὰ μαθήματα ἰδιαιτέρως. Ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς ὄχι μόνο δὲν θέλησε νὰ τῆς παραδώσῃ μαθήματα, ἀλλὰ καὶ τῆς εἶπε περιφρονητικά :

—Παιδί μου, καλλίτερα θἄκανες νὰ πᾶς νὰ πουλᾷς λουλούδια !

Τὰ σκληρὰ αὐτὰ λόγια ἐπλήγωσαν βαθειὰ τὴν μέλλουσαν τραγωδόν. Σὲ λίγο καιρὸ ἕνα βράδυ ἡ Ραχὴλ ἐσημείωσε τὸ πρῶτο μεγάλο της θρίαμβο στὸ ρόλο τῆς Ἑρμιόνης. Ὅταν ἔπεσε ἡ αὐλαία, μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἡ ἠθοποιὸς ἐγέμισε μὲ λουλούδια τὴν Ἑλληνικὴ χλαμύδα της καὶ κρατῶντα την ἐπῆγε στὸν καθηγητὴ ποὺ πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὴν εἶχε συμβουλεύσει νὰ γίνῃ ἀνθοπῶλις. Καὶ μὲ κάποια εἰρωνεία τοῦ εἶπε :

—Κύριε Προβό, ἀκολούθησα τὴ συμβουλή σας. Καθὼς βλέπετε, πουλῶ λουλούδια. Μήπως θέλετε ν' ἀγοράσετε κανένα ;

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΠΑΡΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΑΤΤΙΚΟ ΤΟΠΕΙΟ

ΤΟΥ **ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ**

Ὅλοι οἱ «λυρικοὶ ταξειδιῶτες» ποὺ ἀπὸ τὸν Σατωμπριὰν καὶ πέρα ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἀθήνα, ὅλοι ψάλλουν μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ τὸ ἀττικὸ τοπεῖο.

Μὰ τάχα, εἶναι τὸ πιὸ ὤμορφο μέσα σὲ τόσα ἄλλα ; Ὄχι. Εἶναι ἡ ὠμορφιά του ἡ ἰδιαίτερη, ποὺ κάνει τὴν ὠμορφιά του μοναδικὴ στὸν κόσμο.

Ἀλλοῦ ἡ φύσις μιλᾷ στὴν καρδιά. Γελαστὴ ἢ μελαγχολική, μεγαλόπρεπη ἢ ἄγρια, τὸν συγκινεῖ παντοῦ καὶ πάντα, διὰ μέσου τῶν αἰσθημάτων.

Τὸν γοητεύει ἢ τὸν ταράσσει, τὸν τραβᾷ ἢ τοῦ προξενεῖ φόβο. Καὶ τὴν ἀντικρύζει ὁ ἄνθρωπος πότε λὲς φίλη καὶ πότε ἐχθρά, συνδέοντας τὸν ἐσωτερικό του κόσμο, μὲ τὸν κόσμο τὸν δικό της.

Ἡ ἀττικὴ φύσις δὲν ἔχει τίποτα τὸ αἰσθηματικὸ καὶ ἀκόμα λιγώτερο τὸ γραφικὸ στοιχεῖο. Εἶναι σοβαρή, τόσο σοβαρή, ποὺ μπορεῖ στὸ κοινὸ μάτι νὰ φανῇ φτωχὴ καὶ γυμνή.

Αὐτὸ ἤθελε ἀκριβῶς νὰ διορθώσῃ μιὰ Ἀθηναία κυρία, ἡ ὁποία, ἀκούοντας τὸν Ζὰν Μωρεὰς νὰ ἐξυμνῇ τὶς ἁρμονικὲς γραμμὲς τοῦ Ὑμηττοῦ, τοῦ εἶπε :

«Φαντάζεσθε πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ ὠμορφιά του, ἐὰν τὸν ἀναδάσωναν» ;

Ὁ Μωρεὰς πειράχθηκε καὶ τῆς ἀπήντησε μὲ μιὰ εἰρωνεία τσουχτερή :

— Αὐτὴ τὴν γνώμη ἀκριβῶς ἔχει καὶ κάποιος καφετζῆς στὴ γειτονιά μου !

Ἡ φτωχὴ κυρία δὲν ἄξιζε βέβαια τόσης τιμωρίας. Δὲν εἶχε ἁπλῶς καταλάβει τὴν ἀττικὴ ὠμορφιά. Γιὰ νὰ τὴν αἰσθανθῇ τῆς χρειαζόντανε μιὰ πνευματικότης καὶ δὲν τὴν εἶχε. Γιατὶ ἀκριβῶς, στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ ἀττικὴ ὠμορφιὰ ξεφεύγει ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ ἀπευθύνεται ἀποκλειστικὰ στὸ μυαλό.

Εἶναι μιὰ ἀνώτερη, καθαρή, ἁγνὴ ὠμορφιά, ποὺ ἀρχίζει ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ ἡ ρωμαντικὴ ὠμορφιὰ τελειώνει. Δὲν μπορεῖ κανεὶς συνεχῶς νὰ θαυμάζῃ τὴν πτῶσι τοῦ Νιαγάρα ἢ τὶς ἀπότομες βουνοκορφές.

Τὸ ἀττικὸ τοπεῖο εἶναι ἕνα θαῦμα συνεχῶς ἀνανεούμενο. Εἶναι ἕνα τοπεῖο ποὺ παρουσιάζει τὸ τέλειο, ὅπως ὁ Παρθενών. Ἡ σοβαρότητά του εἶναι ὅλο ἔννοια καὶ ἡ ποιότητα τῆς ἔννοιας αὐτῆς εἶναι ἡ ἁρμονία.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Θὰ γνωρίζετε βέβαια ὅτι οἱ Ἄραβες δὲν φοροῦν πουκάμισο. Ἂν πιστέψουμε τὴν παράδοση, τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἐπεκράτησε μετὰ τὴν ἀπώλεια τῆς ἱσπανικῆς πόλεως Γρενάδης, τὴν ὁποίαν κατεῖχον στὴν ἀρχὴ οἱ Ἄραβες.

Ἐναντίον αὐτῶν ἐπετέθη ἡ ἡρωϊκὴ Ἰσαβέλλα τῆς Καστίλλιας, ἡ ὁποία κουρασμένη ἀπὸ τὴν παράταση τῆς πολιορκίας, ὡρκίστηκε νὰ μὴ ἀλλάξῃ πουκάμισο ἐφόσον ἡ πόλις θὰ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀποκρούῃ τὰς ἐφόδους τῶν στρατιωτῶν της.

Ὅταν οἱ Ἄραβες ἐνικήθησαν κι' ἐναγκάστηκαν ν' ἀφήσουν τὴν Ἱσπανία, παρέλαβαν μαζί τους, μαζὺ μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως καὶ τὸ ἔθιμο αὐτό. Καθὼς ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν πόλι, ὁ ἀρχηγός τους ὡρκίστηκε νὰ μὴ φορέσῃ ἄλλο πουκάμισο ἂν δὲν κατώρθωνε νὰ ἐπαναχτήσῃ τὴ χαμένη πρωτεύουσα. Οἱ Ἄραβες λοιπὸν τότε πέταξαν τὰ «τσαμὶρ» (πουκάμισά τους) καὶ διπλοκλειδώνοντας τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους πέρασαν τὸ στενὸ τοῦ Γιβραλτάρ.

Ἔχουν περάσει πέντε αἰῶνες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ οἱ Ἄραβες κρατῶντας τὸν λόγο τους, δὲν φοροῦν καθόλου πουκάμισο καὶ φυλᾶνε σὲ τιμητικὴ θέση τῶν κατοικιῶν τους τὰ κλειδιὰ ἀπὸ τὰ σπίτια τῆς χαμένης Γρενάδης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀλλὰχ χωρὶς ἄλλο θὰ τοὺς τὴν ξαναδώσῃ μιὰ μέρα, ὅπως πιστεύουν !

Τρῶτε γιὰ νὰ εἶσθε ὡραῖες

Τὸ ὡραῖο δέρμα ἀποκτᾶται, καὶ νὰ πῶς...

ΕΝΑ ἀπόγευμα, σὲ μιὰ συντροφιὰ στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου βρισκότανε οἱ ὡραιότερες γυναῖκες, ἔγινε λόγος γιὰ τὸ ποιὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο κεφάλαιο τῆς γυναικείας ὡμορφιᾶς. Μία μάλιστα ἔκανε πιὸ συγκεκριμένη τὴν ἐρώτησι: «Ἐὰν μιὰ μέτρια γυναῖκα εἶχε τὴν δυναμικότητα νὰ τελειοποιήσῃ ἕνα της μόνο χαρακτηριστικό, τί θὰ διάλεγε; Βεβαίως οἱ γνῶμες ἦτανε διάφορες. Γιὰ τὴν μιὰ τὰ μεγάλα μυστηριώδη μάτια μὲ τὶς βαρειὲς βλεφαρίδες, ἦτανε ὅ,τι θἄθελε. Μιὰ δεύτερη μιλοῦσε γιὰ τὰ ὡραῖα μαλλιά. Μιὰ ἄλλη ἐπαινοῦσε τὴν ἑλληνικὴ μύτη, ἄλλη τὸ ὤμορφο στόμα καὶ ἄλλη τὰ κανονικὰ ἄσπρα δόντια. Τέλος, ἀφοῦ ἀκούστηκαν ὅλες οἱ γνῶμες, πῆρε τὸ λόγο καὶ ἡ ὡραιότερη:

—Κατὰ τὴ γνώμη μου, λέει, μιὰ μετρίως ὤμορφη γυναῖκα θἄπρεπε νὰ ἐπιθυμῇ ἕνα τέλειο δέρμα, γιατί, τὶ χρειάζονται τὰ ὡραῖα μάτια ἢ τὰ καλὰ δόντια, ὅταν τὸ δέρμα τὸ ἄσχημο τὰ πιέζει; Ἐγὼ εἶδα πολλὲς φορὲς γυναῖκες ποὺ τράβηξαν τὴν προσοχὴ χάρις στὸ ὡραῖο δέρμα τους καὶ παρ' ὅλο ποὺ τὰ ἄλλα τους χαρακτηριστικὰ ἦτανε κοινότατα.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Μάταια ἡ φύσις, μόλις γεννηθοῦμε, μᾶς προικίζει μὲ τὸ ἁπαλὸ ὡραῖο δέρμα: γρήγορα μὲ τὰ χρόνια τὰ περισσότερα πρόσωπα γίνονται κίτρινα, μὲ πόρους, μὲ σπιράκια, ξηρὰ ἢ καταλαδωμένα.

Ἡ θέα στὸν καθρέπτη ἑνὸς τέτοιου προσώπου προξενεῖ τρόμο καὶ ἀπογοήτευσι. Μάταια ἀρχίζει ἡ ἀτέλειωτη δοκιμὴ κάθε εἴδους κρέμας. Τὸ δέρμα εἶνε ἕνας καθρέπτης μέσα στὸν ὁποῖον ἀντανακλᾶ ἡ καλὴ ἢ ἡ κακή μας ὑγεία. Θὰ ξέρετε καὶ σεῖς ἀρκετὰ καλὰ τὴν ὠχρότητα τῆς ἀναιμίας, τῆς κακῆς διατροφῆς, τὸ κίτρινο χρῶμα τοῦ φόβου, τὸ κίτρινο-μπλὲ χρῶμα τῶν καρδιακῶν κ. λ. π. Τὰ ἐξανθήματα τὰ σπιράκια, ὅπως καὶ ὅλες οἱ παθήσεις τοῦ δέρματος προέρχονται ἀπὸ ἐσωτερικὲς τοῦ ἀνθρώπου διαταραχές. Ἕνα κακὸ διαιτολόγιο μπορεῖ νὰ μᾶς κάνῃ λιπαρὸ τὸ πρόσωπο ἢ ξηρό. Ἡ δυσκοιλιότης μπορεῖ νὰ δηλητηριάσῃ τὸ αἷμα μας.

Γιὰ νὰ διορθώσῃ κανεὶς τὸ δέρμα του δὲν εἶνε ὑπόθεσις ὀλίγων ἡμερῶν. Χρειάζεται νὰ προσπαθήσῃ κανεὶς ἐπὶ καιρὸ καὶ μὲ ἐπιμονὴ καὶ εὐσυνειδησία χωρὶς ποτὲ νὰ χαλάσῃ τὴν δίαιτα ποὺ ἄρχισε οὔτε μὲ τὸν λουκούλειο πειρασμό. Τότε ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ ἱκανοποίησις θὰ εἶνε βεβαία.

Ἤμουνα μικρὸ παιδὶ ὅταν βρῆκα κάποτε στὴν ἐξοχὴ τὸ ξεραμένο δέρμα ἑνὸς φειδιοῦ. Ὁ δάσκαλός μου μοῦ ἐξήγησε πῶς τὸ ἑρπετὸ αὐτὸ ἀφίνει περιοδικὰ τὸ παληό του δέρμα καὶ φοράει ἕνα καινούργιο.

Ἔμεινα κατάπληκτος καὶ διερωτόμουνα γιατὶ ἡ γιαγιά μου ποὺ τὸ δέρμα της ἦτανε μαραμένο καὶ ρυτιδωμένο σὰν περγαμηνὴ δὲν ἔκανε τὸ ἴδιο.

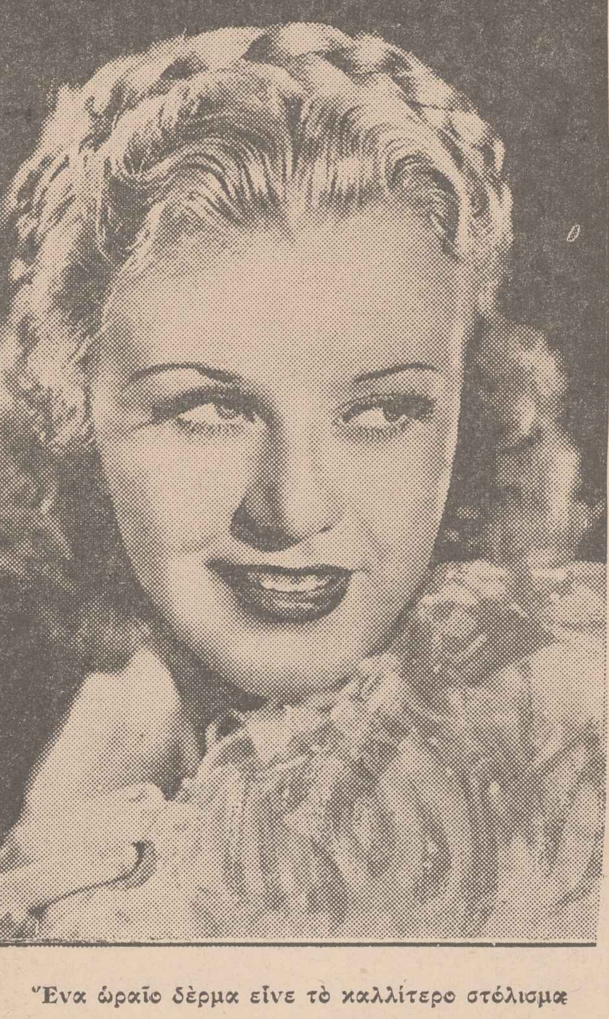

Ἕνα ὡραῖο δέρμα εἶνε τὸ καλλίτερο στόλισμα

Ἀργότερα ἔμαθα πῶς κι' ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἄνθρωποι μποροῦμε κάλλιστα ν' ἀλλάξωμε δέρμα: κάθε μέρα ἕνα ἀπειροστη μόριον τοῦ δέρματός μας χάνεται καὶ ἕνα νέο ἐμφανίζεται. Τὰ ἐπιφανειακὰ κύτταρα πεθαίνουν καὶ ἄλλα νεαρὰ τὰ διαδέχονται ἀμέσως.

Ἐὰν τὸ δέρμα μας τὰ τρέφει ὅπως πρέπει, τὰ νέα αὐτὰ κύτταρα θὰ εἶνε λεῖα, ἁπαλά, διαφανῆ καὶ ζωηρά. Τὸ δέρμα εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ζωηρότερα ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Πολλὲς θὰ ἐκπλαγοῦν ἀπ' αὐτὴ τὴ δήλωσι γιατὶ θεωροῦν τὸ δέρμα σὰν κάτι τὸ ἄσχετο μὲ τὰ ἄλλα ὄργανα τοῦ σώματος, σὰν ἕνα σκέπασμα τῆς σάρκας. Στὴν πραγματικότητα εἶνε ἕνα ὄργανο ὅπως καὶ ἡ καρδιά, τὸ ἧπαρ, τὰ νεφρὰ ἢ τὰ πνευμόνια. Εἶνε μάλιστα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνεργητικὰ καὶ παραγωγικὰ ὄργανα. Αὐτὸ παράγει τὰς λιπαρὰς ἐκκρίσεις, τὸν ἱδρῶτα, τὶς τρίχες, τὰ νύχια. Μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο καὶ κανονίζει τὴν θερμοκρασία μας. Ἔχει τὶς δικές του ἀδυναμίες, ἀλλὰ καὶ εἶνε εὐαίσθητο σὲ ὅλες τὶς ἄλλες παθήσεις τοῦ ὀργανισμοῦ.

Κυρίως ἐπάνω στὸ κεφάλαιο τῆς τροφῆς ἔχει μεγάλες ἀπαιτήσεις.

Γιὰ νὰ εἶνε καθαρὸ καὶ διαυγὲς ἕνα δέρμα χρειάζεται θειάφι. Μάταιες λοιπὸν ὅλες σας οἱ προσπάθειες ἂν ἡ τροφὴ ποὺ τρῶτε δὲν περιέχει θειάφι. Τὸ ὀργανικὸ θειάφι ὅπως βρίσκεται σὲ ὡρισμένες τροφὲς καθαρίζει καὶ δίδει διαύγεια. Ἤδη στὴν ἐποχὴ τῶν κρινολίνων συνηθίζανε νὰ παίρνουν οἱ κοκέττες ἕνα κατασκεύασμα ποὺ περιεῖχε θειάφι μὲ πετιμέζι.

Ἐκεῖνο ποὺ ὠφελοῦσε ἀπὸ τὸ μῖγμα αὐτὸ δὲν ἦτανε τὸ πετιμέζι, ἀλλὰ τὸ θειάφι. Τὸ πετιμέζι τὸ βάζανε ἀδίκως γιὰ νὰ κρύβῃ τὴν γεῦσι τοῦ θειαφιοῦ. Ἡ ἐπιστήμη βρῆκε σήμερα νέα ποτά, ἀπείρως καλλίτερα. Οἱ κῆποι τῆς φύσεως μᾶς δίνουν ὅσο θειάφι θὰ ἐπιθυμούσαμε, θειάφι, ὀργανικό, ζωντανὸ ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανένα εἶδος πετιμέζι.

Τὸ ρεπάνι, τὸ κρεμμύδι, τὸ λάχανο, τὸ σέλινο, τὰ σπαράγγια, ἔχουνε φυσικὸ θειάφι.

Ἡ τομάτα καὶ τὸ μαροῦλι ποὺ χρησιμεύουν γιὰ σαλάτα, βοηθοῦν τὴν ὡμορφιά σας ὄχι μόνο γιατὶ οἱ ἶνες τους διώχνουν τὴν δυσκοιλιότητα, ἀλλὰ καὶ διατὶ περιέχουν κι' αὐτὰ θειάφι. Ὡστόσο χρειάζεται νὰ ξέρωμε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ χορταρικὰ πρέπει νὰ τὰ τρῶμε ὠμά. Γιατὶ τὸ θειάφι ποὺ περιέχουν βρασμένο, προκαλεῖ στὸ στομάχι ἀέρια. Μὰ ἄλλως τε κανεὶς δὲν θὰ εἶχε σ' αὐτὸ ἀντίρρησι, γιατὶ εἶνε ὡραῖα κι' ἔχομε τόσους τρόπους νὰ τὰ τρῶμε ὠμά.

Στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ κεφαλαίου θὰ βρῆτε διάφορες συνταγὲς γι' αὐτά. Μὴν ἀργοπορῆτε. Δῶστε τους θέσι στὸ μενού σας.

ΤΟ ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ

Πρέπει ἀναμφίβολα νὰ σᾶς πῶ πῶς μπορεῖτε νὰ διορθώσετε ἕνα ξηρὸ δέρμα ποὺ δείχνει γερασμένο τὸ πρόσωπο. Γιατὶ ἀληθινὰ ὑπάρχουνε δέρματα πολὺ πιὸ γέρικα ἀπὸ τὴν καθ' αὐτὸ ἡλικία. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ στὰ τριάντα τους χρόνια ἔχουν δέρμα ἑξηντάρας. Σὲ πολλὰ μέρη τὸ ξηραμένο δέρμα τὸ ἀποδίδουν στὸν καυτερὸ ἥλιο, ὡστόσο ὅμως καὶ οἱ λαοὶ τοῦ Βορρᾶ πάσχουν συχνὰ ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια. Γιατί;

Σήμερα ἡ ἐπιστήμη βρῆκε πῶς τὸ ξερακιανὸ δέρμα ὀφείλεται στὸ διαιτολόγιο ποὺ ἀκολουθοῦμε. Εἶνε φορὲς ποὺ τὸ πρόσωπο γίνεται σὰν τῆς μούμιας ἢ σὰν γεροντικὸ καὶ ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται στὴν ἔλλειψι τῶν βιταμινῶν G. Σὲ ὡρισμένες χῶρες παθαίνουν συχνὰ μιὰ δερματικὴ ἀσθένεια ποὺ λέγεται «πελάγρα». Οἱ εἰδικοὶ σπάζανε τὸ κεφάλι τους καὶ οἱ θεωρίες ἡ μιὰ ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλη. Ἕως ὅτου πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸ μυστήριον διελευκάνθη. Ἡ πελάγρα ὀφείλεται στὴν ἔλλειψι τῆς σπουδαίας αὐτῆς βιταμίνης G. Ἡ βιταμίνη G. διαλύεται μέσα στὸ νερό. Γι' αὐτὸ συχνὰ χάνεται ὅταν βράζωνται τὰ τρόφιμα καὶ τὸ ζουμί τους δὲν χρησιμοποιεῖται. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ βράζωμε τὰ λαχανικὰ μόνο μὲ τὸ δικό τους νερὸ καὶ λίγο προσθετό, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν πετοῦμε τίποτε. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι τὰ 95% τῶν ἀνθρώπων πετοῦν τὸ ζουμὶ τῶν λαχανικῶν. Νὰ γιατὶ τόσα δέρματα εἶνε ξερακιανά. Τὸ γάλα, τὸ βούτυρο, τὰ φρέσκα αὐγά, τὸ βωδινὸ σηκότι, τὰ μπιζέλια, τὰ φρέσκα φασόλια, τὸ ρύζι, τὰ φρέσκα φροῦτα, ἡ σίκαλις, τὰ ὄψιμα λαχανικά, εἶνε ὠφελιμώτατα.

..Ἡ αἰσθητική μας δίαιτα δὲν δίνει καμμιὰ θέσι στὰ δημητριακὰ τὰ ξεφλουδισμένα καὶ περιποιημένα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΛΕΚΤΑ...

Η ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

...ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«Ἡ εὐτυχία, ποὺ ζητᾶμε συχνὰ ἀλλοῦ, κρύβεται κάποτε στὴν πόρτα μας».

ΝΕΟΣ ὁ Φίλιππος, μικρὸ παιδάκι ἀκόμη, ἦταν ὀνειροπόλος καὶ κάπως δειλὸς καὶ συνεσταλμένος. Εὕρισκε ἀδιάντροπα κυριολεκτικῶς τὰ κορίτσια τῆς ἡλικίας του, τὶς φίλες του, τὶς ἐξαδέλφες του ποὺ διασκέδαζαν, ἄλλως τε, πολὺ μαζύ του, κάνοντάς τον νὰ τὰ χάνῃ καὶ νὰ κοκκινίζῃ.

Μιὰ μέρα, κατὰ τὶς θερινὲς διακοπὲς, βρέθηκε ξαφνικὰ κατάμονος ἀνάμεσα σὲ μισὴ ντουζίνα φοῦστες, κόκκινες, ρόζ, μπλὲ καὶ πράσινες ποὺ πῆραν κι' ὅλας τὴν ἀπόφασι νὰ παίξουν τὴν τυφλόμυγα.

Ὁ Φίλιππος, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς, βρέθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ μάτια δεμένα. Τὰ κορίτσια τὸν εἶχαν περιτριγυρίσει καὶ γελοῦσαν μαζύ του. Ἡ μιὰ τὸν τσιμποῦσε ἀπ' ἐδῶ, ἡ ἄλλη τὸν τραβοῦσε ἀπ' ἐκεῖ, ἡ ἄλλη τὸν ἔσπρωχνε καὶ δός του χάχανα τὰ τρελλοκόριτσα. Γελοῦσαν εἰς βάρος τοῦ ἀτυχῆ Φίλιππα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τὸν δράστη τῆς φοβερᾶς νείλας.

Εἶδε καὶ ἀπόειδε ὁ ἀτυχὴς καὶ ἀγανακτισμένος ἔπιασε ἐπὶ τέλους μιὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴ κρατοῦσε αἰχμάλωτη. Τὰ κορίτσια ἔπαψαν ἀμέσως τὰ γέλοια κι' ὁ Φίλιππος κατακόκκινος ἀπὸ τὴ σύγχυσι ἄρχισε νὰ ψηλαφῇ ἀδέξια τὸ πρόσωπο, τοὺς ὤμους καὶ τὰ μαλλιὰ τῆς αἰχμαλώτου του, χωρὶς νὰ κατα φέρῃ τελικά, νὰ εἰπῇ ἂν ἦταν ἡ Μαντλέν, ἡ Ζανὶν ἢ καμμιὰ ἄλλη. Ἀπηλπισμένος τότε ἄφησε κι' ἔβγαλε τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὰ μάτια του.

—Ποιὰ ἦταν λοιπόν;

Τὰ κορίτσια ὅμως δὲν θέλησαν νὰ τοῦ εἰποῦν, ποιὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Τὰ χρόνια ἔκτοτε πέρασαν κι' ὁ Φίλιππος χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ καταλαβαίνῃ γιατί, δὲν ξεχνοῦσε τὴν περιπέτεια τῆς τυφλόμυγας καὶ συχνὰ τὸν ἀπασχολοῦσε ἡ σκέψις: Νὰ ἦταν ἄραγε ἡ Μόνικα.... ἢ μήπως ἦταν ἡ Ἐλισάβετ;

Μόνον ἕνα κορίτσι δὲν ἐφόβιζε τὸν Φίλιππο, κι' αὐτὸ ἦτο ἡ Μισελίν. Αἱ οἰκογένειές τους ἦταν στενὰ συνδεδεμένες καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν σχεδὸν ἀνατραφῆ μαζύ. Ὁ Φίλιππος θεωροῦσε τὴ Μισελὶν σὰν ἀδελφή του.

Σιγὰ σιγὰ τὰ παιδιὰ μεγάλωσαν, ὁ Φίλιππος ἔγινε πλέον ἄνδρας κι' ἀφοῦ ἐτελείωσε τὶς σπουδὲς του, ἔφυγε σὲ μακρυνὸ ταξεῖδι, ποὺ ὁ πατέρας ἔκρινε ὡς ἀπαραίτητο γιὰ τὴ σκλήρυνσι καὶ τὸ μετασχηματισμὸν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὀνειροπώλου παιδιοῦ του.

Εἶχε ἐν μέρει δίκαιο. Ὁ Φίλιππος ταξειδεύοντας γύρω στὸν κόσμο ἔγινε μέσα σὲ δυὸ χρόνια σωστὸς ἄνδρας καὶ ἀπέκτησε κάποια αὐτοπεποίθησι. Ἡ εὐαισθησία του ὅμως παρέμεινε πάντοτε ἡ ἴδια καὶ τὰ ταξείδια του, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποτρέπουν ἀπὸ τὰ ὀνειροπολήματά του, τοὐναντίον τὸν παρωρμοῦσαν εἰς αὐτά.

Δυὸ φορὲς εἶχε ἀρραβωνιασθῆ, δυὸ φορὲς εἶχε πιστέψῃ πὼς ἀγάπησε καὶ τὶς δυὸ φορὲς προφανῶς ὑπέφερε. Τὴν πρώτη φορά, μιὰ Σκανδιναυὴ φοιτήτρια μὲ ὠχρόξανθα μαλλιὰ τοὔκαψε κυριολεκτικὰ τὴν καρδιά. Οἱ μκρυνοὶ περίπατοι ποὔκανε μαζί της μὲ ἔλκηθρο. τὶς φωτεινὲς νύχτες τῶν βορείων χωρῶν, τοὔχαν ἐξάψει τὸ ρωμαντισμό του.

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ τελικὰ τοὔφυγε κατὰ τρόπον πολὺ μυστηριώδη, ὅπως καὶ τὸν πλησίασε. Ἔδιωξε τὸν ἔρωτά του καὶ τὸν ἔκαμε καὶ ὑπέφερε.

Ἐνόμισε κάποτε ὅτι εἶχε θεραπευθῇ καὶ ὅτι βρῆκε ἐπὶ τέλους τὴ σύντροφο τῆς ζωῆς του, στὴν Ἀμερική, τὴ φορὰ αὐτή. Ἡ Ἀμερικανίδα αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀθλήτρια, ποὺ μὲ τὶς πλούσιες καστανὲς μποῦκλες της ριχμένες στοὺς ὤμους καὶ τὸ κορμί της σφιγμένο μέσα σ' ἕνα ὁλομέταξο μαγιὼ κατώρθωνε νὰ πηδάῃ ἀρκετὰ ἑκατοστόμετρα εἰς ὕψος καὶ νὰ ρίχνῃ ἀκόντιο μὲ μιὰ κλασικὰ ἁρμονικὴ κίνησι.

Ὁ ἔρως του, τὸν μετέβαλε καὶ τὸν ἔφερε στὰ νερὰ τῆς Ἀμερικάνας. Ἀπηρνήθη τὴν αἰσθητική του. Ἄς πᾶνε στὸ διάβολο ἐπὶ τέλους τὰ σεληνόφωτα καὶ τὰ φιλολογικὰ ἀναστενάγματα! Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ποίησις!... Καὶ ἐπερίμενε ἐπὶ ὧρες εἰς τὰ διάφορα στάδια νὰ τελειώσῃ ἡ ἀγαπημένη του, τὸ πήδημά της ἢ τὸ τρέξιμό της. Τῆς κρατοῦσε τὰ σουέτερ καὶ τὰ πενιουάρ της καὶ συζητοῦσε γιὰ ἐπιδόσεις καὶ γιὰ ρεκόρ.

Ἐν τέλει μιὰ μέρα βρέθηκε καὶ πάλιν κατάμονος μέσα στὴ πελοὺζ τοῦ σταδίου. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ ἠσθάνετο τὸν ἑαυτό του γελοῖο. Ἐκείνη στὸ διάστημα μιᾶς ὥρας, εἶχε κι' ὅλας, ἄψε σβύσε, προτιμήσει ἀντ' αὐτοῦ ἕναν ἀθλητὴ ποὺ ἐθριάμβευε.

Τὶς ἀπαγοητεύσεις καὶ τὶς πίκρες του αὐτές, τὶς ἀφηγήθη ὅταν γύρισε στὴ παντοτεινὴ του φίλη, τὴ Μισελίν. Δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ πὼς ἡ μικρή του φίλη ἦταν πιὰ μιὰ τέλεια φορμαρισμένη γυναῖκα, πὼς ἔφκιανε τὰ μαλλιά της ἀλλοιῶς τώρα, καὶ πὼς ἐδίσταζε καὶ δυσανασχετοῦσε κάπως, ὅταν κάθε τόσο τὴν ἐφιλοῦσε ἐντελῶς ἀδελφικά.

Ἐκείνη ἐγέλασε γλυκὰ μὲ τὶς ἀφηγήσεις του καὶ τοῦ ψιθύρισε.

—Δὲν θ' ἀλλάξῃς ποτέ.

Πράγματι. Δὲν εἶχε ἀλλάξει. Κανένα μάθημα δὲν ὑπῆρξε ἀρκετὸ γιὰ τὸν ἀδιόρθωτον αὐτὸν ὀνειροπόλο. Ξανάειδε πάλι τὸ κοπάδι ἀ-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΛΕΣ ΩΜΟΡΦΕΣ

ΜΟΛΙΣ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΤΑ 35...

ἀλλάξετε ἀμέσως τὸ μακιγιάρισμά σας

ΕΙΝΑΙ γεγονὸς πὼς τὸ δέρμα ζαρώνει μὲ τὰ γερατειά. Ὅταν βάζει κανεὶς πολὺ κρέμα καὶ πούδρα οἱ φυσικὲς πτυχὲς καὶ ρυτίδες αὐξάνουν, ἡ πούδρα κάθεται στὰ ἐνδιάμεσα καὶ τὸ πρόσωπο παίρνει μιὰν ἀξιοθρήνητη ὄψι. Πρέπει λοιπὸν τὸ μακιγιὰζ νὰ εἶναι ἐλαφρὸ καὶ λεπτό.

Μήπως θὰ πρέπει τάχα τὸ πρωΐ ποὺ θὰ κλείνετε τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας σας νὰ πετάξετε μὲ μιᾶς ὅλα τὰ καλλυντικά σας; Θὰ ἦταν κουτὸ νὰ σᾶς τὸ συμβουλέψωμε.

Ἐσεῖς, κυρία μου, ποὺ εἶσθε 36 ἐτῶν καὶ ὅμως εἶσθε φρέσκια σὰν 25 ἐξακολουθήσετε νὰ μεταχειρίζεσθε τὰς μεθόδους ποὺ σήμερα ἀκολουθήσατε. Ἐσεῖς ὅμως ποὺ ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ 32 σας χρόνια ἀρχίσατε νὰ βλέπετε τὸ δέρμα σας νὰ ἀλλοιώνεται, πρέπει ν' ἀλλάξετε μακιγιάζ. Ἡ ἡλικία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν παίζει πάντοτε τὸν κύριο ρόλο.

Ἐὰν ἔχετε κανέναν καθρέφτη ποὺ μεγαλώνει τὰ ἀντικείμενα θὰ ἔπρεπε νὰ κυττάζεσθε σ' αὐτὸν κάθε πρωΐ καὶ νὰ κυττάζεσθε χωρὶς ἐπιείκεια σὰν νὰ βλέπατε μιὰ ξένη μέσα. Τότε θὰ σᾶς ἦταν εὔκολο νὰ δῆτε πότε πρέπει νὰ πάψετε νὰ μακιγιαρίζεσθε ἔντονα.

Μόλις παρουσιασθοῦν ρυτίδες στὴν ἐπιδερμίδα σας, μόλις πάψει νὰ εἶναι τὸ δέρμα τσιτωμένο καὶ κρουστὸ καὶ σχηματισθοῦν ρυτίδες ἰδίως γύρω ἀπὸ τὸ στόμα καὶ πρὸς τὰ μάτια πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὴν κρέμα καὶ τὸ πολὺ πουντράρισμα.

Νά οἱ συμβουλές μας:

Κατὰ προτίμησι χρειάζεται τὸ βράδυ μιὰ κρέμα θρεπτική. Τὸ πρωΐ καθαρίζετε τὸ πρόσωπο μὲ μπαμπάκι τὸ ὁποῖον βουτᾶτε σὲ ροδόνερο ἢ ἁπλῶς σὲ τίλιο ἢ τσάϊ.

Σκουπῆστε το μὲ μιὰ λεπτὴ λινὴ πετσέτα. Ἀμέσως κατόπιν βάλετε κανένα γάλα ἢ λίγη κρέμα καὶ χτυπῆστε την ἐλαφρὰ μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων. Ὕστερα περιμένετε λίγα λεπτά. Κατόπιν μὲ χαρτὶ ποὺ ἀπορροφᾶ ἀποξηράνετε τὸ δέρμα σας.

Ἐὰν ἔχετε τὴν συνήθεια νὰ μεταχειρίζεσθε λιπαρὸ ρούζ γιὰ τὰ μάγουλα στρῶστε το καλά. Τοποθετήσετε καὶ πάλι ἐπάνω στιπόχαρτο καὶ πιέστε το λίγο μὲ τὶς χοῦφτες, χωρὶς οὔτε νὰ τὸ σύρετε, οὔτε νὰ τὸ τρίψετε.

Τότε μ' ἕνα φτερινο πομ-πὸν πουδράρετε καλά, καλά, τὴν ἐπιδερμίδα. Μὴν τρίβετε τὸ πομ-πὸν ἐπάνω στὸ δέρμα οὔτε καὶ ν' ἀλλάζετε κατεύθυνσι στὸ πουντράρισμά σας.

Θὰ ἔπρεπε ἡ πούδρα νὰ ρίχνεται ἐπάνω στὸ δέρμα σὰν ἀπὸ βαποριζατέρ. Ἀφίσετε λίγο τὴν πούδρα καὶ κατόπιν μὲ μιὰ βούρτσα εἰδικὴ γιὰ πούδρα, καθαρίσετε ὅλο σας τὸ πρόσωπο.

Μὲ λίγο ὑγρὸ μπαμπάκι καθαρίζετε ὁλόγυρα τὰ μάτια πρὶν τὰ μακιγιάρετε. Μὲ τὸ ἴδιο μπαμπάκι καθαρίσετε τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν, μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ τὴν μικρὴ αὐτὴ λεπτομέρεια.

Κυττάξετε γύρω σας καὶ θὰ ἀντιληφθῆτε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι σᾶς συστήνομε: Ὅσο περισσότερο περνᾶ ἡ ἡλικία καὶ παρουσιάζονται διάφορες ἀτέλειες, τόσο νομίζουν πὼς πρέπει νὰ μακιγιάρωνται πιὸ ἔντονα. Καὶ ὅμως ἔχουν τόσο ἄδικο. Γι' αὐτὸ καὶ συστήνομε στὶς ἀναγνώστριές μας νὰ μὴν ἀκολουθοῦν αὐτὴν τὴ τακτική.

□□□

ΟΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ — ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ,,

Ἡ «Γυναῖκα» φροντίζει πάντα νὰ δίνῃ τὶς καλλίτερες συμβουλὲς γιὰ τὴν διατήρησι τῆς καλλονῆς τῶν ἀναγνωστριῶν της. Σήμερα σᾶς δίνει καὶ πάλιν μερικὲς συνταγὲς καὶ ὁδηγίες γιὰ τὶς λειχῆνες, οἱ ὁποῖες προκαλοῦνται ἀπὸ τὶς ἀτμοσφαιρικὲς μεταβολές, ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τον ζεστὸ ἀέρα, καὶ οἱ ὁποῖες ἔχουν κάνει αὐτὸν τὸν καιρὸ τὸν γυναικόκοσμο νὰ καταφεύγῃ εἰς τὰ διάφορα Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς. Παρακάτω σας δίνομε μιὰ πολὺ ἀποτελεσματικὴ συνταγή:

Liniment oléo-calcaire		**10 gr.**
Oxyde de zinc		**5 »**
Chlorydrate de cocaïne		**0,50 »**
Tanin		**1 »**
Vazeline) **Lanoline)**	**a. a.**	**5 »**

Ἐπίσης σήμερον θὰ σᾶς μιλήσωμε γιὰ τὶς μάσκες καουτσοὺκ οἱ ὁποῖες ἐν συνδυασμῷ μὲ τοὺς ψεκασμοὺς καὶ τὸ μασσὰζ ἐνεργοῦν ἀποτελεσματικὰ καὶ εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα μέσα διὰ τὸν καθαρισμὸν καὶ τὴν τόνωσιν τοῦ δέρματος, προφυλάσσουν ἀπὸ τὶς ρυτίδες, ἀπὸ τὴν ξηρότητα, τὴν λιπαρότητα καὶ τὰ μπιμπίκια.

Ἡ μάσκα καουτσοὺκ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἐκμηδενίζῃ τὰς διαταραχὰς τῶν ἐκκρίσεων τῶν ἀδένων τοῦ δέρματος ἐκ τῶν ὁποίων παράγονται οἱ λειχῆνες, οἱ κηλῖδες καὶ τα ἐρυθήματα. Ἐὰν ἡ μάσκα μείνῃ ἐπὶ μίαν νύκτα, ἐνεργεῖ ὡς ἀτμόλουτρον, φέρει τὸ αἷμα εἰς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος, προκαλεῖ ἐφίδρωσιν ἡ ὁποία παρασύρει τὰ ὑπολείμματα τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς ἐπιδερμίδος. Μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν πλύνετε τὸ πρόσωπον μὲ βορικοῦχον χλιαρὸν νερὸ ἢ μὲ κολώνια κατόπιν μὲ κρύο νερὸ πάλιν βορικὸ καὶ νὰ τὸ ἀφίσετε νὰ στεγνώσῃ προφυλαγμένο ἀπὸ σκόνη.

Ἡ τακτικὴ χρῆσις τῆς μάσκας καὶ τοῦ μασσὰζ, εἶναι δύο ἀπὸ τὰ καλλίτερα μέσα γιὰ νὰ γίνεται τὸ δέρμα ὡραιότερο, φρέσκο καὶ ἀνθηρό.

Ὑπάρχουν καὶ μάσκες κοσμητικὲς ὡς εἶδος καταπλάσματος οἱ κοσμητικὲς συντελοῦν εἰς τὴν ἀπορρόφησι ὑπὸ τοῦ δέρματος διαφόρων προϊόντων χημικῶν καὶ φυσικῶν. Σᾶς παραθέτομεν μίαν συνταγὴν κοσμητικῆς μάσκας πολὺ ἀποτελεσματικήν:

Farine fêve) **Farine riz)**	**a. a.**	**20 gr.**
Blanc d'oeuf		**10 gr.**
Teinture de benjoin		**5 gr.**
Miel		**10 gr.**
Eau de rose		**20 gr.**

Mme NELLA

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΧΑΡΛΟΟΥ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Μία βραδεῖα δηλητηρίασις, μία φρικτὴ ὑπερκόπωσις καὶ ξαφνικὰ ὁ θάνατος

ΜΕΡΙΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ τῆς Τζὶν Χάρλοου εἶχε ἕνα ἄμεσο αἴτιο, ποὺ καθώρισε, βέβαια, μὲ σοφοὺς ὅρους, ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη : μιὰ συγκεκριμένην ἀσθένειαν. Πέραν ὅμως τῆς μοιραίας αὐτῆς ἀσθενείας πρέπει νὰ ἀναζητήσωμε καὶ σὲ ἄλλα αἴτια τὸ θάνατο τῆς περιφήμου «στάρ», ποὺ κρατεῖ σὲ συγκίνησιν ὅλον τὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο τῆς ὀθόνης.

Ἡ ξανθὴ θεὰ τοῦ Χόλλυγουντ, ἀπέθανεν ἀπὸ πολλαπλᾶς περιπλοκὰς ποὺ δημιουργεῖ ὁ διαρκὴς πυρετὸς τῶν Στούντιο, κακὸν, ποὺ ἐξαπέστειλε ἤδη εἰς τὸν τάφον τόσους καὶ τόσους ἄλλους ἀστέρας, εἰς νεαρωτάτην ἀκόμη ἡλικίαν, καὶ εἰς τὸ μεσουράνημα τῆς δόξης των.

Καὶ πρῶτα πρῶτα τὸν Βαλεντῖνο. Ἡ ζωὴ τῶν πρωταγωνιστῶν καὶ πρωταγωνιστριῶν τοῦ κινηματογράφου δὲν εἶνε καὶ τόσον θελκτική, ὅσον τὴν φαντάζονται μερικοὶ αἰσθηματικοὶ θαυμασταί.

Ἰδοὺ ἐπὶ παραδείγματι πῶς μετεχειρίζετο ἡ Τζὶν Χάρλοου τὴν ἡμέρα της.

6 π. μ. ἐξύπνημα.

6—7 π.μ. λουτρὸν, τουαλέττα, πρόγευμα.

7.15 π. μ. ἄφιξις εἰς τὸ στούντιο.

7.15—8.15 μακιγιὰζ, κόμμωσις καὶ ντύσιμο μὲ τουαλέττα τοῦ ρόλου.

8.15—9 π. μ. σπουδὴ τοῦ κειμένου τῶν σκηνῶν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ.

9 π. μ.—12 μ. γύρισμα σκηνῶν.

12—1 μ. μ. γεῦμα, νέα κόμμωσις, νέον μακιγιὰζ καὶ ἄλλη ἀνάγνωσις τῶν ἀπογευματινῶν σκηνῶν.

2 μ. μ.—5.30 μ. μ. γύρισμα τῶν σκηνῶν.

5.30 μ.μ.—6 μ.μ. πρόβα τῶν κουστουμιῶν ποὺ θὰ ἐχρησιμοποίει τὴν ἑπομένην.

6—7.30 μ. μ. ἐπιστροφὴ στὸ σπίτι καὶ δεῖπνον. 7.30—8 νέα κόμμωσις καὶ βραδύτερον μελέτη τῶν σκηνῶν τῆς ἑπομένης.

Εἰς τὸ μεσολαβοῦν βέβαια μεταξὺ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἑνὸς φίλμ καὶ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἄλλου διάστημα ἡ Τζὶν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀναπαυθῇ. Ἀλλ' ἀνεπαύετο ἄραγε πραγματικά; ἢ μᾶλλον, μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναπαυθῇ ὅταν ἔχῃ ἀφιερώσει ὁλόκληρον τὴν ζωήν του εἰς τὴν ἀμείλικτον καὶ ἀπαιτητικωτάτην ὑπηρεσίαν τοῦ σινεμά;

Τὸ νὰ θέσῃ κανεὶς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν εἶνε σὰν νὰ ἐγγίζῃ τὸ βάθος τῆς τραγῳδίας τοῦ Χόλλυγουντ.

ΒΡΑΔΥΣ ΘΑΝΑΤΟΣ....

Ἡ πραγματικότης εἶνε σκληρά.

Τὸ ἀμερικανικὸν σινεμὰ ζῇ ἀπὸ τὶς πρωταγωνίστριές του καὶ δὲν ἀποτελεῖ ὑπερβολὴν ἂν εἴπωμεν ὅτι τρέφεται μὲ τὸ αἷμα των. Ἡ κινηματογραφικὴ βιομηχανία μεταχειρίζεται τοὺς καλλιτέχνας ὡς πρώτην ὕλην πρὸς μετασχηματισμόν. Τοὺς χρησιμοποιεῖ, τοὺς ἀπομυζᾷ. Τοὺς βγάζει ὅλον τὸν αἰσθηματικὸν καὶ δραματικὸν χυμόν των. Ἐξαντλεῖ τὴ δύναμι τῆς συγκινήσεώς των καὶ τοῦ σὲξ-ἀπὴλ καὶ ὅταν πιὰ δὲν περιμένει τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτούς, τοὺς πετάει στὸ δρόμο χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται γιὰ τὸ τέλος των.

Ἀλλὰ καὶ μακρὰν τῶν στούντιο οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες εἶνε δοῦλοι τοῦ κινηματογράφου. Μακρὰν τῶν στούντιο πρέπει νὰ φροντίζουν γιὰ τὴ διατήρησι τῆς γραμμῆς των, πρέπει νὰ ὑποβάλλωνται εἰς ἕνα ὡρισμένον διαιτολόγιον καὶ νὰ ντύνωνται πάντοτε σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοὺς ὁποίους ἐπέβαλλαν τὰ συμβόλαιά των.

Αἱ πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου δὲν ρυμουλκοῦν μόνον εἰς τὸ ἀρωματισμένο διάβα των τὰ φαντάσματα τῶν ρόλων, τοὺς ὁποίους ἐδημιούργησαν ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ διατηροῦν πάντα κοντά των καὶ τὸ ἀπαραίτητον ντουμπλάρισμά των, τουτέστι τὴν φιλήδονην γυναῖκα μὲ σαρκικὰς ροπὰς καὶ τὰς ποικίλας φιλοδοξίας ποὺ τῆς ἐδημιούργησεν ἡ ἐφευρετικότης τῶν παραγωγῶν καὶ ἡ βιομηχανία τῶν διαφημιστῶν. Πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὸ κινηματογραφικὸν εἴδωλόν της, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἐπιβάλλει εἰς τὰς χιλιάδας τῶν ξένων ματιῶν τὴν πραγματικὴ ὕπαρξί της.

Ὑπὸ παρομοίας συνθήκας ἡ αἰσθηματικὴ ζωὴ τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων παθαίνει ἀναγκαστικῶς μίαν οὐσιώδη μεταβολήν.

Δὲν τολμῶ νὰ γράψω μιὰ «ἐπαγγελματικὴν διαστροφήν».

Τὰ αἰσθήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἔκφρασις εἴτε διὰ τοῦ λόγου εἴτε διὰ τῶν χειρονομιῶν ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐπαγγέλματος, χάνουν κάτι ἀπὸ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς βασικῆς των ἀξίας.

Μιὰ γυναῖκα ποὺ παίζει πολυαρίθμους ρόλους εἰς τὸ στούντιο καὶ παίζει ἀκόμη καὶ κάποιον ἄλλον στὴ ζωὴ γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν «ἐμπορική της προσωπικότητα», μοιραίως μίαν ἡμέραν θὰ συγχύσῃ τὴν πραγματικότητα μὲ τὴν δημιουργίαν καὶ θὰ ἀρχίσῃ νὰ ἀντιδρᾷ κατὰ τῆς πραγματικότητος ὅπως ἔμαθε νὰ ἀντιδρᾷ κατὰ τῆς φαντασίας τῶν στούντιο.

Προσθέσατε εἰς ὅλα αὐτὰ ὅτι ἡ ἐξαντλητικὴ ἐργασία τῶν στούντιο δὲν ἀφίνει εἰς τὰς καλλιτέχνιδας παρὰ ἐλάχιστον καιρὸν γιὰ τὸν διακανονισμὸν τῶν ὑποθέσεων τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ περὶ τὸν γάμον ἀστάθεια τῶν Ἀμερικανῶν καλλιτεχνῶν, τὴν ὁποίαν οἱ ἠθικολόγοι βλέπουν ὡς ἕνα ἐκφυλισμὸν, εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς διαστροφῆς ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἄτακτον καὶ ἀκανόνιστον αἰσθηματικότητά των.

Ἡ ἱστορία τῆς Τζὶν Χάρλοου ποὺ ἐνυμφεύθη τρεῖς φορὰς εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δέκα ἐτῶν, εἶνε παρομοία μὲ τὴν ἱστορία πολυαρίθμων ἄλλων ἀστέρων. Μὲ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια ποὺ ἐνυμφεύετο ἡ Τζὶν, ἐζήτει ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ καὶ τὸ διαζύγιόν της.

Ἡ περίπτωσις τοῦ δευτέρου συζύγου της, τοῦ Πὼλ Μπὲρν, ὅστις ηὐτοκτόνησεν, εἶνε ἐπίσης χαρακτηριστικὴ τῆς ζωῆς τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ὑπῆρξε θῦμα τερατωδῶν ὀπτασιῶν. Θῦμα τῆς διπλῆς προσωπικότητος τῆς γυναίκας του, τῆς προσωπικότητος ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡ ζωή της τοῦ σινεμά !

Ὅταν ἦτο μαζύ της διηρωτᾶτο μὲ ἀγωνία.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ γυναῖκα μου;

ΠΟΛΛΑ ΘΥΜΑΤΑ

Ἀναδιφῶντας τὰ ἀρχεῖα τοῦ Χόλλυγουντ ἀνευρίσκομεν πολυάριθμα θύματα τῆς κινηματογραφουπόλεως.

Δὲν θὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τοὺς ἀστέρας ποὺ εὗρον τὸν θάνατον συνεπείᾳ δυστυχήματος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γυρίσματος ἑνὸς φίλμ. Ὅπως ἡ Ἰουδὴθ Ἄλλεν, ἡ ὁποία ἐπνίγη, καὶ ἡ Μυρνάου ποὺ ἐφονεύθη. Θὰ ὁμιλήσωμεν δι' ὅσους ἀπέθανον συνεπείᾳ ἀσθενείας, ἡ ἄδεια ταφῆς τῶν ὁποίων θὰ ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ κάλλιστα τὴν φράσιν «φονευθεὶς ἢ φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ κινηματογράφου».

Ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο ὑπῆρξε θῦμα μιᾶς κρίσεως σκωληκοειδίτιδος, τὴν ὁποίαν ἐπεδείνωσαν αἱ ἀπόκρυφοι θλίψεις τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μία δυσφημιστικὴ ἐκστρατεία, τὴν ὁποίαν διεξήγαγον ἐναντίον του μερικοὶ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι, συγχέοντες τὰ μεταξὺ κριτικῆς καὶ συκοφαντίας ὅρια.

Ἡ Βαρβάρα Λα Μὰρ, μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι ἀπέθανε φυσικώτατα. Μὴ λυσμονοῦμεν ὅμως ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου της ἐγνώρισε τὴν ἀθλιότητα καὶ ὅτι ὅταν κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν δόξαν εἶνε πλέον ἐργασθῇ καὶ ἀποκάμει.

Ἡ Ρενὺ Ἀντορὲ ὑπῆρξε πραγματικὸ θῦμα τοῦ σινεμά. Ἀπέθανε τὸ 1933 εἰς ἕνα σανατόριο τῆς Καλιφορνίας ἀπὸ φυματίω-

[Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς 17ην Σελ.]

Ἕνα ἄλλο θῦμα τοῦ Χόλλυνουντ: Ὁ Βαλεντῖνο.

ΣΑΣ ΜΙΛΕΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΝΟΚΛ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

σὲ ἕνα μάθημα

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΣ. ΕΙΝΕ ΜΙΑ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

ΛΑΡΟΣΦΟΥΚΩ

ΥΠΑΡΧΕΙ τίποτα τὸ πιὸ ἐκνευριστικὸ ἀπὸ τὸ νὰ χάνῃ κανεὶς στὰ χαρτιά; Γκίνια σωστή, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐγγίζει τὴν ἀπογοήτευσι. Παίζετε στὶς κοῦρσες καὶ τὸ ἄλογο ποὺ διαλέξατε, ἔρχεται προτελευταῖο. Στὸ μπρὶτζ τὴν ἀποφασιστικὴ στιγμὴ δὲν σᾶς ἔρχεται πιὰ μήτε ἄσσος, μήτε ρρουάς, μήτε ντάμες..

Ἀρχίζετε πιὰ νὰ σχηματίζετε τὴν πεποίθησι πὼς εἶσθε ἄτυχος. Ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν πᾶνε καλὰ καὶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ μηνὸς τότε πιὰ τελείωσε, ἀμφιβολία δὲν σᾶς μένει.

Κι' ὅμως κάνετε λάθος: εἶναι τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι πιστεύετε, εἶναι τύχη. Ὅσοι ἄρχισαν σὰν τυχεροί, τελείωσαν σὰν δυστυχεῖς, σὰν κυνηγημένοι τῆς τύχης. Ἐσεῖς ποὺ χάσατε μπορεῖτε νὰ πῆτε:

— Χάνω στὰ μικροπαιχνίδια; Τότε λοιπὸν δὲν θὰ ξαναπαίξω. Θὰ παίξω μόνο μεγάλα παιχνίδια, τὸ παιχνίδι τῆς ζωῆς, τῆς ἐργασίας. Ἐκεῖ οἱ μίζες μου, θάρρους καὶ ὑπομονῆς εἶναι ἀνεξάντλητες. Στὰ παιχνίδια αὐτὰ γίνεται ὁ ἴδιος χαρτί, ὁ ἴδιος ἄσσος.

Ὑπάρχει κάτι, ποὺ νὰ ἀπογοητεύσῃ περισσότερο μιὰ κοκέττα κυρία, ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ πὼς ἔχει τάσεις γιὰ πάχος;

Χτὲς ἀκόμα, ἡ καϋμενη ἡ Λιλή, βλέποντας τὰ πόδια της ἀνεκάλυψε πὼς οἱ μῦς της περιτυλίχθηκαν σὲ λίπος κ' ἡ φούστα της πιὰ δὲν τῆς χωρεῖ. Αὔριο θὰ φουσκώσῃ σὰν μαξιλαράκι ὁ σβέρκος της καὶ δὲν θὰ μπορῇ πιὰ νὰ γείρῃ χαριτωμένα τὸ κεφαλάκι της πίσω..

Καὶ λέει ἡ δυστυχισμένη Λιλή, ὑποψήφιος τοῦ πάχους, στὴν φίλη της, ποὺ καταβροχθίζει σὰν ποδήλατο καὶ ὅμως δὲν παχαίνει:

— Μὰ τί στὸ καλὸ κάνεις ἐσύ; Τίποτα δὲν σὲ παχαίνει. Τυχερὴ ποὺ εἶσαι, Θεέ μου...

Ξεχνᾷ ὅμως ἡ Λιλὴ πὼς μὲ τὴν δύναμι ποὺ ἔχει ὁ ὀργανισμός της νὰ ἀφομοιώνῃ τὶς τροφές, εἶναι τόσο ἰσχυρὸς ποὺ ἀνθίσταται στὶς ἀρρώστειες ἢ κι' ἂν ἀρρωστήσῃ ἀναλαμβάνει στὸ λεπτό. Ξεχνᾷ πὼς ἡ τάσις αὐτὴ γιὰ πάχος εἶναι μιὰ πλούσια πηγὴ χρυσοῦ, ποὺ δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ τὴν μεταχειριστῇ ὅπως πρέπει.

Νὰ κάψῃ τὰ περιττὰ λίπη, νὰ μεταβάλῃ τὴν ὕλη αὐτὴ μὲ τὴν γυμναστική, στὸν καθαρὸ ἀέρα, τὸ νερό, σὲ εὐκινησία καὶ καλλιγραμμία... Νὰ μεταβάλῃ τὴν δίαιτα ἐλαφρώνοντας τὸ στομάχι καὶ μακραίνοντας ἔτσι τὴν νεότητα. Ὑπάρχει πάντοτε καιρὸς μεταξὺ τῶν πενῆντα καὶ τῶν σαράντα ἐτῶν ν' ἀφήσῃ ἡ γυναῖκα λίγο πάχος νὰ γεμίσῃ τὸ κάπως σακκουλιασμένο δέρμα της.

Θὰ ξέρετε ἀναμφιβόλως τὸν Ἄγγλο συγγραφέα Οὐέλς; Εἶχε στὴ ζωή του ὡρισμένα τυχερὰ γεγονότα, ποὺ τοὔδωσαν ὄχι μονάχα μιὰ φήμη παγκόσμιο, ἀλλὰ καὶ εἴκοσι ἑκατομμύρια εἰσόδημα. Αἴ, λοιπόν, ἡ πρώτη τύχη του ἦταν ποὺ ἔσπασε τὸ πόδι του καὶ τὸ σπάσιμο αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ στὸ κρεββάτι ἕνα-δυὸ μῆνες, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζότανε νὰ μπῇ ὑπάλληλος. Μένοντας στὸ κρεββάτι, διάβασε καὶ σκέφθηκε καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ τὸν ἔκαναν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀληθινή του κλίσι, τὸν διανοητικό του προορισμό.

Ἔγινε ἤδη δάσκαλος, ὅταν ἦρθε ἕνα νέο γεγονός. Παίζοντας φοὺτμπώλ, ἔπεσε, χτύπησε τὸ νεφρό του καὶ ἔκανε αἱμόπτυσι. Καὶ πάλι ἔπεσε στὸ κρεββάτι καὶ πάλι τοῦ δόθηκε ὁ καιρὸς νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ καὶ τότε ἔγραψε στὴν ἐξοχὴ διάφορα ἄρθρα, γιὰ νὰ ζήσῃ, ἐπάνω σὲ ἐπιστημονικὰ θέματα.

Δὲν ἦταν ἀκόμη παρὰ ἕνας καλὸς καθηγητὴς καὶ ἕνας δημοσιογράφος ποὺ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκλαϊκεύῃ θέματα ἐπιστημονικά.

Ἡ ὑγεία του ὅμως τοῦ ἐμπόδιζε τὴν κίνησι καὶ τὴν ἐνεργητικὴ ζωή. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ βρῇ τρόπο νὰ ζῇ μεταχειριζόμενος τὶς ἱκανότητές του στὸ γράψιμο. Ἔγραψε διάφορα ἄρθρα ἐνδιαφέροντα καὶ βι-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΑΦΟΒΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΗΛΕΙΑ

Μπορεῖτε νὰ τὴν μετρήσετε, ἀρκεῖ ν' ἀπαντήσετε μὲ εἰλικρίνεια στὶς ἐρωτήσεις πού θὰ βρῆτε παρακάτω

ΕΜΠΡΟΣ! ΚΑΝΕΤΕ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ!

ΕΙΣΘΕ ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

ΕΑΝ σᾶς ρωτοῦσε κανεὶς ἔτσι ξαφνικὰ καὶ πρὶν βρῆτε καιρὸ γιὰ δικαιολογίες, «εἶσθε ζηλότυπη;» τί θὰ λέγατε; Ὄχι; Δὲν τὸ πιστεύομε. Λίγο ἕως πολὺ, ὅλες οἱ γυναῖκες ζηλεύουν κάπως λίγο τὸν ἄνδρα τους, τὸν ἀρραβωνιαστικό τους, τὸν ἀγαπημένο τους. Μάλιστα ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ὑπάρχει σὲ μιὰ ὡρισμένη δόσι καὶ ζήλεια. Διαμαρτύρεσθε; Θέλετε νὰ πῆτε πὼς παρ' ὅλ' αὐτὰ ἀρσενικὸς ὑπῆρξε ὁ Ὀθέλλος καὶ συνήθως ἀρσενικοὶ εἶνε ὅλοι οἱ ὅμοιοί του ποὺ ἀκολούθησαν μιστὰ τὸν ἴδιο δρόμο μ' αὐτόν. Ναί, βέβαια, δὲν σᾶς δίνομε ἄδικο. Ὡς τόσο, (λένε οἱ κακὲς γλῶσσες) πὼς τάχα οἱ γυναῖκες διακρίνονται στὶς μικροζηλοτυπίες, ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὴν καθημερινὴ ζωή. Κι' ὅταν ἐκφράζωνται ἔτσι, κυρίως ἐννοοῦν τὶς παντρεμμένες.

Ἐμεῖς, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, δὲν θέλομε νὰ σᾶς ἐπιβάλωμε τὶς γνῶμες μας, μποροῦμε μάλιστα ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ διαβάσωμε καὶ τὶς δικές σας (ἂν μᾶς τὶς γράψετε). Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε μονάχα νὰ σᾶς ὑποβάλωμε σὲ μιὰ μικρὴ ἐξέτασι, ἔτσι παίζοντας γιὰ νὰ θερμομετρήσωμε τὸν βαθμὸ ποὺ μπορεῖτε νὰ πάρετε στὴν ζήλεια.

1

Τώρα ποιὸς θὰ εἶναι ὁ κανονισμὸς τῆς βαθμολογίας ; Ἐὰν μπορῆτε νὰ ἀπαντήσετε στὴν ἐρώτησί μας ἀδίστακτα «ὄχι» τότε θὰ πάρετε : 0. Ἐὰν πῆτε «ὄχι, ἀλλὰ θὰ εἶχα τὴν ἐπιθυμία» : 1. Ἐὰν πῆτε : «ναὶ καὶ ὄχι» ἢ «ἐξαρτᾶται», τότε : 2. Ἐὰν πῆτε «ναί, βέβαια», θὰ πάρετε τότε : 3.

Ψυχραιμία, λοιπόν, καὶ ἐμπρὸς ν' ἀπαντήσετε στὶς ἐρωτήσεις μας

1) Ἐψάξατε ποτὲ τὶς τσέπες τοῦ ἀνδρός σας ;
2) Τοῦ εἴπατε : «νά οἱ ἀποδείξεις τῆς ἀπιστίας σου» ;
3) Κάνετε ἀνώνυμα τηλεφωνήματα γιὰ νὰ τὸν κατασκοπεύετε ;
4) Ἀνοίγετε τὶς ἐπιστολές του ;
5) Τὸν ἀγριοκυττάζετε ἅμα χορεύει μὲ καμμιὰ ἄλλη ;

ΤΟ ΜΕΤΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

Οἱ ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ θερμομετρήσετε τὴν ζήλεια σας, εἶναι οἱ ἀκόλουθες :

1.— Ψάξατε ποτὲ τὶς τσέπες τοῦ συζύγου σας ;

2.—Ὅταν ξεχάσῃ τίποτε γράμματα στὸ σπίτι, σὲ κανένα συρτάρι, τ' ἀνοίγετε νὰ τὰ διαβάσετε ;

3.— Ἀνοίξατε ποτὲ καμμιὰ ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτὸν καὶ μὲ σημείωσι ἐπάνω : «Προσωπική» ;

2

4.— Αἰσθάνεσθε κακοδιαθεσία ὅταν μιλᾷ μὲ κανέναν φίλο γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐσεῖς δὲν ξέρετε ;

5.— Εἶσθε ἐκνευρισμένη ὅταν πολλαπλασιάζονται οἱ ἐπαγγελματικὲς αἰτίες ποὺ τὸν ἀναγκάζουν νὰ σᾶς ἀφίνῃ τὰ βράδυα καὶ νὰ πηγαίνῃ σὲ δεξιώσεις, συμβούλια κ.λ.π.;

6.— Ὅταν ἐπιστρέφῃ ψάχνετε νὰ βρῆτε ἐπάνω στὰ ροῦχα του ἴχνη πούντρας ἢ ρούζ ;

7.— Σᾶς πιάνουν κρυάδες ὅταν σᾶς παρουσιάζει ὁ ἄνδρας σας καμμιὰ γυναῖκα λέγοντας :«Εἶναι μιὰ παιδικὴ καλή μου φίλη» ;

8.— Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἑσπερίδος ρίχνετε συνεχῶς ἄγριες ματιὲς στὴν ἄγνωστή σας μὲ τὴν ὁποίαν μιλᾷ ἢ χορεύει ὁ ἄνδρας σας ;

9.— Στὸ ντάνσιγκ ὅταν τὸν δῆτε νὰ ἐκφρασθῇ καλὰ γιὰ τὴν ὀμορφιὰ μιᾶς γυναῖκας τοῦ λέτε: «Πήγαινε χόρεψε μαζύ της καὶ μὴν ἐνοχλεῖσαι γιὰ μένα» ;

10.—Τὸν προτρέπετε νὰ ξαναχορέψῃ μαζί της λέγοντάς του: «καλὴ, νόστιμη γυναῖκα, μὰ ἐκεῖνα τὰ χέρια της εἶναι ἀνυπόφορα» ;

11.— Ἢ μήπως τοῦ λέτε : «Εἶναι θαυμάσια, ἀλλὰ βλάκας».

12.— Ρωτᾶτε τοὺς φίλους τοῦ ἀνδρός σας ἐὰν ἦταν μαζί τους ὅπως σᾶς εἶπε;

13.— Ἐμπρὸς στοὺς φίλους του κάνετε τὴν ἀδιάφορη λέγοντας : «Εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει, ἐγὼ δὲν ζηλεύω καθόλου» ;

14.— Τηλεφωνεῖτε στὸ γραφεῖο του τὶς ὧρες ποὺ σᾶς εἶπε πὼς θὰ εἶναι ἐκεῖ» ;

15.— Τὸν ρωτᾶτε συχνὰ πῶς ἦταν τὰ μαλλιά, τὰ μάτια, τὸ δέρμα τῶν γυναικῶν ποὺ γνώρισε πρὶν ἀπὸ σᾶς ;

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Προσθέσετε τοὺς βαθμούς σας.

Ἐὰν πάρετε σύνολον ἀπὸ 0 ἕως 6, αὐτὸ δείχνει πὼς δὲν εἶσθε ζηλιάρα.

Προσοχή, δὲν εἶναι φυσιολογικὴ ἡ κατάστασις αὐτή. Δὲν εἶσθε οὔτε ἐρωτευμένη, οὔτε καὶ ἔχετε φαντασία. Εἶσθε ἴσως τύπος ἀδιάφορος καὶ ἐγωϊστικός.

5

Τὸ 7 ἕως 30 δείχνουν πὼς ἔχετε ζήλεια φυσιολογική.

Μὰ βέβαια, εἶναι φυσικὸ κάπως, τὴν ἀγάπη νὰ τὴν συνοδεύῃ ζήλεια. Προέρχεται ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς περηφάνειας.

Τὸ 31 ἕως τὸ 45 δείχνουν πὼς ἔχετε παθολογικὴ ζήλεια.

Ζήλεια φοβερὴ ποὺ ἀναστατώνει τὸν ἄνθρωπο, ποὺ καταστρέφει καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ ζωή.

ΤΩΡΑ, ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΗΛΕΙΑ ΣΤΟ 1937

Ἡ ζήλεια εἶναι ἕνα αἴσθημα τόσο παληό, ὅσο καὶ ὁ ἄνθρωπος. Τόσο μεγάλο, ὅσο καὶ ὁ ἔρωτας. Οἱ φιλόσοφοι μάλιστα λένε ὅτι εἶναι ἴσως τὸ πιὸ δυνατὸ καὶ τὸ πιὸ ἔντονο αἴσθημα καὶ πὼς ξεπερνᾶ καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν φιλοδοξία. Εἶνε τὸ πιὸ θλιβερὸ μυστικὸ τῶν ἐρωτευμένων.

Κι' ὅμως, πόσοι δὲν θὰ εὕρισκαν γαλήνη καὶ ἀνάπαυσι ἂν μποροῦσαν νὰ τὸ ἀναλύσουν, νὰ τὸ ξεκαθαρίσουν, νὰ τὸ διαφωτίσουν τὸ αἴσθημα αὐτό ;

Σήμερα, στὸ 1937, εἴμεθα ζηλότυποι ὅπως στὰ παληὰ χρόνια ; Δὲν πέθανε ἡ ζήλεια μαζὶ μὲ τὸν ρωμαντισμὸ ἢ τοὐλάχιστον δὲν μετεβλήθη ;

Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ἔκανε μιὰ Γαλλίδα δημοσιογράφος πρὸς γνωστούς μας μεγάλους συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων τὶς γνῶμες θὰ σᾶς δώσωμε :

Ο ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

—Νομίζω, εἶπε ὁ Ἀντρὲ Μωρουά, ὅτι ἡ ζήλεια στὸ 1937 δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν παληὰ ζήλεια. Ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ δὲν ἀλλάζει καθόλου. καὶ τὰ πάθη ποὺ σήμερα τὸν ταράσσουν δὲν παραλλάζουν καθόλου ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὁ Ὅμηρος ἀπέδιδε στοὺς ἥρωάς του. Ἡ ζήλεια εἶνε ἕνα φυσικὸ καὶ πρωτόγονο αἴσθημα καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔπαψαν νὰ εἶνε ἄγριοι, κακοὶ καὶ ζηλότυποι παρ' ὅλη τὴν πρόοδο καὶ τὸν πολιτισμὸ ποὺ μπόρεσαν μόνον νὰ πειθαρχήσουν τὰ πάθη.

—Καὶ εἶνε ἴδια κατὰ τὴν γνώμη σας ἡ ζήλεια στὸν ἄνδρα ὅπως καὶ στὴν γυναῖκα ;

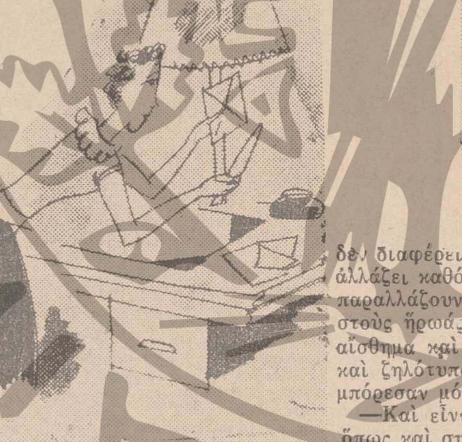

4

3

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 17ην ΣΕΛΙΔΑ]

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑ 22ον

Ἕνα κλασικὸ ζιλὲ μᾶς ἐξυπηρετεῖ πάντοτε σὲ κάθε ἐποχὴ καὶ σὲ κάθε περίστασι. Τὸ ζιλὲ ποὺ σᾶς παρουσιάζομε εἶναι σὲ ἕνα σχέδιο πολὺ ἁπλὸ καὶ ρελιασμένο μὲ μάλλινη τρέσσα. Τὸ σχέδιό μας εἶναι μπλὲ μὲ ἄσπρα καρρῶ καὶ ρελιασμένο μὲ μπλὲ τρέσσα. Ἐπίσης ὡραῖοι συνδυασμοὶ χρωμάτων εἶναι χρυσαφὶ μὲ καφέ, κίτρινο μὲ μαῦρο καὶ πράσινο μὲ μαῦρο. Θὰ χρειασθοῦνε 4 κουβάρια μαλλὶ μπλὲ μὲ 3 ἄσπρα καὶ 3 μ. 25 τρέσσα γιὰ τὸ ρέλιασμα. Βελόνες ἀρ. 2½ καὶ θὰ τὸ πλέξετε μὲ μιὰ βελονιὰ ποὺ σχηματίζει καρρῶ καὶ γίνεται ὡς ἑξῆς: Πλέκετε τὴν 1η σειρὰ μὲ μπλὲ μαλλὶ ἀπὸ τὴν καλή. Τὴν 2α σειρὰ μὲ μπλὲ μαλλὶ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὴν 3η σειρὰ μὲ ἄσπρο μαλλί. Πλέκετε 2 πόντους καλή. Κατόπιν περνᾶτε στὴ δεξιὰ βελόνα, χωρὶς νὰ τὸν πλέξετε, 1 πόντο μπλὲ καὶ τελειώνετε τὴ σειρὰ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Στὴν 4η σειρὰ πλέκετε μὲ ἄσπρο μαλλὶ 2 πόντους ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Περνᾶτε στὴ δεξιὰ βελόνα ἕνα πόντο μπλέ, χωρὶς νὰ τὸν πλέξετε καὶ τελειώνετε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅλη τὴ σειρά. Μὲ τὴν ἐπανάληψι τῶν τεσσάρων αὐτῶν σειρῶν, σχηματίζονται τὰ καρρῶ τοῦ σχεδίου.

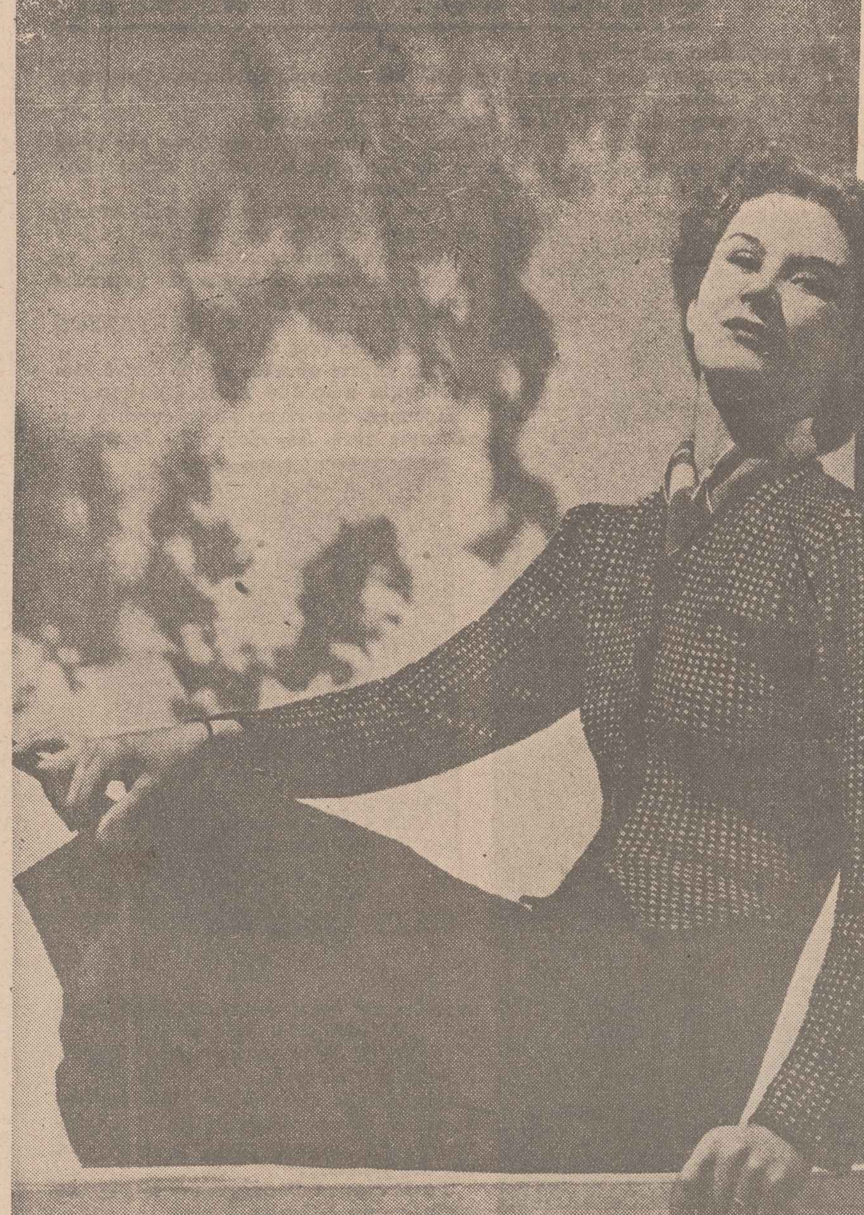

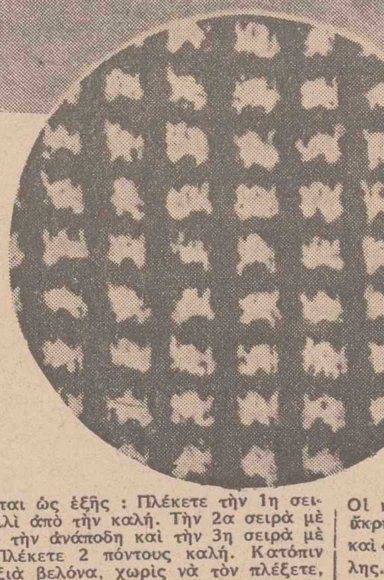

ΠΛΑΤΗ. Περνᾶτε 122 πόντους μὲ μπλὲ μαλλὶ καὶ πλέκετε μὲ τὴ βελονιά, τὴν ὁποία σᾶς ἐξηγήσαμε πάρα πάνω. Στὰ 0 μ. 10 ὕψος, αὐξάνετε ἀπὸ 1 πόντο σὲ κάθε ἄκρη, κάθε 1 ½ ἑκατοστὸ ἐπὶ 8 φορές. Στὰ 0 μ. 25 ὕψος, θὰ σχηματίσετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς δύο ἄκρες 1 φορὰ 5 πόντους, 2 φορὲς 2 πόντους καὶ 1 φορὰ 2 πόντους. Κατόπιν, ὅταν ἡ μασχάλη σας ἔχει ὕψος 8 ἑκατοστά, θὰ αὐξήσετε στὶς δύο ἄκρες ἀπὸ 1 πόντο 2 φορές, σὲ ἀπόστασι 2 ἑκατοστῶν. Στὰ 0 μ. 43 ὕψος, κλείνετε συνέχεια τοὺς μεσαίους 40 πόντους καὶ κατόπιν γιὰ τοὺς ὤμους κλείνετε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς πόντους ποὺ θὰ σᾶς ἔχουν μείνει, σὲ 4 φορές.

ΔΕΞΙΟ ΕΜΠΡΟΣΘΙΟ ΜΕΡΟΣ.— Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μυτερὸ μέρος. Περνᾶτε 2 πόντους. Κατόπιν αὐξάνετε τὴν δεξιὰ ἄκρη, δηλ. ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ θὰ κάνετε τὶς κουμπότρυπες, 20 φορὲς 1 πόντο κάθε 2 σειρές. Στὴν ἀριστερὴ ἄκρη, κάθε 2 σειρές, αὐξάνετε 13 φορὲς 2 πόντους, 2 φορὲς 4 πόντους 2 φορὲς 15 πόντους. Πλέκετε 2 ἑκατοστὰ χωρὶς ἀνοίγματα. Ἔπειτα κλείνετε, ἐννοεῖται, στὴν ἀριστερὴ ἄκρη, 3 φορὲς 1 πόντο, κάθε 1 ἑκατοστό. Κατόπιν αὐξάνετε 9 φορὲς 1 πόντο, κάθε 2 ἑκατοστά. Στὴ δεξιὰ ἄκρη, ἀφοῦ τελειώσετε τὰ ἀνοίγματα, θὰ πλέξετε 29 ἑκατοστὰ ἴσια, καὶ φροντίζετε νὰ κάνετε στὴν ἄκρη αὐτὴ 5 κουμπότρυπες μὲ 4 πόντους διὰ κάθε μία κουμπότρυπα. Οἱ κουμπότρυπες θὰ γίνουν σὲ 4 πόντους ἀπὸ τὴν ἄκρη. Ἡ πρώτη σὲ 1 ἑκατοστὸ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος καὶ οἱ ἄλλες σὲ 7 ἑκατοστὰ ἀπόστασι ἡ μιὰ τῆς ἄλλης. Στὰ 0 μ. 25 ὕψος, ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ἄκρη, θὰ σχηματίσετε τὴν μασχάλη, κλείνοντας κάθε 2 σειρὲς 1 φορὰ 10 πόντους, 1 φορὰ 4 πόντους, 1 φορὰ 2 πόντους καὶ 4 φορὲς 1 πόντο. Ὅταν ἡ μασχάλη σας ἔχει ὕψος 10 ἑκατοστά, θὰ αὐξήσετε 2 φορὲς 1 πόντο κάθε 2 ἑκατοστά. Στὴ δεξιὰ ἄκρη, γιὰ τὸ ντεκολτέ, θὰ κλείσετε, κάθε 3 σειρές, 16 φορὲς 1 πόντο καὶ κατόπιν κάθε 2 σειρὲς 1 πόντο, ἕως ὅτου θὰ μείνουν 40 πόντοι. Στὰ 0 μ. 45 ὕψος, θὰ κλείσετε γιὰ τὸν ὦμο σὲ 4 φορὲς τοὺς 40 πόντους, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἔχουν μείνει.

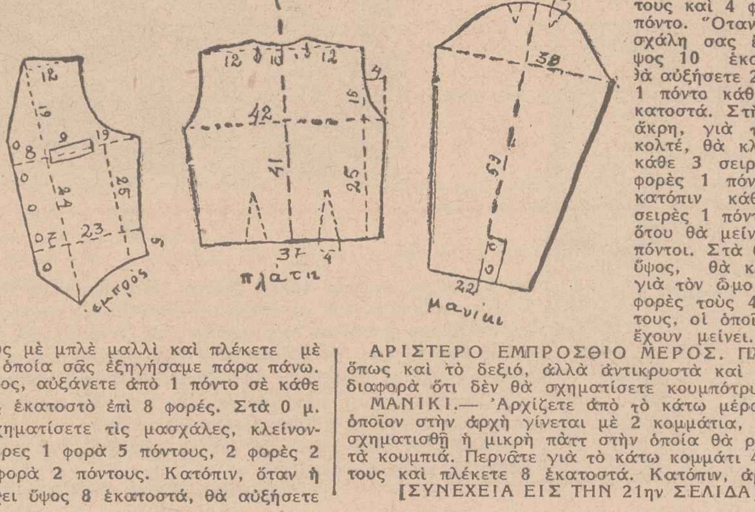

ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΕΜΠΡΟΣΘΙΟ ΜΕΡΟΣ. Πλέκεται ὅπως καὶ τὸ δεξιό, ἀλλὰ ἀντικρυστὰ καὶ μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι δὲν θὰ σχηματίσετε κουμπότρυπες.

ΜΑΝΙΚΙ.— Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, τὸ ὁποῖον στὴν ἀρχὴ γίνεται μὲ 2 κομμάτια, γιὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ μικρὴ πάττ στὴν ὁποία θὰ ραφθοῦν τὰ κουμπιά. Περνᾶτε γιὰ τὸ κάτω κομμάτι 40 πόντους καὶ πλέκετε 8 ἑκατοστά. Κατόπιν, ἀρχίζετε

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑ 11ον

Τὰ φορέματα σεμιζιὲ εἶναι πολὺ πρακτικὰ τὸ καλοκαῖρι. Ὅταν ἔχετε ἕνα φόρεμα σεμιζιὲ σὲ ἀνοικτὸ χρῶμα ἢ καὶ ἐμπριμέ, σὲ γραμμὴ ἀπολύτως ἁπλῆ, μὰ κομψὰ ἀξεσουάρ, καπέλλο γαρνιρισμένο μὲ λουλούδια, χρωματιστὰ γάντια, τσάντα ἀπὸ ἀντιλόπ, ἡ ἐμφάνισί σας θὰ εἶναι πολὺ κομψή, γιὰ ἀπόγευμα καὶ βράδυ.

Μὲ τὸ ἴδιο φόρεμα ὅταν τὸ φορεῖτε μὲ ἁπλὸ καπέλλο, γάντια λαβάμπλ, παπούτσια σπόρ, θὰ ἔχετε μία ἁπλῆ καὶ νέα ἐμφάνισι πολὺ κατάλληλη γιὰ τὸ πρωΐ. Ἀλλὰ στὰ σεμιζιὲ φορέματα τὸ σπουδαιότερο εἶναι τὸ ὡραῖο τελείωμα τοῦ γιακᾶ. Γι' αὐτὸ σήμερα θὰ μιλήσουμε πῶς γίνονται οἱ γιακάδες στὰ σεμιζιὲ φορέματα. Οἱ εἰκόνες μας θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ ἐννοήσετε τὶς ἐξηγήσεις ποὺ θὰ σᾶς δώσωμε παρακάτω.

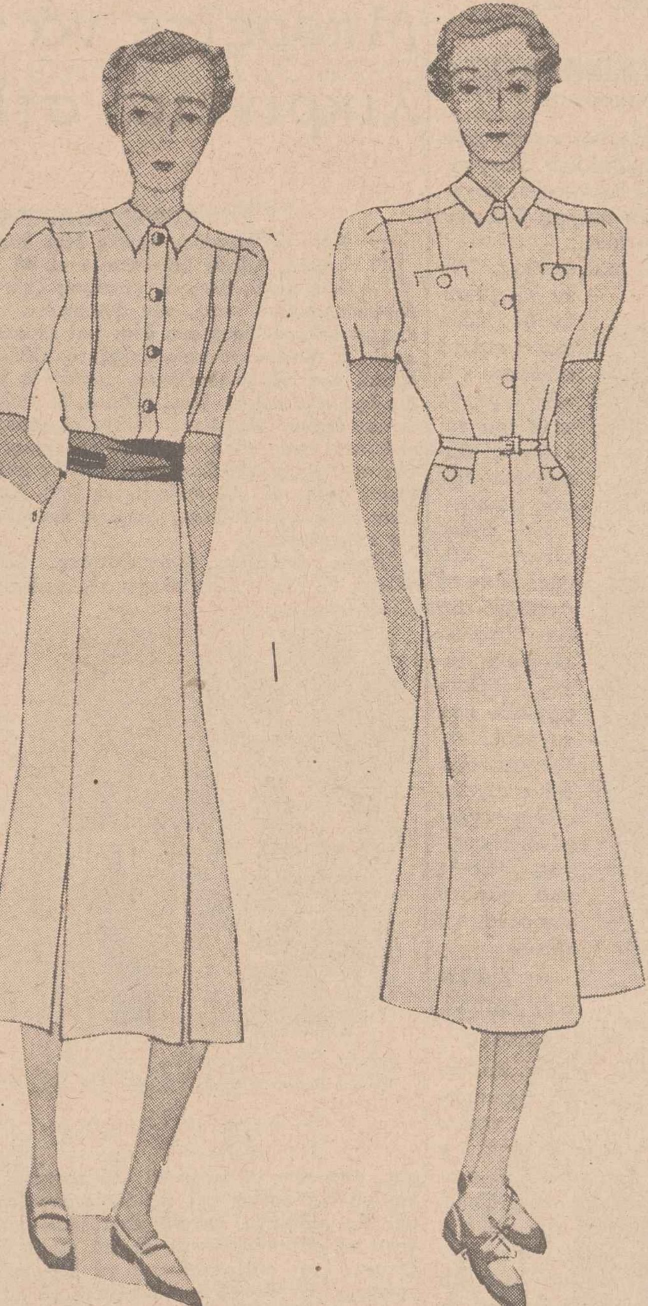

Στὰ γυναικεῖα φορέματα ἡ δεξιὰ πλευρὰ σκεπάζει τὴν ἀριστερὴ πλευρά. Ἐὰν τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε δὲν ἔχει καλὴ καὶ ἀνάποδη, θὰ ὑπολογίσετε νὰ ἀφήσετε εἰς τὸ μέσον τοῦ φορέματος 6 ἑκατοστὰ γιὰ τὴν πάττ, ποὺ θὰ γίνουν οἱ κουμπότρυπες. Ἐπίσης γιὰ τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ ποὺ θὰ ράψετε τὰ κουμπιά, θὰ ὑπολογίσετε ἄλλα 6 ἑκατοστά. Στὴν ἀριστερὴ πλευρά, ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα Α, θὰ τσακίσετε μὲ τὸ σίδερο τὸ ὕφασμα σὲ ἕνα ἑκατοστό, καὶ τὰ ἄλλα 5 ἑκατοστὰ θὰ τὰ γυρίσετε καὶ θὰ τὰ ράψετε ἀπὸ μέσα, ὅπως σᾶς δείχνει τελειωμένη τὴν ἐργασία ἡ εἰκόνα Α'. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ σᾶς δείχνει τελειωμένο ἀπὸ τὴν καλὴ τὸ μέρος ποὺ θὰ ράψετε τὰ κουμπιά. Ἂν στὸ ἐπάνω μέρος δὲν θέλετε νὰ φαίνεται ἡ πάττ, τότε θὰ τὴν γυρίσετε ἀπὸ τὸ μέσα μέρος καὶ θὰ τὴν συγκρατήσετε μόνο μὲ τὶς κουμπότρυπες, ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα Β. Ἐάν, ἀπεναντίας, προτιμᾶτε νὰ φαίνεται, τότε θὰ τὴν γυρίσετε ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος, ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα Γ'. καὶ στὶς ἄκρες σὲ ½ ἑκατοστό, θὰ κάνετε ἕνα γαζί. Ἂν τὸ ὕφασμα ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε ἔχει καλὴ καὶ ἀνάποδη, τότε στὴν δεξιὰ πλευρά, ὅταν κόβετε τὸ φόρεμα εἰς τὸ μέσον, θὰ ὑπολογίσετε νὰ ἀφήσετε μόνο 1 ἑκατοστό, καὶ θὰ κόψετε ἰδιαιτέρως μιὰ μπάντα 7 ἑκατοστῶν φάρδος. Τὴν μπάντα αὐτὴ τὴν ράβετε στὴν ἄκρη τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα Δ'. Ἀνοίγετε κατόπιν μὲ τὸ σίδερο τὴ ραφὴ καὶ γυρίζετε τὴν μπάντα ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος. Κάνετε στὶς ἄκρες ἕνα γαζί, ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα Δ'. Κατόπιν κάνετε τὶς κουμπότρυπες καὶ στὴν ἐξωτερικὴ γωνιὰ τοῦ ἐπάνω μέρους τῆς πάττ βάζετε ἢ μιὰ σούστα ἢ ἕνα κουμπάκι, ὅπως σᾶς δείχνει τελειωμένη ὅλη τὴν ἐργασία ἡ εἰκόνα Ε'.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

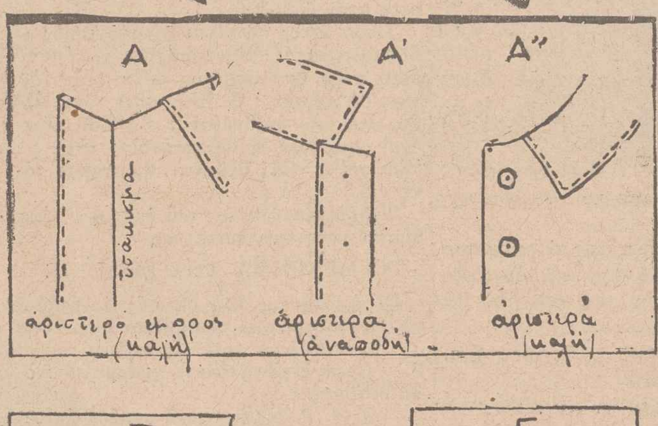

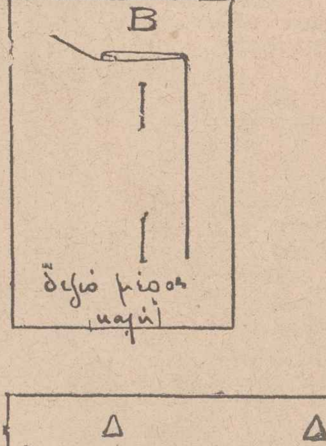

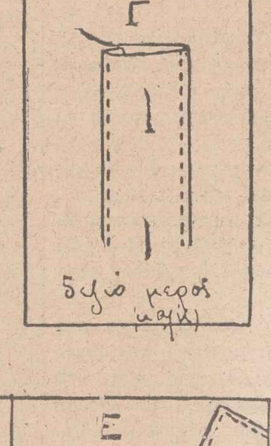

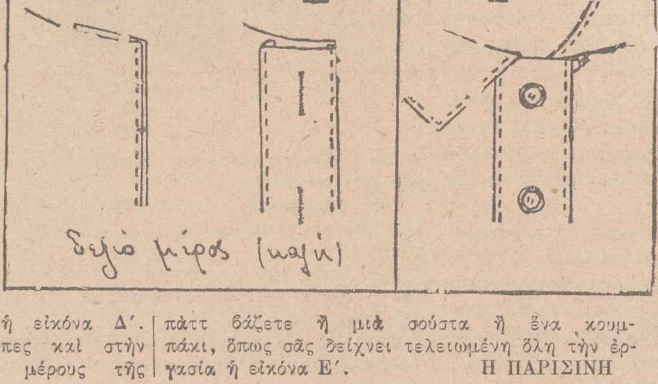

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ

4 ἐκλεκτὰ Μοντέλλα

Δυὸ εἶναι οἱ βασικὲς ἐρωτήσεις ποὺ ἀπασχολοῦν τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὸ πρωΐ ποὺ θὰ ξυπνήσουν. Ἡ πρώτη καὶ κύρια, βέβαια, εἶναι:

— Τί θὰ φᾶμε;

Καὶ ἡ δεύτερη ἐπίσης κεφαλαιώδης:

— Πῶς θὰ ντυθοῦμε;

Γιὰ τὸ πρῶτο δὲν κατηγορεῖ κανεὶς τὴν γυναῖκα, γιὰ τὸ δεύτερο ..ὅλο καὶ κάτι βρίσκεται νὰ ποῦν, κατηγορῶντας τη ἐπὶ κοκετταρίᾳ.

Ὑπάρχουν ὅμως κοκετταρίες καὶ κοκετταρίες. Κοκετταρία κουτή, παράλογη καὶ κοκετταρία μὲ ἕνα σημαντικὸ νόημα: ὅτι ἡ γυναῖκα τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό της ὅσο καὶ γιὰ τοὺς γύρω της πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε κομψὰ ντυμένη, κομψὰ καὶ ἁπλᾶ μαζί.

Τὰ δυὸ αὐτὰ στοιχεῖα προσπαθεῖ ἡ «Γυναῖκα» νὰ τὰ κάνῃ κτῆμα τῶν ἀναγνωστριῶν της. Δὲν σᾶς ρωτοῦμε ἐὰν τὰ μοντέλλα μας δοκιμάσατε ποτὲ νὰ τὰ ράψετε, ἂν καὶ θὰ σᾶς τὸ συστήναμε.

Εἴμεθα ὅμως βέβαιοι πὼς θὰ παίρνετε ἰδέες καλὲς καὶ λεπτομέρειες καὶ ἰδίως θὰ ἔχετε πιὰ δώσει ὅλη σας τὴν προτίμησι σὲ ὅ,τι εἶναι ἁπλὸ καὶ κομψό.

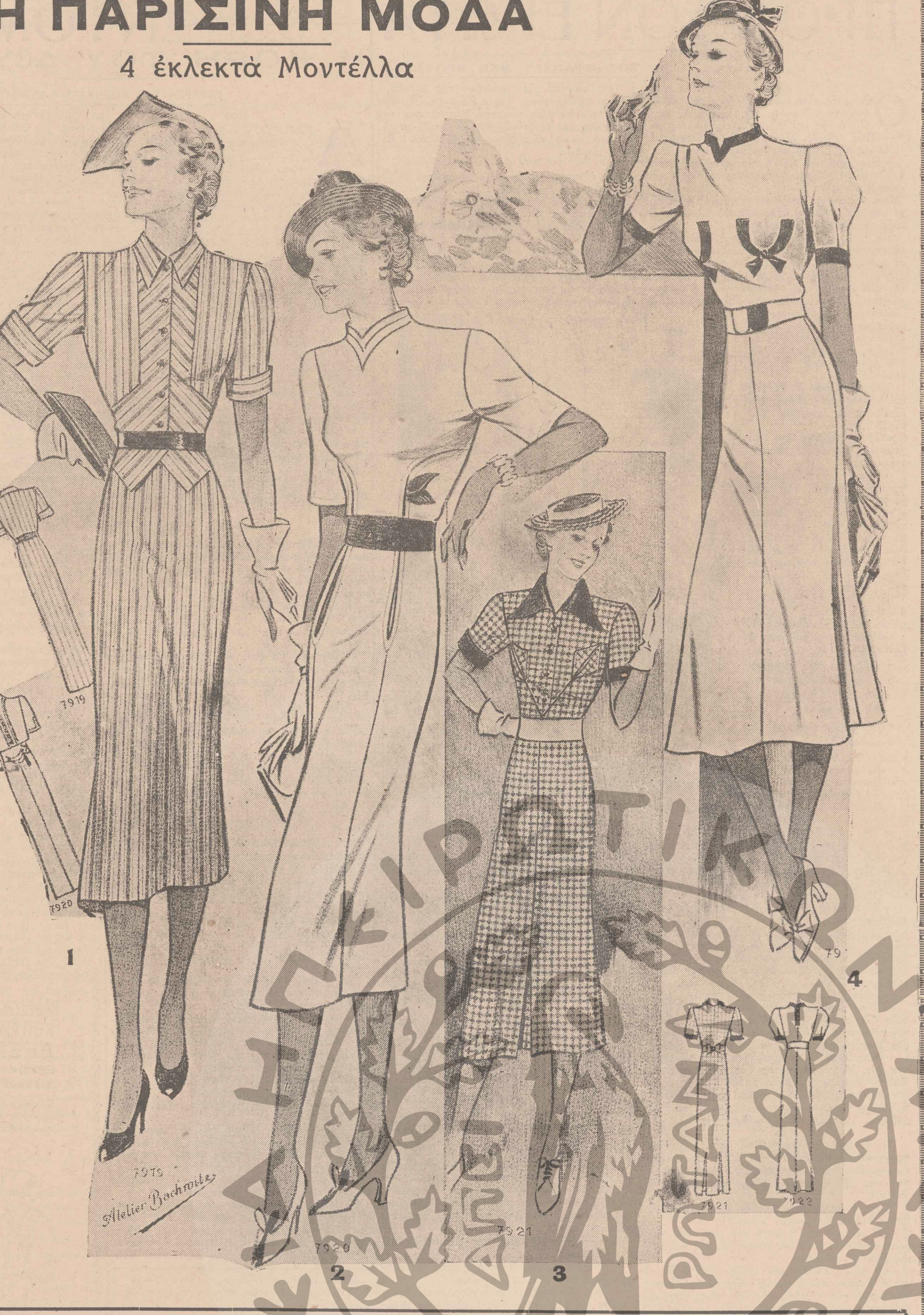

1) Φουστανάκι ριγιὲ γιὰ πρωΐ. Τὸ ἐμπρὸς μιμεῖται τὸ σχῆμα τοῦ ζιλὲ καὶ εἶναι κομμένο λοξὰ μὲ μικρὴ μπάσκα.

2) Ἐπίσης πρωϊνὸ φουστανάκι. Κουμπώνει πίσω ἕως τὸν λαιμό. Τὸ ἐμπρὸς σχηματίζει ψεύτικες τσέπες.

3) Πρωϊνὸ καντριγιὲ φουστανάκι ἀπὸ ἀλπακά. Γιακᾶς μυτερὸς καὶ μονόχρωμος. Τσέπες ἰδιότροπες μὲ μονόχρωμα ρελάκια.

4) Ὡραιότατο ἀπογευματινὸ φουστανάκι ἀπὸ μεταξωτὸ κοτελέ. Ἡ ἀντίθεσις τοῦ χρώματος τῆς γαρνιτούρας τοῦ δίνει ὅλη τὴν κομψότητα ποὺ τὸ χαρακτηρίζει.

ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ"

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΚΡΟΥΑΣΣΕ

19ον

ΟΧΙ, τῆς εἶπε ὁ λόρδος, δὲν μποροῦν νὰ λείψουν οἱ φίλες τῆς σουλτάνας, γιὰ τὴν ὁποία καὶ γίνεται τὸ τραπέζι αὐτό.

— Πῶς τολμᾶς, Σίντνεϋ, εἶπε ἡ Πατρίκια. Ὁ λόρδος θέλησε νὰ τὴν καθησυχάση.

—Θυμήσου τὴν φράσι ποὺ εἶπε γιὰ σένα ἡ Ὀντρέϊ : «Εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ κάνω τὴν γνωριμία της».

Στὰ μάτια τῆς Πατρίκιας ἡ φράσις αὐτὴ εἶχε κάποια εἰρωνία. Ἔμοιαζε μὲ κλωνάρι ἐλιᾶς γεμάτο ἀγκάθια !

Τὸ πρωῒ τοῦ «Γολγοθᾶ» της ἡ λαίδη, ἐπωφελουμένη τῆς ἀπουσίας τοῦ Σίντνεϋ ἐφήρμοσε μιὰ ἰδέα ποὺ τῆς εἶχε ἔρθει στὴν βραδυνὴ ἀϋπνία της. Ἔβγαλε τὸ μεγάλο κοινὸ τραπέζι τῆς αἰθούσης καὶ τὸ ἀντικατέστησε μὲ διάφορα μικρά. Στὸ ἕνα τραπέζι θὰ προήδρευε ὁ διοικητής, στὸ ἄλλο ἐκείνη, στὸτρίτο ὁ σουλτάνος ακὶ ἡ σουλτάνα. Ἔτσι θὰ εἶχε ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν δυὸ πρόσωπα ποὺ μισοῦσε τόσο βαθειά.

—Εἶμαι καταγοητευμένη, Ὑψηλοτάτη, ποὺ βλέπω στὸ σπίτι μας τὴν Σουλτάνα τοῦ Οὐνταγκόρ...

Ὅταν γύρισε ὁ λόρδος καὶ τὴν βρῆκε γελαστή, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὰ μάτια του.

—Τί νὰ κρύβη τάχα τὸ χαμόγελό της αὐτό; διερωτιότανε.

—Τίποτα τὸ νεώτερο, ἀγαπητὴ Πατρίκια; τῆς εἶπε μὲ δισταγμό.

— Τίποτα, εἶπε ἐπίσης γλυκὰ ἡ λαίδη. Ἡ βραδυά μας ἀπόψε θὰ γίνη ὑπέροχη ὅπως τὴν θέλησες. Πάω τώρα νὰ ντυθῶ γιὰ νὰ μὴν καθυστερήσω καὶ βρῆς πάλι πὼς δὲν εἶμαι ἐν τάξει.

Ὁ λόρδος, ὡστόσο, εἶχεν ἀνησυχίες. Φώναξε τὸ γραμματέα, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ.

—Ποῦ πάει ; ρώτησε ὁ Σίντνεϋ.

— Μὰ πάει νὰ ἡσυχάση γιατὶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἐργάστηκε μὲ τὴν λαίδη.

—Νὰ κάνουν τί;

—Νὰ ἀλλάξουν τὶς θέσεις τῶν ξένων. Ἀντικατέστησαν τὸ μεγάλο τραπέζι μὲ μικρό.

—Φωνάξετε ἀμέσως τοὺς ὑπηρέτες, νὰ τὰ πετάξουν ὅλα αὐτὰ ἔξω καὶ νὰ τὰ ἀντικαταστήσουν μὲ ἕνα καὶ μόνο τραπέζι.

—Πολὺ ἀργὰ Ὑψηλότατε, ἀπήντησε ὁ ἀξιωματικός.

—Ἐὰν σὲ μιὰν ὥρα δὲν εἶναι ὅλα ἐν τάξει, χάνετε ὅλοι τὴν θέσι σας, μ' ἐννοεῖτε ; Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ λέξι, στὴν λαίδη, παρακαλῶ.

Ἡ Πατρίκια ἥσυχη ἔβαζε τὸ διάδημα ὅταν ἔφθασε ἡ λαίδη Λίντστον καὶ συμμερίστηκε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς ἀδελφῆς της.

—Μὰ ὁ Σίντνεϋ τὶ θὰ πῆ ὅταν θὰ δῆ τὴν ἀλλαγή ;

—Ἄς πῆ ὅ,τι κ' ἂν θέλη. Καὶ στὸ κάτω - κάτω τὶ θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ προσάψη ; Τοῦ προσκάλεσα τὴν σουλτάνα του. Προεδρεύει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τραπέζια, ὅλη ἡ εὐγένεια ἐκρατήθη.

—Ποιὸν βάλατε στὸ τραπέζι της ;

—Ἔχω περιβάλλει τὴν «ὕπαρξι» αὐτὴ ἀπὸ τοὺς φίλους της, τὸν Οὐΐλφορ, τὸν μαῦρο ἀκόλουθό τους, τὸν Ραμὰν καὶ τὴν ὀνόματι κυρία Τυρπὲν, τὴν κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν της.

—Θαυμάσια, ἔλαβες καλὰ ὑπ' ὄψι τὰ γοῦστα της. Μὰ εἶσαι μεγαλοφυὴς, ἀγαπητή μου. Καὶ τὶ ὤμορφη ποὺ εἶσαι ἀπόψε !

—Κι' ἐσὺ εἶσαι ὤμορφη. Μμ! πῶς χαίρομαι, ἡ Κάρτερ θὰ εἶναι αὔριο τὸ περίγελο τοῦ Ραχαζάγκ. Ἄς πάει νὰ θριαμβεύη τώρα.

⁂

Ἡ Ὀντρέϊ ἀντίθετα ἀπὸ τὴ στενόμυαλη προγνωστικὴ τῆς λαίδης δὲν ἤθελε νὰ θριαμβεύση. Θεωροῦσε ἀναγκαία τὴν βραδυὰ αὐτὴ γιὰ τὴν ἀξιοπρέπειά της καὶ τὴν θέσι τοῦ Σελίμ.

Ἐνῷ τὸ ἀεροπλάνο τοὺς ἔφερνε στὸ Ραχαζὰγκ, ἐκείνη ἔλεγε στὸν Σελίμ:

—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, ἡ ψυχή μου εἶνε τόσο γεμάτη ἀπὸ σένα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ δῶ καὶ νὰ σκεφθῶ τίποτ' ἄλλο.

—Ὡστόσο Ὑψηλή μας κυρία, εἶπε ἡ Κριστιὰν Τυρπὲν ποὺ ἤθελε νὰ μάθη νὰ καλῆ ἔτσι τὴν μικρή της Ὀντρέϊ, ἐὰν σᾶς κάνει καμμιὰ τελευταία ἀναίδεια ἡ γυναῖκα αὐτή ; Πῶς θὰ τὴν ἀντιμετωπίσετε ;

—Δὲν θὰ τῆς ἔβγαινε σὲ καλὸ τόσο θράσος, ἀγαπητή μου.

Ὁ Σελὶμ εἶπε στὸν σωφὲρ νὰ τοὺς πηγαίνη πιὸ σιγὰ γιὰ νὰ φθάσουν πέντε λεπτὰ ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

—Τὰ ἀστεῖα τοῦ πρωτοκόλλου, εἶπε μειδιῶντας ὁ Σελίμ.

—Θὰ ἤθελα νὰ εἶχαν ἤδη περάσει οἱ τρεῖς αὐτὲς ὧρες καὶ νᾶταν ἡ εὐτυχισμένη στιγμὴ ποὺ θὰ βρισκόμαστε μόνοι οἱ δυό μας.

Μόλις τὸ αὐτοκίνητο διέσχιζε τὸν κῆπο, ἡ Ὀντρέϊ ξαναθυμήθηκε τὴν φοβερὴ σκηνὴ τῆς συνεδριάσεως. Στ' αὐτιά της σήμαινε ἀκόμα ὁ ἦχος ἐκεῖνος τῆς φωνῆς τῆς λαίδης : «Βγῆτε ἀπ'ἐδῶ μέσα, Κυρία Κάρτερ». Ὕστερα θυμόντανε τὸ τρὰμ καὶ τὴν Μάμπελ ποὺ τὴν κυνηγοῦσε καὶ τὸ ξενοδοχεῖο τὸ Κινέζικο καὶ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ αἴσθημα τοῦ θανάτου ! Κι' ὅμως τώρα....

⁂

Δυὸ ἀξιωματικοὶ ἄνοιξαν τὴν πόρτα κι' ἕνας ὑπηρέτης ἀνήγγειλε :

—Αἱ Αὐτῶν Ὑψηλότητες, ὁ σουλτάνος καὶ ἡ σουλτάνα τοῦ Οὐνταγκόρ.

Ὁ γενικὸς διοικητὴς καὶ ἡ λαίδη Μπράντμορ προχώρησαν. Ἡ Ὀντρέϊ πιὰ δὲν κατέπνιγε τὴν χαρὰ τῆς ἐκδικήσεως. Ἡ λαίδη βεβαία γιὰ τὸν χωρισμὸ τῶν τραπεζιῶν δὲν θέλησε νὰ κάνη καμμία ἄλλη προσβολή.

Ἔδωσε τὸ χέρι της στὴ σουλτάνα κι' ἐνῷ τὸ μυαλό της εἶχε σκοτισθεῖ πρόφερε ἀνάμεσα στὰ δόντια της.

—Εἶμαι καταγοητευμένη, Ὑψηλοτάτη ποὺ βλέπω στὸ σπίτι μας τὴν σουλτάνα τοῦ Οὐνταγκόρ...

— Κι' ἐγώ, εἶπεν ἡ Ὀντρέϊ μὲ χαμόγελο ἐπιεικείας, εἶμαι ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν θαυμασία ὑποδοχή σας.

Ἡ λαίδη συγκλονίσθηκε ὁλόκληρη. Ὁ λόρδος πῆρε τὴν Ὀντρέϊ καὶ τῆς παρουσίασε τοὺς προσκεκλημένους.

Αἱ ἀγγλίδες δὲν θέλησαν νὰ κάνουν ὑπόκλισι στὴν γυναῖκα ἑνὸς μαύρου βασιλῆᾶ. Μόνο ἡ Μάμπελ ἔκαμε μιὰ ὑπόκλισι.

— Ἕως ἐδῶ καλὰ πήγαμε, σκεφτότανε ὁ διαιτητής.

Πλησίασε τὴν Πατρίκια καὶ τῆς εἶπε :

— Σοῦ ἀναγγέλλω, ἀγαπητή μου, ὅτι ἐὰν δείξῃς καὶ τὴν ἐλάχιστη ἔλλειψι τὰκτ ἀπέναντι στὴν Σουλτάνα, δὲν θὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω ποτέ.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, φίλε μου. Περισσότερη γλύκα ἀπ' αὐτὴ ποὺ δείχνω μοῦ ζητᾶς;

Ἀνήγγειλαν πὼς τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο. Ὁ λόρδος προσέφερε τὸν βραχίονά του στὴν Ὀντρέϊ καὶ ὁ Σελὶμ στὴν Πατρίκια.

Μόλις ἡ λαίδη Μπράντμορ ἀντίκρυσε τὴν ἀλλαγὴ τῆς τραπεζαρίας, αἰσθάνθηκε τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν.

— Εἶσθε ἀδιάθετος, κυρία; τῆς εἶπε ὁ Σελίμ.

Πῶς τῆς κατέστρεψε ὁ καταραμένος Σίντνεϋ τὰ τραπεζάκια της, τὰ ὄνειρά της γκρεμίστηκαν; Καὶ τώρα τὸ «ὑποκείμενον» ποὺ λέγεται Ὀντρέϊ θὰ καθήση ἐκ δεξιῶν τοῦ διοικητοῦ.

—Δὲν ἔχω τίποτα, κατώρθωσε νὰ προφέρη.

Εὐτυχῶς ποὺ ἕνα ἀνθοδοχεῖο τῆς ἔκρυβε τὸ πρόσωπο.

Ἡ κ. Τυρπὲν εἶχε πλάϊ της τὸν Ρομπὲρ καὶ τὸν Οὐΐλφορ.

— Κυττάξετε, τῆς εἶπεν ὁ Ρομπέρ, τί μοῦτρα ἔχει ἡ θειά μου.... τραγωδία.

— Ἄχ, Σίντνεϋ, τί μοὖκανες, σκεφτότανε ἡ λαίδη καὶ διὰ μέσου τῶν λουλουδιῶν ἄκουσε τὸ γέλοιο τῆς «Κάρτερ».

Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ καταπιῆ. Εὐτυχῶς τὸ γεῦμα τελείωσε. Ὁ χορὸς ἄρχισε μὲ πρῶτο ζευγάρι τὸν διοικητὴ καὶ τὴν Ὀντρέϊ.

— Λυποῦμαι πολὺ κυρία, εἶπε ὁ Σελίμ, ποὺ δὲν χορεύω καὶ θὰ στερηθῶ τὴν εὐχαρίστησι...

Ὁ διοικητὴς εἶχε πάντα πολλὲς ἐπιτυχίες στὶς γυναῖκες. Καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν παρέα τῆς Ὀντρέϊ δὲν βάσταξε τὴν εἰλικρινῆ ἀπογοήτευσί του, ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν.

— Ἀπὸ τώρα, κυρία μου; Μὰ ἡ γιορτὴ θὰ χάση ὅλην της τὴν λάμψι.

Μόλις οἱ νεόνυμφοι ἀπομακρύνθηκαν, ἡ λαίδη ἀπεχώρησε καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος...

Ὅταν ξανάμειναν μόνοι, ἡ Ὀντρέϊ καὶ ὁ Σελίμ, ἔννοιωσαν πάλι νὰ τοὺς πλημμυρίζη ἡ εὐτυχία.

Τὸν ὕπνο τὸν εἶχαν μέρες τώρα ξεχάσει, τόσο διψασμένοι ἦταν γιὰ εὐτυχία. Τοὺς εὕρισκε ἡ αὐγὴ ἐλαφρούς, μὲ μιὰ εὐτυχισμένη κούρασι στὸ πρόσωπο.

— Πάει καὶ ὁ βραχνᾶς τῶν Μπράντμορ, τελείωσε....

— Μ' ἀγαπᾶς, Ὀντρέϊ;

— Σ' ἀγαπῶ; θἄπρεπε νὰ ὑπάρξη ἄλλη λέξι.

Θυμήθηκαν τὸ μαγικὸ βράδυ ποὺ ἄνθισε τὸ ξωτικὸ λουλοῦδι τοῦ «Κὰγκ—βάχ».

— Ὀντρέϊ,... εἶσαι δική μου γιὰ πάντα.

— Ἄς μακρύνη ἡ ζωή, ἂς μὴν τελείωνε ποτέ....

ΤΕΛΟΣ

ΝΤΟΜΝΙΚΑ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕΣΤΡΕ

15ον

ΑΓΑΠΗΤΕ μου Ζάν,

Ἐδίστασα πολὺ πρὶν σᾶς γράψω. Ντρέπομαι. τόσο γιὰ μένα. Ἀλλὰ ἡ ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἀναζητεῖτε, ἐσεῖς ποὺ δὲν σᾶς ὠθεῖ κανένα συμφέρον, μὲ συγκινεῖ βαθειά, γιατὶ μοῦ ἀποδείχνει πὼς μ' ἀγαπᾶτε ἀληθινά.

»Κι' ἐγὼ σᾶς σκέπτομαι πολύ, ὅλο καὶ πιὸ πολύ...

»Θέλετε νὰ μὲ δῆτε; Ἀλλὰ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη ἐντελῶς κρυφά. Τὸ πρόσωπο ποὺ μὲ φρουρεῖ θέλει τὸ καλό μου. Αὐτὸς σᾶς ἔγραψε δύο φορὲς ὥς τώρα. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ ἀρχηγός. Ἐπειδὴ τὸν παρεκάλεσα συναίνεσε στὴ συνάντησί μας, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ μὴ μάθη κανεὶς ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μου τίποτα, γιατὶ κινδυνεύει ἔτσι ἡ ζωή του.

»Ἐμπιστεύομαι σὲ σᾶς. Ἄν ἔλθετε, δὲν πρέπει νὰ μάθη τίποτα οὔτε ὁ ἀδελφός μου, οὔτε ὁ πατέρας μου.

»Ἄν θέλετε ἐλᾶτε στὴν Σιναΐα τὴν Τρίτη. Πάρτε τὸ τραῖνο ποὺ φθάνει στὶς 5 καὶ σταθῆτε μπροστὰ στὸ σταθμὸ κρατῶντας στὸ χέρι ἀνοικτὴ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα.

»Ἕνας σωφφὲρ θὰ σᾶς προτείνη ἕνα περίπατο μὲ αὐτοκίνητο. Δεῖξτε του τὴ φωτογραφία τῆς Κάρμεν-Σύλβα. Θὰ σᾶς ὁδηγήση κοντά μου.

»Ἄν δὲν δεχθῆτε, θὰ μείνω πάντα χαμένη γιὰ τὴν οἰκογένειά μου, χαμένη ἐπίσης γιὰ σᾶς, Ζάν.

»Ἐλᾶτε!

Φλόρικα»

Ὁ Λὲ Μετριὲ δὲν εἶχε λάβει ποτὲ γράμμα ἀπὸ τὴν δίδα Ταβερέσκο. Δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὴν εἶχε ἰδῆ νὰ στέλνη κὰρτ-ποστὰλ στὸ Μπίαρριτς, ἀλλὰ δὲν θυμόταν τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς νέας.

Φυσικά, μποροῦσε κανεὶς ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν αὐθεντικότητα τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ βεβαιωθῆ χωρὶς νὰ δείξη τὸ γράμμα στὸν Παῦλο;

Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ προδοσία ἐναντίον τῆς Ντόμνικας ποὺ τοῦ ἔδειχνε τόση ἐμπιστοσύνη, ποὺ ἴσως διακινδύνευε κι' αὐτὴ τὴ ζωή της γιὰ νὰ τὸν δῆ.

Ἀλλὰ πάλι, ἂν πήγαινε στὴ συνέντευξι μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, δὲν ἦταν σὰν νὰ ἐπρόδινε αὐτὸς τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὸν Νικόλαο Ταβερέσκο;

Ἡ Ντόμνικα δὲν τοῦ ὑπέσχετο πὼς θὰ ἔφευγε μαζύ του. Ἀπεναντίας, ἤθελε νὰ μείνη πάντα μυστικὴ αὐτὴ ἡ συνέντευξις. Καὶ σὲ τί θὰ ἄλλαζε ἡ κατάστασις ἂν τὴν ἔβλεπε;

Μέσα του γινόταν ἕνας δύσκολος ἀγῶνας, ἡ αἰώνια σύγκρουσις μεταξὺ καθήκοντος καὶ πάθους.

Ἀλλὰ πιστεύει κανεὶς εὔκολα ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ. Καὶ ὁ Λὲ Μετριὲ στὸ τέλος ἐπείσθηκε πὼς τὸ νὰ ἰδῆ τὴν Ντόμνικα καὶ νὰ τῆς μιλήση ἦταν τὸ μόνο μέσο ποὺ εἶχε πιὰ στὴν κατοχή του γιὰ νὰ τὴν ξαναφέρη στὴν οἰκογένειά της.

Ναί, θὰ φερνόταν τίμια. Δὲν θὰ ἔστηνε παγίδα στὸν συνένοχο ποὺ τὸν περίμενε στὴ Σιναΐα. Θὰ πήγαινε μόνος του, χωρὶς νὰ εἰδοποιήση κανένα, ἔτσι, ὅπως ἤθελε ἡ Ντόμνικα.

Ἀλλὰ ἐκεῖ θἄβρισκε τὶς λέξεις, τὸν τρόπο ποὺ ἔπρεπε γιὰ ν' ἀποσπάση τὴ Ντόμνικα ἀπ' τὴ καινούργια της ζωή.

...Σᾶς σκέπτομαι πολύ, ὅλο καὶ πιὸ πολύ...

Αὐτὲς οἱ λέξεις τὸν γέμιζαν ἐλπίδα. Ἄν τὸν ἀγαποῦσε, θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε....

Τὴν παραμονὴ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, δήλωσε στὸν Παῦλο Ταβερέσκο πὼς θὰ ἀπουσίαζε γιὰ σαράντα ὀκτὼ ὧρες.

Ἡ Ντανιέλα Λεζὲ χαμογέλασε.

—Κάποια ἐρωτικὴ περιπέτεια, εἶπε ὅταν ὁ Ζὰν βγῆκε.

—Ἔχει βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάση λιγάκι, τῆς ἀπήντησε ὁ Παῦλος. Εἶνε δυὸ μῆνες τώρα ποὺ δὲν ζῆ παρὰ μονάχα γιὰ μᾶς.

—Θέλεις νὰ πῆς γιὰ τὴν ἀδελφή σου. Ἴσως αὐτὴν πρόκειται νὰ συναντήση...Ποιὸς ξέρει, ἀφοῦ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῆ...

Ὁ Παῦλος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους. Ἦταν σίγουρος γιὰ τὸν φίλο του. Μὰ πόσο ζηλιάρες εἶνε οἱ γυναῖκες—συλλογίσθηκε. Ζηλεύουν ἀκόμη καὶ τοὺς ἄνδρες ποὺ δὲν ἀγαποῦν...

Ὁ Ζὰν Λὲ Μετριὲ δὲν εἶχε κάνει οὔτε εἴκοσι βήματα στὴ μικρὴ πλατεῖα μπροστά, στὸ σταθμὸ τῆς Σιναΐα, κι' ἀμέσως τὸν πλησίασε καὶ τὸν χαιρέτησε ἕνας ἄνθρωπος ντυμένος φτωχικά. Ἐπρόφερε μερικὲς λέξεις ρουμανικὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες ὁ Ζὰν δὲν κατάλαβε παρὰ τὶς λέξεις : Κάρμεν—Σύλβα.

Ὁ Λὲ Μετριὲ ἔδειξε τὴν κάρτα. Ὁ ἄνθρωπος χαμογέλασε, ὑποκλίθηκε, καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα μικρὸ φορτηκὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἐστάθμευε λίγο παρακάτω καὶ ποὺ ἔκανε φανερὴ ἀντίθεσι πρὸς τὰ ἄλλα κομψὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἐστέκοντο στὸ σταθμὸ τῆς κοσμικῆς αὐτῆς λουτροπόλεως.

Τὸ ταξεῖδι ἦταν μακρύ. Ἐπέρασαν ἀπὸ πολλὰ χωριά. Καὶ ὁ Λὲ Μετριὲ ποὺ εἶχε περιοδεύσει τόσες φορὲς μέσα στοὺς δύο αὐτοὺς μῆνες στὴν περιοχή, κατάλαβε πὼς ἐπλησίαζαν στὸ Μπρενάνι, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς γύρους.

Τὸ ἁμάξι στάθηκε ἄλλως τε μακρυὰ ἀπὸ κάθε κατοικία καὶ θὰ περπάτησαν περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα γιὰ νὰ φθάσουν σ' ἕνα ἀπομονωμένο καλύβι ποὺ δὲν φώτιζε κανένα φῶς.

Εἶχε πειὰ τέλεια νυχτώσει.

Ὁ σωφέρ κτύπησε τρεῖς φορὲς στὴ ξύλινη πόρτα. Ἡ πόρτα μισοάνοιξε. Ὁ σωφὲρ ἔσπρωξε τὸν νέο μέσα στὸ δωμάτιο ποὺ ἦταν κατασκότεινο καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του. Ὁ Λὲ Μετριὲ ἄναψε τὸν ἀναπτῆρα του. Ἀμέσως μιὰ γυναῖκα ποὺ ἦταν τυλιγμένη σ' ἕνα μακρὺ μανδύα φύσηξε τὴ μικρὴ φλόγα. Ἀπὸ τὴ ἐμφάνισι ὁ Λὲ Μετριὲ δὲν πρόφθασε νὰ συγκρατήση παρὰ τὸ ὅραμα ἑνὸς γόνατος ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ πανωφόρι.

—Ὄχι φῶς, Ζὰν, ἐψιθύρισε ἡ γυναῖκα.

—Ἐσεῖς εἶσθε Ντόμνικα ; ρώτησε ἐκεῖνος σιγανά.

—Ποιὸς θέλετε νὰ εἶνε;

Τὴν αἰσθάνθηκε ἀνήσυχη, βιαστική.

—Ἐλᾶτε, τοῦ εἶπε, καὶ μὴ κάνετε θόρυβο.

Τὸν τράβηξε πρὸς μιὰ κακοφτιασμένη σκάλα ποὺ πήγαινε σὲ μιὰ σοφίτα τόσο χαμηλή, ποὺ ὁ Λὲ Μετριὲ κτύπησε τὸ κεφάλι του στὴν ὀροφή.

Ἡ νέα κατέπνιξε ἕνα γέλοιο :

—Ξαπλωθῆτε στὸ ἄχυρο, Ζάν. Δὲν εἶμαι ἐδῶ στὸ σπίτι μου. Δὲν εἶνε βέβαια ἡ ἴδια ἐγκατάστασις !...Ἆ ! εἶπε ὅταν ξαπλώθηκε κοντά της, τὶ εὐτυχισμένη εἶμαι ποὺ ἦλθες !

Εἶχε πάρει τὰ χέρια τοῦ νέου καὶ τὰ ἔσφιγγε στὰ δικά της.

Ὁ Λὲ Μετριὲ ἦταν βαθειὰ συγκινημένος. Στὸ Μπιάρριτς τὰ χέρια τῆς Ντόμνικας ἦταν τόσο ἁπαλά ! Τώρα οἱ παλάμες των εἶνε σκληρὲς σὰν τῶν χωρικῶν. Πόσο σκληρὰ θὰ ἐργάσθηκε ἡ καϋμένη ἡ μικρή, ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό !

—Ἀγαπημένη Ντόμνικα ! Πόσο θὰ εἶσθε δυστυχισμένη !....

—Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ κάποια πίκρα. Νομίζετε λοιπὸν ὅλοι σας πὼς ὁ πλοῦτος κάνει τὴν εὐτυχία ;

Μιλοῦσε σιγανά, ἀλλὰ στὴν φωνή της ὑπῆρχε κάτι σὰν θυμός.

—Ξέρω τώρα τὴ ζωή, ἐξακολούθησε. Ἔχει χάρες ποὺ ἀγνοοῦσα ἐκεῖ κάτω... Ἐσὺ τὶς ξέρεις γιατὶ εἶσαι ἄνδρας. Ἀλλὰ στὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν, ὅπως ἐγώ, μήπως τοὺς ἐπιτρέπουν ν' ἀγαπήσουν;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΔΕΣΠΩ ΓΙΟΒΑ
ΕΡΜΟΥ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ
(ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΤΕΝΑ 4) ΤΗΛ. 31-926

Σύστημα διδασκαλίας γεωμετρικῆς κοπτικῆς ἁπλοῦν καὶ λίαν πρακτικόν. Εὔληπτον διὰ πᾶσαν νέαν ἔστω καὶ μὴ ἀσχοληθεῖσαν ποτὲ εἰς τὴν ραπτικήν. Ταχυτάτη καὶ τελεία κατάρτισις. Εἰδικὰ τμήματα ἀρχαρίων, προχωρημένων πρακτικῶν ραπτριῶν. Ἐπαγγελματικὴ ἐξάσκησις τόσον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ραπτρίας ὅσον καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν ἐργαστηρίου. Αἱ ἤδη ἐξασκοῦσαι τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας πρακτικῶς, τελειοποιοῦνται ταχύτατα καὶ ἀκόπως. Μαθήματα συνεχῆ κατὰ τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐργαστηρίου. Νυκτερινὰ μαθήματα διὰ τὰς ἐργαζομένας. Εἰδικαὶ ὧραι διδασκαλίας ραπτριῶν. Αὐστηρῶς οἰκογενειακὸν οἰκοτροφεῖον. Ζητήσατε κανονισμόν.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΕΞΟΧΙΚΑ ΕΠΙΠΛΑ

ΟΣΟΙ ἔζησαν σὲ σπίτια ἐξοχικὰ κ' ὅταν λέω ἐξοχικὰ, ἐννοῶ τὰ σπίτια μὲ κῆπο ἀγροτικὸ, μὲ χόρτα, ἔντομα, δένδρα καὶ ἥλιο, καταλαβαίνουν πόσο εἶναι ἀπαραίτητο, νὰ ὑπάρχουν ἔπιπλα εἰδικὰ γιὰ τὴν ἐξοχή, ἔπιπλα γερά, ἀγροτικά, ἀπὸ ξύλο μασίφ καὶ ἀπὸ ὕφασμα λαβάμπλ.

Τὰ ἔπιπλα αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι εὐκολομεταχείριστα καὶ βολικά, νὰ ἀντέχουν δὲ πολὺ στὶς «κακουχίες» τῆς ἐξοχῆς.

Ὅταν πηγαίνε κανεὶς ἐξοχή, θέλει βέβαια νὰ ἀναπαυθῆ, ἄρα τὰ ἔπιπλα τῆς ἐξοχῆς του πρέπει νὰ εἶναι ξεκούραστα, ἀλλοιῶς δὲν ἔχουν ἔννοια.

Τὰ μοντέλλα τοῦ φωτέϊγ, τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τοῦ καναπὲ ποὺ σᾶς προτείνομε σήμερα ἐκπληροῦν κατὰ τὴν γνώμη μας ὅλους τοὺς ὅρους ποὺ προαναφέραμε. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶναι καὶ κομψά, διακοσμητικά, εὐχάριστα στὸ μάτι.

Ὅπως βλέπετε τὰ ἔπιπλα αὐτὰ ἀπὸ τὴν μιὰ τοὐλάχιστον πλευρὰ δὲν ἔχουν τροχοὺς γι' αὐτὸ καὶ δὲν κυλοῦν. Θὰ μποροῦσε ὅμως κανεὶς νὰ τὰ ἀνασηκώση καὶ νὰ τὰ κυλήση ὅπου δήποτε σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἁμαξάκι. Ὅταν μιὰ φορὰ τὰ τοποθετήσετε, ἔχουν τέτοιο σχῆμα καὶ βάρος ποὺ μένουν ἀκίνητα.

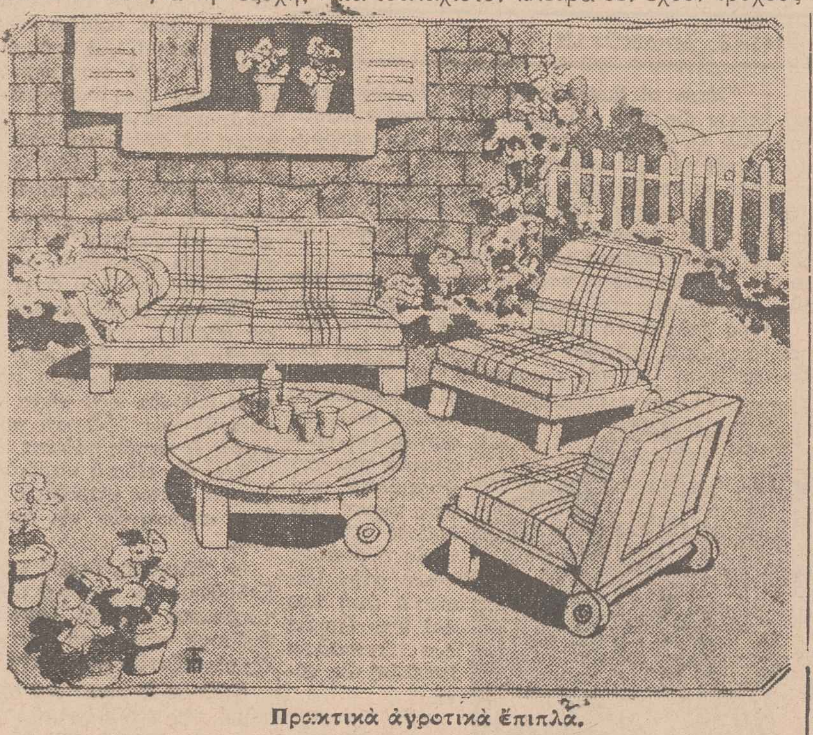

Πρακτικὰ ἀγροτικὰ ἔπιπλα.

Τὰ μοντέλλα αὐτὰ εἶναι ἐντελῶς πρωτότυπα καὶ ἔχουν μελετηθεῖ ἀπὸ καλλιτέχνη εἰδικῶς γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν.

Τὸ ὡραῖο καντριγιὲ ὕφασμα ποὺ τὰ σκεπάζει συντελεῖ στὸ νὰ ὡμορφαίνη καὶ νὰ τοὺς δίνη περισσότερο ἀγροτικὸ ὕφος. Τὸ ξύλο τους πρέπει νὰ εἶναι βαμμένο καλὰ μὲ λακὲ ποὺ ἀντέχει σὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα ἐκτὸς βέβαια τῆς φωτιᾶς.

Ἴσως θὰ σᾶς ἐκπλήττῃ ποὺ ὁ καναπὲς ἔχει ἕνα μόνο χέρι. Κι' αὐτὸ εἶναι κινητὸ, μπορεῖτε νὰ τὸ τοποθετήσετε ἢ δεξιὰ θέλετε ἢ ἀριστερὰ, ἀναλόγως ποὺ θὰ ξαπλώσετε γιὰ νὰ διαβάσετε ἢ νὰ ἀναπαυθῆτε.

Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μεταφέρεται εὔκολα ὁ καναπὲς αὐτὸς παρ' ὅλο τὸ βάρος του, διαμελίζεται ὁλόκληρος. Τὰ μαξιλάρια, τέσσερα τὸν ἀριθμόν, βγαίνουν ἀμέσως, γιατὶ εἶναι ἁπλῶς τοποθετημένα.

Τὰ καρουλάκια τοποθετημένα μόνο στὰ πίσω πόδια, ἐπιτρέπουν νὰ τὸν κυλήση κανεὶς εὔκολα πρὸς ὁποιαδήποτε διεύθυνσι.

Τὸ τραπεζάκι, χαμηλὸ γιὰ νὰ συμβαδίζῃ μὲ τὸ ὕψος τοῦ φωτέϊγ ἔχει κι' αὐτὸ δυὸ τροχοὺς καὶ μεταφέρεται εὐκολώτατα.

Τὰ ἀγροτικὰ ἔπιπλα πρέπει νὰ εἶναι ὅπως τὰ χοντρὰ σπὸρ παπούτσια, κομψὰ καὶ κυρίως ἀναπαυτικά.

ΝΤΕΚΟΡΑΤΕΡ

Η ΖΗΛΕΙΑ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ

—Ὄχι ἀκριβῶς. Νομίζω πὼς στὶς γυναῖκες ἀπορρέει ἀπὸ πάθος καὶ ἀπὸ αἰσθηματικότητα. Στοὺς ἄνδρες ἀνακατεύεται ὁ ἐγωϊσμός ὅπως καὶ ἕνα αἴσθημα τιμῆς.

—Νομίζετε πὼς ἡ ζήλεια εἶνε πάντοτε συνέπεια τοῦ ἔρωτος ;

—Βεβαίως. Δὲν ὑπάρχει ἔρωτας βαθὺς, ἔρωτας ἀληθινὸς χωρὶς ἀνησυχία, τὴν συγκεκριμένην αὐτὴ ἀνησυχία ποὺ λέμε ζήλεια καὶ ποὺ περιβάλλομε μ' αὐτὴν τὸ ἀγαπώμενο πρόσωπο.

—Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἀναζητοῦμε καὶ νὰ εὐχώμεθα νὰ τὴν ἔχωμε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦμε ;

—Ὅσοι δὲν ἀνέχονται στὴν περίπτωσι τοῦ ἔρωτα τὴν ζήλεια, νομίζω πὼς δὲν ἐπιθυμοῦν κἄν τὴν ἀγάπη αὐτοῦ ποὺ τοὺς τὴν προσφέρει. Γιατὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀγάπη εἶνε κάτι φρικτὸ, μιὰ σκλαβιὰ τῆς ὁποίας τὶς ἁλυσσίδες δὲν μποροῦν νὰ ἀνεχθοῦν. Γι' αὐτοὺς ἀναμφιβόλως ἡ ζήλεια εἶνε ἀνεπιθύμητη καὶ τρομερή.

—Καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ;

—Γιὰ τοὺς ἄλλους, γι' αὐτοὺς ποὺ τρέμουν γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦν δέχονται, γιὰ νὰ μὴν πῶ πὼς ἀρέσκονται, τὶς συνεχεῖς ἀγωνίες, ἀνησυχίες καὶ γκρίνιες τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦν.

—Φτάνει βέβαια ἡ ζήλεια αὐτὴ νὰ μὴν εἶνε ἀνυπόφορη καὶ παθολογική ;

—Βεβαίως. Καὶ ἡ ζήλεια ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα γίνονται ἀνυπόφορα ὅταν ξεπεράσουν ἕνα ὡρισμένο μέτρο. Καὶ ἂν τὴν ἐπιθυμοῦμε ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα, δὲν θὰ τὴν θέλαμε οὔτε βάρβαρη, οὔτε ἄδικη καὶ σκληρὴ, ἀλλὰ λεπτὴ, φυλαγμένη, ἐκδηλουμένη μόνο ὅταν πρέπει, σὰν ἐρωτικὴ ἔκφρασι...

—Καὶ γιὰ τὰ δράματα τῆς ζήλειας, τὶ σκέπτεσθε ;

—Νομίζω πὼς πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ αὐστηροὶ γι' αὐτοὺς ποὺ γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὸν ἔρωτά τους φτάνουν ἕως τὸ ἔγκλημα. Οἱ πολὺ δυστυχεῖς ἄνθρωποι, αὐτοὶ ποὺ πόνεσαν, ἴσως νὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς δῆ κανεὶς μὲ εὐνοϊκώτερο μάτι.

ΕΙΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Γνῶμες τῆς Κωλὲτ, τῆς πριγκηπίσσης Μπιμπέσκο κ.λ.π.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τ' ἀποκτᾶτε ἄν βάφετε ἕνα ἀπὸ τὰ περσινά σας φορέματα μὲ τὰς γερμανικὰς βαφὰς ARTI, ποὺ κάθε παληὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο καὶ μοδέρνο. Ἐπιτυχία ἀφάνταστος. Οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον.

ΠΟ'Α ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΗ ;Η ΩΡΙΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ Ή ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ;

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

ποὺ ζωγραφίζει καλὰ τὴν ψυχική του κατάστασι σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι.

—Ὡστόσο—ξαναλέω—ὑπάρχουν ἄνδρες ποὺ προτιμοῦν μιὰ γυναῖκα μὲ πεῖρα...

—Μὲ πεῖρα ; Ἄ, τώρα μὲ κάνετε νὰ γελάσω ! Ἡ πεῖρα ποὺ ἀπέκτησε μ' ἕνα ἄλλον, αὐτὸ δὲν ὑπολογίζεται! Εἶναι μάλιστα ἐνοχλητική. Σ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες, μάταια θὰ ξανάρχιζαν εἴκοσι φορὲς, πρέπει πάντα νὰ ξεκινήση κανεὶς ἀπ' τὸ μηδενικό. Ἄν φοράει πράσινα κι' ἂν τηγανίζῃ λουκάνικα ἐπειδὴ αὐτὰ ἄρεσαν στὸν ἄνδρα της, θὰ τἄχῃ ἄσχημα μαζύ μου γιατὶ λατρεύω τὸ γαλάζιο χρῶμα καὶ τὰ λουκάνικα μοῦ κάνουν κακὸ στὸ στομάχι ! Καὶ ἔτσι εἶναι γιὰ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ! Κάθε ἄνδρας μαθαίνει καὶ κάτι ἄλλο στὴ γυναῖκα. Ἄλλως τε ὅταν ἀγαπιοῦνται πραγματικὰ, αὐτὸ ἔρχεται μόνο του. Δὲν εἴμαστε στὴν Αὐλὴ τῆς Ἀγγλίας, δὲν ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ πρόβες !

Καὶ, ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἀπάντησί του ξαναρχίζει τὸ τραγοῦδι του.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἔτσι, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, βλέπετε ἐρώτησα ἄνδρες διαφορετικῶν τάξεων, νέους καὶ...ὀλιγώτερο νέους, λίγο ἀπὸ παντοῦ. Ἡ ζυγαριὰ κλίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς ἔμπειρης γυναίκας ὑπὸ βαρειὰ Ἀγγλοσαξωνικὴ ἐπίδρασι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοριτσιοῦ στοὺς Λατίνους. Μὰ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, δὲν βρίσκετε ὅτι ὅλοι μοῦ ἀπάντησαν κάπως...ἀόριστα ; Οὔτε ναὶ, οὔτε ὄχι, οὔτε τὴ μιὰ, οὔτε τὴν ἄλλη, καὶ τὶς δυό...Ἔχουν δίκηο, βέβαια, καὶ νὰ κάτι ποὺ δίνει πεποίθησι σὲ ὅλες : Ὅλες μπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε πὼς ἀρέσετε, πὼς γοητεύετε καὶ πὼς μπορεῖτε νὰ συγκρατήσετε.

Ἡ γυναῖκα ἢ τὸ κορίτσι ; Πόσο εἶναι δύσκολο ν' ἀπαντήσετε, δὲν εἶναι ἔτσι, κύριοι ἄγαμοι ; Ἡ πιὸ ἑλκυστική ; Ἀλλὰ θὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ θὰ σᾶς ἑλκύση αὔριο !

Θὰ εἶναι Ἐκείνη, ἁπλούστατα...

MIREILLE BROCEY

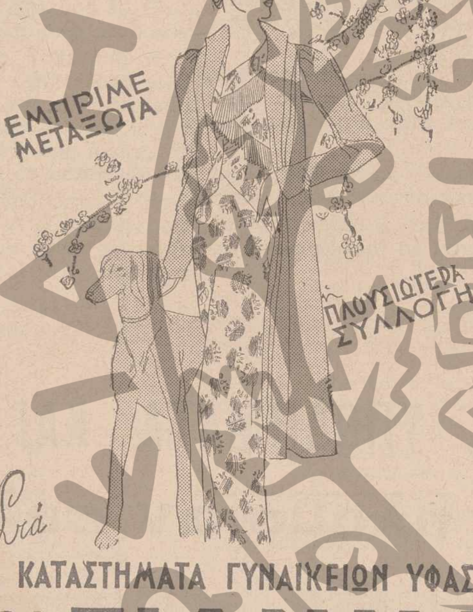

Διά
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ Α.Ε.
ΕΡΜΟΥ 49

'Ο ἔρως στὸ γυναικεῖο τραγοῦδι

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 2ας ΣΕΛΙΔΟΣ]

ρη. Λαχταρᾶ τὴ φύση, τὸ βουνὸ καὶ τὰ δάση, πλαταίνει μέσα σ' αὐτὰ κι' ὠμορφαίνει. Τ' ἀρέσει ν' ἀπομακρύνεται σὲ μιὰ καλύβα, νὰ καμαρώνη τ' ἀστέρια τὶς διάφανες νύχτες καὶ νὰ νεκρώνη τοὺς πόθους του μπρὸς στὴν ἁγνὴν ἀσπράδα μιᾶς χιονισμένης νυχτιᾶς. Ἡ φύση, ἡ δεύτερη μεγάλη ἀγάπη ποὺ γεμίζει τοὺς στίχους τῆς Μυρτιώτισσας, ἀγκαλιάζεται μὲ τὸν ἔρωτα, δανείζεται ἀπ' αὐτὸν μὰ καὶ ἀνταποδίδει ἀπλόχερα τὴν ὠμορφιά της, καὶ στήνει παραμυθένιες φωλιὲς καὶ παλάτια γιὰ τὴν ἀπαντοχή του.

Πόσο εἰδυλλιακά, ἀλήθεια, ντύνεται ἡ ἐρωτικὴ νοσταλγία μέσα στὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι ποὺ καρτερεῖ τὸ φανταστικὸ ταῖρι της ἡ ποιητικὴ ψυχὴ στὸ ποίημα «Βραδυάζει» :

Μὲ πεῦκα τὸ τραπέζι μου γιὰ σένα τὄχω στρώσει
καὶ κάτω ἀπ' τῆς κληματαριᾶς τοὺς ρόδινους καρ-
[πούς,
χαϊδευτικὰ κι' ὁ λύχνος μου τὸ φῶς του ἔχει ξα-
[πλώσει
στὰ βάζα, ποὺ τὰ γέμισα γιὰ σένα ἀγριανθούς.
. . . .
Κι' ὕστερα σὰν ἀπὸ παληά, γλυκύτατη συνήθεια
στὰ γόνατά μου ἀνάλαφρα τὸν ὕπνο θὰ χαρῇς.
Καὶ θἄρθουν τὰ μαγευτικὰ νεραϊδοπαραμύθια
μέσ' ἀπ' τοῦ δάσου τὰ βαθειὰ γιὰ νὰ τὰ ὀνειρευ-
[τῇς....

Αὐτὴ θαρρῶ εἶναι ἡ μεγαλείτερη ὠμορφιὰ στὸ γυναικεῖο ἐρωτικὸ αἴσθημα. Τὸ ἀέναο πλέξιμο τοῦ ὀνείρου μὲ τὴν πραγματικότητα. Ἡ γυναῖκα καὶ στὶς ρεαλιστικώτερες στιγμὲς τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς της νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῆ σὲ ὀνειροπόληση, ν' ἀπαλύνη μὲ τὴν ἐξιδανίκευση τὴν πραγματικότητα, νὰ χύση τὴν ὠμορφιὰ τῆς αἰώνιας αἰσθαντικότητάς της. Κι' αὐτό, ἰδιαίτερα, τὸ πετυχαίνει στὸ τραγοῦδι της ἡ Μυρτιώτισσα.

Ὕστερα ἡ αἰώνια ἀνανέωση τῆς γυναικείας εὐαισθησίας ποὺ νοιώθει κάθε φορὰ τὴν ἴδια δειλία καὶ τὴν ἴδια ἀγνότητα σὰν ἀντικρύζει τὸν ἔρωτα. Ποτὲ βέβαιη, ποτὲ τέλεια ὥριμη, πάντα πρόθυμη γιὰ ξεγέλασμα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτό της, πάντα μὲ τὸ καρδιοχτύπι καὶ τὴ λαχτάρα.

Ἔρωτας τάχα νἆν' αὐτὸ
ποὺ ἔτσι μὲ κάνει νὰ ποθῶ
τὴ συντροφιά σου,
ποὺ σὰ βραδυάζει τριγυρνῶ
τὰ φωτισμένα γιὰ νὰ ἰδῶ
παράθυρά σου ;

Ἔρωτας νἆναι ἡ σιωπὴ
ποὺ ὅταν σὲ βλέπω μοῦ τὸ κλεῖ
σφιχτὰ τὸ στόμα,
ποὺ κι' ὅταν μείνω μοναχὴ
στέκω βουβὴ κι' ἐκστατικὴ
ὧρες ἀκόμα ;

Δὲν ξέρω ἀκόμη πιὸ τρυφερὸ καὶ πιὸ ὡραῖα ἐκφρασμένο γυναικεῖο παράπονο γιὰ τὴ λιποψυχία τοῦ ἀγαπημένου καὶ τὴν ἧττα του στὴν ἐρωτικὴ πίστη, σὰν τὸ παράπονο ποὺ δείχνεται στὸ τραγοῦδι «Δὲ βάσταξες ἀγάπη μου». Μὰ τὸ ἴδιο ἀληθινὰ καὶ καθαρὰ γυναίκεια, τραγουδιοῦνται ἀπὸ τὴ Μυρτιώτισσα ὅλα τὰ συναισθήματα ποὺ ἀκολουθᾶνε τὸν ἔρωτα στὴ γυναίκεια καρδιά. Τὸ πάθος κι' ἡ ἀνεκλάλητη χαρὰ τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας, τὸ τέλειο δόσιμο κι' ἡ ἀέναη λαχτάρα ποὺ ξαναγεννιέται ὅλο καὶ πιὸ δυνατή, κι' ὕστερα ἡ ζήλεια, ὁ πόνος, ἡ ἀγωνία κι' ἡ μάταιη προσδοκία γιὰ τὸ χαμένο πιὰ ὄνειρο.

Τὸ αἴσθημα ἀναβρύζει πλούσιο ἀπὸ τὴν αἰσθαντικὴ ψυχή της κι' ἀνθίζει καὶ σκορπιέται σὲ τραγοῦδι ποὺ ἀλήθεια, ὅπως λέει κι' ἡ ἴδια σ' ἕνα της στίχο «τὸν πανώρηο τὸν Ἔρωτα τὸν ἔχει δοξάσει» μ' αὐτό.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΗΛΗΣ
ΔΙΠΛΩΜΑ ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑΣ

Καθιστῶ γνωστὸν εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ κήλης, ὅτι ἐφεῦρον εἰδικὸν κηλεπίδεσμον ὄντως ἀνθρωποσωτήριον, ἐντελῶς νέου τύπου, διὰ τὸν ὁποῖον ἔλαβον δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας. Ὁ κηλεπίδεσμος οὗτος θεραπεύει τὴν κήλην καὶ καθιστᾷ ἐξ ἀρχῆς τὸν πάσχοντα ἱκανὸν διὰ τὰς κοπιωδεστέρας ἐργασίας, νὰ σηκώνῃ ὁσονδήποτε μεγάλα βάρη καὶ νὰ κάνῃ τὰς πλέον μακρυνὰς πορείας χωρὶς νὰ αἰσθάνεται καμμίαν ἐνόχλησιν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ κηλεπιδέσμων, ζωνῶν, κορσέδων καὶ λοιπῶν ὀρθοπεδικῶν εἰδῶν, ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. Ματαρατζῆ, Κλεισθένους 11, ὄπισθεν Δημαρχίας.

Ρεγγίνα

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Ἡ Ρεγγίνα εἶναι μία μικρούλα δέκα ἕξη ἐτῶν, ὀρφανή, ποὺ ζῇ μαζὶ μὲ τὴν θεία της σὲ μιὰ ἐξοχικὴ μικρὴ πόλι. Εἶναι μικρόσωμη καὶ μὲ μυαλὸ σπινθηροβόλο. Ἡ θεία της, μιὰ δύστροπη γυναῖκα, τῆς ἔδωσε γιὰ καθηγητὴ τὸν παπᾶ τῆς ἐνορίας, ἕναν ἀγαθὸ ἄνθρωπο ποὺ θαυμάζει καὶ ἀγαπᾷ τὴν μικρὴ Ρεγγίνα καὶ ποὺ ὁλημερὶς δὲν ἔχει ἄλλην συντροφιὰ ἀπ' αὐτόν. Ἡ μικρὴ δὲν παραλείπει νὰ σκανδαλίζῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ συγχρόνως τὸν γέρο ἐφημέριο μὲ τὶς σκέψεις της καὶ τὰ φερσίματά της].

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ **ΝΤΕ ΛΑ ΜΠΡΕΤ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΙΤΣΑΣ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

3ΟΝ

ΜΠΑ! αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε! Ἀκούω τὴ θεία μου. Εἶναι ἔξω φρενῶν γιατὶ ἐγὼ ξαπόλυσα τὴ γελάδα, τὰ κουνέλια καὶ τὰ καπόνια, γιὰ νὰ μείνω μόνη μαζύ σας. Μαλῶστε την, δέσποτά μου, σᾶς βεβαιώνω πὼς μ' ἔδειρε πολύ. Ἔχω ἀκόμη σημάδια μαῦρα στοὺς ὤμους μου.

Ἡ θειά μου μπῆκε σὰν ἀνεμοστρόβιλος καὶ ὁ παπᾶς καταζαλισμένος, δὲν πρόφτασε νὰ μ' ἀπαντήσῃ.

— Ρεγγίνα, ἔλα δῶ, φώναζε, μὲ τὸ μοῦτρο της κατακόκκινο ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὸ τρέξιμο πίσω ἀπὸ τὰ κουνέλια.

Τῆς ἔκανα μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση.

— Σᾶς ἀφίνω μὲ τὸν παπᾶ, εἶπα κάνοντας νόημα στὸ σύμμαχό μου.

Τὸ παράθυρο ἦταν εὐτυχῶς ἀνοιχτό. Πήδηξα σὲ μιὰ καρέκλα, κουβάλλησα τὸ περβάζι τοῦ παραθύρου καὶ γλύστρησα στὸ περιβόλι πρὸς μεγάλην ἔκπληξη τῆς θείας μου ποῦχε σταθῆ μπροστὰ στὴν πόρτα γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ βγῶ.

Ὁμολογῶ ὅτι προσποιήθηκα πὼς ἔφευγα, ἀλλὰ πραγματικὰ κρύφθηκα πίσω ἀπὸ μιὰ δάφνη, καὶ ἔννοιωσα μεγάλη ἀγαλλίαση ἀκούγοντας τὶς παρατηρήσεις τοῦ παπᾶ καὶ τὰ ἐπιφωνήματα τῆς θείας μου.

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι εἶχε πάρει τὸ φιλοφρονητικὸ ὕφος τοῦ σκυλιοῦ ποὺ τοὔχουν πάρει ἕνα κόκκαλο.

Γκρίνιαζε μὲ τὴ Σουζάνα, κακομεταχειριζόταν τὴ γάτα της, ἔρριχνε πάνω στὸ τραπέζι τὰ σερβίτσια μὲ μεγάλο κρότο, τέλος ἐξαγριωμένη ἀπὸ τὸ ἀτάραχο κοροϊδευτικό μου ὕφος, ἅρπαξε μιὰ καράφα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὴν πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἅρπαξα κι' ἐγὼ ἀμέσως ἕνα πιάτο ρύζι ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη δοκιμάσει καὶ τὸ πέταξα πίσω ἀπὸ τὴν καράφα.

— Ἀθλία! κτῆνος! οὔρλιαζε ἡ θεία μου, ὁρμῶντας πάνω μου.

— Μὴν πλησιάζετε, εἶπα ὀπισθοχωρῶντας, ἂν μὲ πειράξετε, ἀπόψε κιόλας γράφω στὸ θεῖο μου ντὲ Παβόλ.

— Ἄ! εἶπε ἡ θεία μου ποὺ μαρμάρωσε, καὶ τὸ χέρι της ἔμεινε κρεμασμένο ψηλά.

— Ἂν ὄχι ἀπόψε, θὰ τὸ κάνω αὔριο ἢ μεθαύριο, γιατὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μὲ δέρνουν.

— Ὁ θεῖος σου δὲ θὰ σὲ πιστέψῃ.

— Πῶς ὄχι! Τὰ δάχτυλά σας ἀφῆκαν τ' ἀποτυπώματά τους πάνω στὸν ὦμο μου. Ξέρω ὅτι εἶναι πολὺ καλὸς καὶ θὰ πάω να ζήσω μαζύ του.

Δὲν εἶχα βέβαια καμμιὰ ἰδέα πάνω στὸ χαρακτῆρα τοῦ θείου μου, καὶ ἤμουν ἕξη χρονῶν ὅταν τὸν εἶδα γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά. Ἀλλὰ σκέφθηκα πὼς ἔπρεπε νὰ κάνω ὅτι ἤξερα πολλὰ γι' αὐτόν. Ἔδειχνα ἔτσι μεγάλη διπλωματία.

Ἐβγῆκα ἔξω μὲ μεγαλοπρέπεια, ἀφίνοντας τὴ θεία μου νὰ πέσῃ λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Σουζάνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄.

Ἡ θεία μου μὲ κακομεταχειριζόταν ὅταν ἤμουν παιδὶ, καὶ φοβόμουνα τόσο πολὺ τὸ ξύλο, ποὺ τὴν ἄκουα χωρὶς ν' ἀντιμιλῶ.

Μ' ἔδειρε ἀκόμα τὴν ἡμέρα ποὺ πάτησα τὰ 16 μου χρόνια, ἀλλ' αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία φορά. Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, τὴν τόσο πλούσια γιὰ μένα σὲ κάθε εἴδους γεγονότα, μιὰ ἐπανάσταση ποὺ βροντοῦσε ὑπόκωφα μέσα μου ἐδῶ καὶ κάμποσους μῆνες, ξέσπασε ξαφνικὰ καὶ ἄλλαξεν ἐντελῶς τὸν τρόπο ποὺ ζοῦσα ὡς τότε μὲ τὴ θεία μου. Κεῖνο τὸν καιρὸ ὁ παπᾶς καὶ γὼ ξαναπερνούσαμε τὴν Ἱστορία τῆς Γαλλίας καὶ ὑπερηφανευόμουν ὅτι τὴν ἤξερα νεράκι. Εἶνε βέβαιο πὼς, συμπεριλαμβανομένων τῶν κενῶν καὶ τῶν παραλείψεων τοῦ βιβλίου μου, οἱ γνώσεις μου ἦταν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλείτερες.

Ὁ παπᾶς ἐξεδήλωνε γιὰ τοὺς βασιλῆδες του μιὰν ἀγάπη ποὺ ἔφτανε ὥς τὴ λατρεία. Ὡστόσο, δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὸν Φραγκῖσκο τὸν Α΄. Αὐτὴ ἡ ἀντιπάθειά του ἦταν ἀκόμα πιὸ παράξενη ἀφοῦ ὁ Φραγκῖσκος ὁ Α΄ ἦταν ἀνδρεῖος καὶ ἔμεινε λαοφιλής. Ἀλλὰ δὲν τοῦ καλάρεσε τοῦ παπᾶ, καὶ δὲν ἔχανε ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν κριτικάρῃ. Ἔτσι, ἀπὸ πνεῦμα ἀντιλογίας, τὸν διάλεξα καὶ γὼ γιὰ εὐνοούμενό μου.

Τὴν ἡμέρα ποὺ μίλησα δυνατώτερα γι' αὐτὸν, θἄλεγα τὸ μάθημα ποὺ ἀνέφερε γιὰ τὸ φίλο μου. Τὴν παραμονὴ μασούλισα πολλὴ ὥρα τὸ κεφάλαιο τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α΄ γιὰ νὰ βρῶ μέσο νὰ λάμψω στὰ μάτια τοῦ παπᾶ. Δυστυχῶς τὸ μόνο ποὺ κατόρθωνα, ἦταν νὰ ἐπαναλαμβάνω τὶς φράσεις τῆς ἱστορίας μου ποὺ ἐξέφραζε γνῶμες ποὺ στηρίζονταν πιότερο σὲ μιὰν ἐντύπωση παρὰ σὲ καμμιὰ ξεχωριστὴ παρατήρηση. Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα ἔσπαζα τὸ κεφάλι μου νὰ συλλογιέμαι, ὅταν μιὰ λαμπρὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου: «Ἡ βιβλιοθήκη», φώναξα.

Ἀμέσως διέσχισα τρέχοντας ἕνα μακρὺ διάδρομο καὶ μπῆκα γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰν αἴθουσα μετρίου μεγέθους ὅλη στρωμένη μὲ ράφια γεμᾶτα βιβλία ποὺ συνέδεαν κλωστὲς σκεπασμένες μ' ἕνα πλῆθος ἀράχνες. Ἡ βιβλιοθήκη συγκοινωνοῦσε μὲ τὰ διαμερίσματα ποῦχαν κλείσει μετὰ τὸ θάνατο τοῦ θείου μου γιὰ νὰ μὴν ξανανοίξουν πιά. Μύριζε τόσο πολὺ μούχλα ἐκεῖ μέσα ποὺ σχεδὸν πνίγηκα.

Βιάστηκα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο ποὺ, πολὺ μικρὸ, δὲν εἶχε οὔτε ξώφυλλα, οὔτε γρίλλιες καὶ ἔβλεπε στὴν πιὸ ἄγρια γωνιὰ τοῦ κήπου.

Ἀλλὰ πῶς ν' ἀνακαλύψω τὸ Φραγκῖσκο τὸν Α΄ μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς τόμους;

Ἔκανα νὰ φύγω, ὅταν ὁ τίτλος ἑνὸς μικροῦ βιβλίου μ' ἔκανε νὰ βγάλω φωνὴ χαρούμενη.

—Μοῦ ἄρεσε ν' ἀντιλέγω στὸν παπᾶ...

Ἦταν οἱ βιογραφίες τῶν Γάλλων βασιλέων ὥς τὸν Ἐρρῖκο IV ἀποκλειστικά. Μιὰ ζωγραφιὰ ἀρκετὰ καλὴ, ποὺ παρουσίαζε τὸ Φραγκῖσκο τὸν Α΄ μὲ τὸ πολυτελὲς κοστοῦμι τῶν Βαλουὰ, ἦταν μαζὺ μὲ τὴ βιογραφία. Τὴν ἐξέτασα μ' ἔκπληξη.

Εἶναι δυνατὸν, εἶπα μὲ θαυμασμὸ, νὰ ὑπῆρξαν ἄνδρες τόσο ὡραῖοι!

Ὁ βιογράφος ποὺ δὲ συμμεριζόταν τὴν ἀντιπάθεια τοῦ παπᾶ γιὰ τὸν ἥρωά μου, τοῦ ἔπλεκε τὸ ἐγκώμιο χωρὶς κανένα περιορισμὸ, μιλοῦσε μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ πεποίθηση γιὰ τὴν ὠμορφιὰ, τὴν ἀξία του, γιὰ τὸ ἱπποτικὸ μυαλό του, τὴ φωτισμένη προστασία του στὰ γράμματα καὶ στὶς τέχνες. Τελείωνε μὲ δυὸ-τρεῖς γραμμὲς πάνω στὴν ἰδιωτικὴ ζωή του καὶ ἔτσι ἔμαθα ὅ,τι ἀγνοοῦσα ἐντελῶς ὥς τότε.

«Ὁ Φραγκῖσκος ὁ Α΄ ζοῦσε εὔθυμη ζωὴ καὶ ἀγαποῦσε τρελλὰ τὶς γυναῖκες. Ἐπροτίμησε πολὺ κι' ἀγάπησε εἰλικρινὰ τὴν ὡραία κυρία Ἄννα ντὲ Πωελὲ, στὴν ὁποία ἔδωκε τὴν κομητεία τοῦ Ἐτὰμπ τὴν ὁποία μετέβαλε σὲ δουκᾶτο γιὰ νὰ τῆς εἶναι πιὸ εὐχάριστος ἀκόμη».

Ἀπ' αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις ἔβγαλα τ' ἀκόλουθα συμπεράσματα:

Πρῶτον, ἔχοντας ἀνακαλύψει ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα ὅτι ἡ ζωή μου ἦταν μονότονη, ὅτι μοῦ ἔλειπαν πολλὰ πράγματα καὶ ὅτι τὸ νὰ ἔχω ἕνα παπᾶ, μιὰ θεία, κότες καὶ κουνέλια, δὲν ἔφτανε γιὰ νἆμαι εὐτυχὴς, ἀποφάσισα ὅτι μιὰ εὔθυμη ζωὴ ἦταν ὁλοφάνερα τὸ ἀντίθετο τῆς ζωῆς ποὺ ζοῦσα ἐγώ.

Ὁ Φραγκῖσκος ὁ Α΄ εἶχε δείξει μεγάλη κρίση διαλέγοντας αὐτήν.

Δεύτερον, ὅτι παραδεχόταν βεβαίως τὸ ἅγιο προτέρημα τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον ποὺ δίδασκε ὁ παπᾶς μου, ἀφοῦ τόσο ἀγαποῦσε τὶς γυναῖκες.

Τρίτον, ὅτι ἡ κυρία Ἄννα ντὲ Πωελὲ ἦταν εὐτυχισμένη καὶ ὅτι θἄθελα πολὺ νὰ μοὔδινε ὁ βασιλῆς μιὰ κομητεία ποὺ θἄλλαζε σὲ δουκᾶτο γιὰ νὰ μοῦ «εἶναι πιὸ εὐχάριστος ἀκόμη».

— Μπράβο! φώναξα, πετῶντας τὸ βιβλίο στὸ ταβάνι καὶ ξαναπιάνοντάς το μὲ σβελτωσύνη. Νὰ κάτι ποὺ θὰ καταπλήξῃ τὸν παπᾶ καὶ θὰ τὸν κάνῃ νὰ παραδεχτῇ τὴ γνώμη μου. Τὸ βράδυ στὸ κρεββάτι μου ξαναδιάβασα τὴ μικρὴ βιογραφία.

— Τί σπουδαῖος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Φραγκῖσκος ὁ Α΄, μονολογοῦσα. Μὰ γιατὶ ὁ συγγραφέας μιλάει μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη του στὶς γυναῖκες; Γιατὶ δὲ γράφει πὼς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς ἄντρες; Ἀλλὰ δὲ βαρυέσαι! Καθένας μὲ τὸ γοῦστο του. Μὰ ἂν κρίνω ὅλες τὶς γυναῖκες σύμφωνα μὲ τὴ θεία μου, νομίζω πὼς θἄχα μιὰν ἔντονη προτίμηση γιὰ τοὺς ἄντρες. Ἔπειτα θυμήθηκα ὅτι ὁ βιογράφος ἦταν ἄντρας καὶ σκέφθηκα πὼς ἴσως θεώρησε πιὸ συμπαθητικὸ, πιὸ εὐγενικὸ καὶ μετριόφρον νὰ σωπάσῃ γι' αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμοίους του. Κοιμήθηκα μὲ μιὰν ἰδέα λαμπρή.

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκα πολὺ εὐχαριστημένη. Πρῶτα, ἤμουν 16 χρονῶν, κι' ἔπειτα τὸ πλασματάκι ποὺ κυτταζόταν στὸν καθρέφτη παρατηροῦσε ἕνα μουτράκι ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημο.

Ἔπειτα ἀφοῦ γύρισα δυὸ-τρεῖς φορὲς σὰ σβούρα, καὶ συλλογιζόμουν τὴν κατάπληξη ποὺ θὰ δοκίμαζε ὁ παπᾶς μπροστὰ στὴν καινούργια μου σοφία. Ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία μου εἶχα καλοκαθήσει στὸ τραπέζι μας ἐδῶ καὶ πολλὴ ὥρα, ὅταν ἔφτασε ὁ παπᾶς ρόδινος καὶ χαμογελαστός.

Σὰν τὸν εἶδα ἡ καρδιά μου χτύπησε λίγο ζωηρὰ, ὅπως χτυπάει ἡ καρδιὰ τῶν μεγάλων στρατηγῶν τὴν παραμονὴ τοῦ πολέμου.

— Ἐμπρὸς, μικρή μου, μοῦ εἶπε, ὅταν διώρθωσε τὰ γραπτά μου, καὶ στραβομουτσούνιασε γιὰ τὴ λακωνικότητά τους, ἂς ἔρθουμε τώρα στὸ Φραγκῖσκο τὸν Α΄, κι' ἂς τὸν ἐξετάσουμε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Κάθησε ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα του, πῆρε τὴν ταμπακιέρα του μὲ τὸ ἕνα χέρι του, τὸ μαντῆλι του μὲ τὸ ἄλλο, καὶ κυττάζοντάς με λοξὰ, ἑτοιμάστηκε νὰ ἀμυνθῇ στὴ συζήτηση ποὺ προέβλεπε ὅτι ἐγὼ θἄρχιζα.

Ρίχτηκα τροχάδην στὸ θέμα μου: κουνιόμουν ζωηρὰ, ἐνθουσιαζόμουν, τόνισα πολὺ τὰ προτερήματα ποὺ τοῦ ἐξεθείαζε ἡ ἱστορία μου, καὶ ἔπειτα ἄρχισα τὶς ἰδιαίτερες γνώσεις μου:

— Καὶ τί ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, δέσποτά μου! Τὸ ἀνάστημά του ἦταν μεγαλόπρεπο, τὸ πρόσωπό του ὡραῖο καὶ ἀρχοντικὸ, καὶ εἶχε ἕνα τόσο ὡραῖο γενάκι ξυρισμένο μὲ μύτη, καὶ τόσο ὡραῖα μάτια!

Στάθηκα νὰ πάρω ἀνάσα.

Ὁ παπᾶς πετάχτηκε ἀγριεμένος ἀπὸ τὴν καρέκλα του σὰν κεῖνα τὰ διαβολάκια μ' ἐλατήριο, κλεισμένα σὲ χαρτονένια κουτιὰ, καὶ φώναξε:

— Ποῦ μάθατε δεσποινίς μου αὐτὲς τὶς κουταμάρες;

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου, εἶπα μὲ μυστηριώδικο χαμόγελο.

Καὶ ἐξακολούθησα ζωηρότερα:

— Παπᾶ μου, δὲν ξέρω τί σᾶς ἔκανε αὐτὸς ὁ φτωχὸς Φραγκῖσκος ὁ Α΄. Ξέρετε ὅτι εἶχε πολὺ καλὴ κρίση, ζοῦσε εὔθυμη ζωὴ καὶ ἀγαποῦσε τρελλὰ τὶς γυναῖκες;

Τότε τὰ μάτια τοῦ παπᾶ ἀνοίξανε τόσο πολὺ ποὺ φοβήθηκα μὴν πεταχτοῦν ἔξω. Φώναξε:

— Ἅγιε Μιχαήλ! Ἅγιε Βαρνάβα! καὶ παράτησε τὴν ταμπακιέρα του ποὺ ἔπεσε χάμω μ' ἕνα ξηρὸ κρότο. Ἡ γάτα ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, πήδηξε κατὰ γῆς μ' ἕνα ἀπελπισμένο νιαούρισμα. Ἡ θεία μου ποὺ κοιμόταν, ξύπνησε ξαφνικὰ καὶ φώναξε:

— Ἐλεεινὸ ζωάριο! ἀπευθυνομένη σὲ μένα, ὄχι στὴ γάτα, χωρὶς νὰ ξέρῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετο ἀποτελοῦσε τὸ ἀμετάβλητο προοίμιο καὶ ἐπίλογο κάθε της ὁμιλίας.

Βέβαια ποὺ δὲν περίμενα νὰ δημιουργήσω μιὰ τέτοια ἐντύπωση. Ἔμεινα ἄναυδη μπροστὰ στὴν ἀληθινὰ ἀλλόκοτη φυσιογνωμία τοῦ ἐφημέριου. Ἀλλὰ ξανάρχισα σὲ λίγο ἀτάραχη:

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΠΑΝΙΕΡΑ, ΣΚΟΥΦΙΕΣ, ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΜΠΑΝΙΟΥ
Εἰς πλουσίαν συλλογὴν
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΡΞ ΕΚ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΜΟΥ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ ΓΚΡΕ·Ι·Σ ΚΑΡΛΑ.Ι.Λ

ΠΕΡΑΣΑΝΕ ἔτσι πολλὰ χρόνια. Ὁ Ἄρτυ βρισκόντανε στὴν πέμπτη μὲ τὸν Ντάνυ. Ἡ Τζένυ ἦταν στὴ τρίτη καὶ ἡ Μπέττυ στὴ δευτέρα.

Ὅλη τὴν ὥρα ὁ διευθυντὴς μὲ καλοῦσε στὸ σχολεῖο ἐξ αἰτίας τοῦ Ντάνυ. Πάντοτε καὶ κάτι κακὸ ἔκανε τὸ παιδί μου αὐτό. Ἐνῷ ὁ Ἄρτυ εἶχε πάντοτε τοὺς καλλίτερους βαθμούς. Ὅλοι οἱ δάσκαλοί του τὸν ἀγαποῦσαν καὶ ἔλεγαν ὅτι ἦταν ἕνα γερὸ μυαλό.

Ὅλα τὰ παιδιὰ ἦταν γραμμένα στὴν κοινοτικὴ βιβλιοθήκη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ντάνυ. Ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἔφερνε ὁ Ἄρτυ ἦταν γιὰ τὸ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ κατασκευάσῃ ὅ,τι δήποτε. Μᾶς ἔφκιανε τὸ κάθε τί στὸ σπίτι, ἔκανε ἕνα σπιτάκι γιὰ τὸ σκυλὶ ἀπὸ λίγα φύλλα καὶ πισόχαρτο ποὺ τοὔδωσαν οἱ μαστόροι τῶν γύρω σπιτιῶν.

Ὁ Ἄρτυ ἦταν στὸ μπόϊ καὶ στὸ πάχος σχεδὸν ἴδιος μὲ τὸν Ντάνυ καὶ μιὰ μέρα, τοῦ εἶπε πὼς ἂν τοῦ ἄγγιζε τὸ σκυλὶ ἢ τὸ σπιτάκι του θὰ τὸν ἔσκαζε σὰν καρπούζι. Ὤ, Ἄρτυ, τοῦ εἶπα, δὲν θέλω νὰ σὲ ξανακούσω νὰ μιλᾶς ἔτσι.

Ὁ Ἄρτυ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς παρέας τῶν παιδιῶν, ὅλοι ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἔλεγε.

Μιὰ μέρα εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ κάνῃ ἕναν μεγάλο λάκκο κ' ἔβαλε ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ σκάβουν ἐπὶ μέρες. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ἀπειθαρχήσῃ στὶς ὁδηγίες του καὶ ἔλεγε συνεχῶς πὼς ἔχει ἕνα σχέδιο κατὰ νοῦ. Τέλος μιὰ μέρα μὲ φώναξε καὶ μοὔδειξε ἕνα ὡραῖο φοῦρνο ποὺ εἶχε κατασκευάσει. Ἦταν μιὰ ὡραία σπηλιὰ μὲ ὀροφὴ καὶ τὴν ὠνόμαζαν: Λέσχη τῶν ἀγρίων Ἰνδῶν.

Εἶπα στὸν Ἄρτυ νὰ τοὺς δώσω ἕνα παληὸ τραπέζι ἀλλὰ ἀρνήθηκε, γιατὶ λέει πρέπει νὰ τὰ φτιάξουν ὅλα, ὅλα μόνοι σὰν τοὺς ἀγρίους Ἰνδούς.

Τοὺς ἔδινα καμμιὰ φορὰ πατάτες γιὰ νὰ τὶς ψήνουν στὸ φοῦρνο καὶ νὰ τρῶνε καὶ ὁ Ἄρτυ μοὔλεγε πὼς ὁ Ντάνυ τοὺς κερνοῦσε πάνω ἀπὸ τὶς πατάτες λεμονάδες. Ὅταν μοῦ τὸ ἔλεγε, μ' ἀνέβαινε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι γιατὶ καταλάβαινα πὼς ὁ Ντάνυ μοὔκλεβε λεφτά.

Ὅταν τὸν ἔστελνα ν' ἀγοράσῃ κάτι, ὅλα ἦταν πιὸ ἀκριβὰ καὶ ρέστα δὲν ὑπῆρχαν ποτέ. Κι' ὅταν τὸν ρωτοῦσα μοῦ ἔλεγε πὼς τἄχασε ἢ πὼς δὲν τοῦ δῶσανε τίποτα.

Μιὰ μέρα μοῦπεσε ἕνα εἰκοσάρικο στὴ γῆς καὶ παρακάλεσα τὸν Ντάνυ καὶ τὸν Ἄρτυ νὰ ψάξουν, μὰ ἐκεῖνο ἔκανε λὲς φτερά. Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθα ἀπὸ τὴν Τζένυ πὼς ὁ Ντάνυ εἶχε προσκαλέσει στὸ γαλακτοπωλεῖο ὅλους τοὺς Ἰνδοὺς ἀγρίους καὶ τοὺς προσέφερε παγωτά.

Ἔλεγα μόνη μου, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πάρω κατάκαρδα, γιατὶ θὰ τοῦ περνοῦσε ἀναμφίβολα. Μιὰ μέρα ὡς τόσο τοῦ μίλησα, «ξέρεις τὶ θὰ πῇ «κλέβω»; τὸν ρώτησα. «Βέβαια μοῦ ἀπάντησε ἤρεμα, δὲν ἔχεις ὅμως παρὰ νὰ μοῦ δίνῃς λεφτά». Λεφτά, ποῦ νὰ τὰ βρῶ ὅμως; Δούλευα τόσο σκληρὰ καὶ πολλὲς φορὲς ἔκανα χρέη.... «Ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ κλέβῃς ἔτσι θὰ σὲ βάλουν φυλακή», τοῦ πρόσθεσα. «Φυλακή; Δὲν μ' ἀφήνεις ἥσυχο», μοῦ εἶπε κ' ἔφυγε χτυπῶντας τὴν πόρτα.

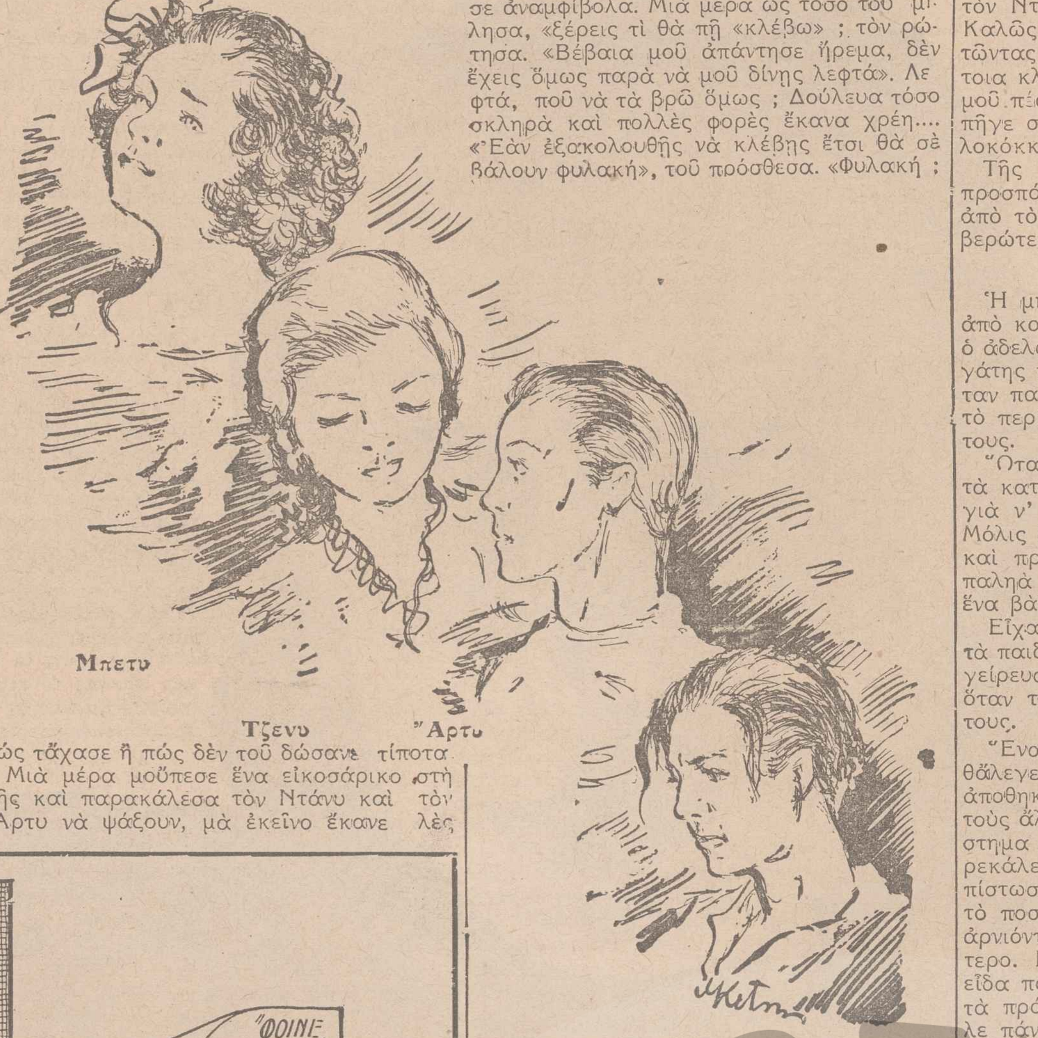

Ἡ Τζένυ ἦταν ἕνα χρυσὸ κορίτσι καὶ μὲ βοηθοῦσε πολύ. Τῆς ἄρεσε ποὺ ἤμουν ράφτρα γιατὶ ἔτσι εἶχε πολλὰ κουρέλια γιὰ νὰ φτιάχνῃ κουκλόπανα. Ἡ Μπέτυ ὅμως μ' ἀνησυχοῦσε. Μάλωνε μὲ τὸν Ντάνυ κατὰ τρόπο τρομερό. Ἔμοιαζαν αὐτοὶ οἱ δυὸ σὰν τὸ σκύλο μὲ τὴν γάτα. Ὁ Ντάνυ τὴν μπάτσιζε καὶ τῆς κουρέλιαζε τὰ κουκλόπανά της. Ἡ Μπέτυ ἦταν ζωηρὴ καὶ ἔξυπνη, ἀλλὰ εἶχε τὴν γνώμη πὼς τὰ ἤξερε ὅλα, καλλίτερα ἀπὸ τὸν καθέναν. Ἀγαποῦσε νὰ βλέπῃ τὸν κόσμο νὰ ἀσχολῆται γι' αὐτήν, γιὰ τοῦτο εἶχε μάθει καὶ νὰ ἀπαγγέλλῃ. Διάβαζε καὶ ἔγραφε καὶ ἀντιλαμβανότανε πιὸ γρήγορα καὶ ἀπὸ τὸν Ἄρτυ.

Οἱ δασκάλες της ἔλεγαν πὼς ἐφ' ὅσον εἶχε κάτι νὰ μαθαίνῃ, ἦταν ὑπέροχη, ἀλλὰ ἐπειδὴ μιὰ φορὰ τῆς ἔφτανε γιὰ νὰ μάθῃ κάτι ἀπ' ἔξω καὶ ἀνακατωτὰ, καταντοῦσε νὰ εἶνε συνεχῶς ἄτακτη καὶ ἀνυπόφορη στὴν τάξι. Ὡστόσο πάντοτε μετάνοιωνε κ' ἐρχόντανε ἐπάνω μου, ἔκλαιγε καὶ μοὔλεγε πὼς δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ.

Μιὰ μέρα τὰ παιδιὰ ἦρθαν πολὺ ταραγμένα στὸ σπίτι καὶ εἶπαν πὼς ὁ διευθυντὴς τοὺς ἔβγαλε ἕνα λόγο καὶ τοὺς εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐργάζωνται γιὰ τοὺς βαθμοὺς, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς ἐργασίας. Αὔριο, τοὺς εἶπε θὰ σᾶς δώσωμε τοὺς ἐλέγχους, ἀλλὰ θὰ εἶναι κλεισμένοι μέσα σὲ φακέλλους καὶ θὰ τοὺς ἀνοίξουνε μόνο οἱ γονεῖς σας, ἔτσι θὰ ἀποδείξετε ὅτι μπορεῖτε νὰ πειθαρχῆτε καὶ νὰ μὴν σκέπτεσθε τοὺς βαθμούς.

Τὴν ἐπομένην ὁ Ντάνυ ἔφερε ἀνοιγμένο τὸ φάκελλο καὶ ὁ Ἄρτυ ἐπίσης γιατὶ ἔλεγε πὼς ὁ διευθυντὴς εἶνε ἕνας γερο-ὑποκριτὴς καὶ τοὺς ζητοῦσε πράγματα ποὺ ὑπερέβαιναν τὶς δυνάμεις των.

Ἡ Τζένυ δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ δικό της γιατὶ αὐτὴ ὑπάκουε πάντοτε. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ Μπέτυ γιατὶ τὴν παραμονὴ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ γίνῃ καλή. Δὲν βρῆκα καιρὸ νὰ δῶ τοὺς ἐλέγχους, γιατὶ φώναζαν πὼς πεινοῦν καὶ τοὺς ἑτοίμασα τὸ τραπέζι. Ἀκούμπησα λοιπὸν τὰ χαρτιὰ στὸν μπουφέ. Ἔβλεπα πὼς ἡ Μπέτυ ἔκανε σὰν τρελλὴ νὰ μάθῃ τί πῆρε. Πήγαινε ὡς τὸν μπουφὲ ἔπιανε τὸν φάκελλο ποὺ ἔγραφε «γιὰ τοὺς γονεῖς» τὸν κύτταζε καλὰ καὶ εὐχαριστημένη ποὺ δὲν τὸν ἄνοιγε ξαναγυρνοῦσε στὴν θέσι της.

Ὁ Ντάνυ τὴν κυνηγοῦσε καὶ τῆς ἔλεγε λόγια πειραχτικὰ, μὰ ἐκείνη ἤρεμα τοῦ ἀπαντοῦσε, «δὲν θυμώνω γιατὶ ὁ θυμὸς εἶνε κακὸ πρᾶγμα».

Τὴν ὥρα ποὺ σήκωνα τὸ τραπέζι ἄκουσα τὸν Ντάνυ νὰ φωνάζῃ, «αἴ, Μπέτυ πῆρες Καλῶς καὶ Λίαν Καλῶς» καὶ ἔτρεχε πετῶντας στὴ γῆ τὸν φάκελλο. Ἔκανε τέτοια κλάματα ἡ Μπέτυ ποὺ ἔλεγα πὼς θὰ μοῦ πέσῃ ἄρρωστη κ' ὅλο τὸ ἀπόγεμα δὲν πῆγε σχολεῖο γιατὶ τὰ μάτια της ἦταν ὁλοκόκκινα.

Τῆς εἶχε καταστρέψει ὁ Ντάνυ ὅλες τὶς προσπάθειές της. Ὅταν τὸν εἶδε νὰ γυρνᾷ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὁ καυγᾶς ξανάρχισε φοβερώτερος.

***

Ἡ μητέρα μου ἐρχότανε καὶ μ' ἔβλεπε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό. Τὸ ἴδιο κ' ὁ Τζάμεϊ, ὁ ἀδελφός μου ποὺ τώρα εἶχε γίνει ἀρχιεργάτης καὶ σκόπευε νὰ παντρευτῇ. Ἔτσι ὅταν παντρεύτηκε, ἡ μητέρα μου πούλησε τὸ περίπτερό της καὶ πῆγε νὰ ζήσῃ μαζύ τους.

Ὅταν πῆρε ἡ μητέρα μου τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὰ καταδικά της μοὔδωσε ἑκατὸ φράγκα γιὰ ν' ἀγοράσω ἕνα πιάνο τῶν παιδιῶν. Μόλις μᾶς ἔφεραν τὸ νέο πιάνο, κάθησα καὶ προσπάθησα νὰ παίξω κάτι ἀπὸ τὰ παληὰ κομμάτια, μὰ δὲν μποροῦσα, οὔτε ἕνα βὰλς νὰ θυμηθῶ.

Εἶχα μάθει νὰ καλλιεργῶ τὸν κῆπο καὶ τὰ παιδιὰ παίρνανε μεγάλη χαρὰ ὅταν μαγείρευα ἀπὸ τὰ λαχανικὰ τοῦ κήπου καὶ ὅταν τοὺς στόλιζα μὲ ἄνθη τὸ δωμάτιό τους.

Ἕναν χειμῶνα ὅλα πηγαίνανε ἄσχημα, θἄλεγε κανεὶς πὼς λίγοι ἄνθρωποι εἶχαν ἀποθηκέψει ὅλο τὸ χρῆμα καὶ πὼς γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν κυκλοφοροῦσε. Στὸ κατάστημα μοῦ δίνανε τόση λίγη δουλειά. Παρεκάλεσα τὸν μπακάλη νὰ μοῦ ἀνοίξῃ μιὰ πίστωσι καὶ τὸ δέχτηκε, γρήγορα ὅμως τὸ ποσὸ ἔγινε τριάντα δολλάρια καὶ μοῦ ἀρνιόντανε νὰ μὲ ἐξυπηρετήσῃ περισσότερο. Κύτταξα τὸν λογαριασμὸ καὶ τότε εἶδα πὼς ὁ Ντάνυ εἶχε πάρει τοῦ κόσμου τὰ πράματα, σοκολάτες, μπισκότα. Ἤθελε πάντα ν' ἀγοράζῃ καὶ νὰ τρατάρῃ τὰ ἄλλα παιδιά. Τοῦ φαινότανε πὼς ἔτσι γίνεται πρόσωπο σπουδαῖο. Ἡ ἀπελπισία μου δὲν εἶχε πιὰ ὅρια. Τί θὰ ἔκανα; Δὲν εἶχα πιὰ δεκάρα γιὰ ν' ἀγοράσω φαγητὸ στὰ παιδιά. Πῆγα σ' ἕνα κατάστημα κ' ἄφησα τὴν βέρα μου γιὰ νὰ μοῦ δώσουν δυὸ φτωχὰ δολλάρια. Τὴν ἑπομένη μοὔφεραν νὰ ράψω ἕνα παιδικὸ φουστανάκι. Τσακίστηκα νὰ τὸ τελειώσω, μὰ ἡ κυρία μοῦ εἶπε νὰ τῆς κάνω τὴ χάρι νὰ περιμένω τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα.

Δὲν μοῦ εἶχαν μείνει παρὰ λίγα σὲντς καὶ δὲν ἤξερα τί θ' ἀπογινόμουνα. Παρεκάλεσα ἀπὸ βραδὺς τὸν Ἄρτυ νὰ ταΐσῃ αὐτὸς τὰ παιδιὰ κι' ἐγὼ ξύπνησα ἀπὸ τὶς αὐγὲς, κ' ἔκανε ἕνα κρύο διαβολεμένο καὶ χιόνιζε.... Πῆγα στὸν σιδηρόδρομο στὸ πρακτορεῖο τῶν ἐφημερίδων ἀγόρασα ἐφημερίδες κι' ὕστερα ἔτρεχα καὶ κυνηγοῦσα τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὶς ἀγοράσῃ. Μὰ χιόνιζε, χιόνιζε καὶ κανεὶς δὲν γύριζε νὰ μὲ δῇ καὶ δὲν πούλησα οὔτε ἕνα φύλλο. Τότε γύρισα στὸ σπίτι βρεγμένη, κουρασμένη μὲ μαύρη ψυχὴ καὶ χωρὶς πεντάρα. Μοὔμενε λίγο ρίζι κ' ἕνα κουτὶ γάλα κ' ἔφτιαξα κάτι στὰ παιδιὰ νὰ φᾶνε, κ' ὕστερα ἔτρεξα πάλι στοῦ Λαντρὺ ὅπου μοὔδωσαν μερικὰ παντελόνια τῶν κυριῶν νὰ φτιάξω καὶ μοῦ προκατέβαλαν κ' ἕνα δολλάριο.

***

Ὁ Ἄρτυ πῆρε πρῶτος τὸ δίπλωμα τοῦ δημοτικοῦ γιατὶ ὁ Ντάνυ εἶχε μείνει δυὸ χρόνια στὴν ἴδια τάξι. Ὁ Ἄρτυ δὲν ἦταν παρὰ δώδεκα ἐτῶν εἶχε ὅμως ἕνα μπόϊ!

Τοῦ εἶχα πάρει μπλὲ ναυτικὰ γιὰ νὰ εἶνε εὐπαρουσίαστος τὴν ἡμέρα τῶν διπλωμάτων καὶ γιὰ δῶρο τοῦ εἶχα ἀγοράσει ἕνα στυλό.

Ὅπως εἶχα δυὸ θέσεις γιὰ τὴν γιορτὴ ἦρθε καὶ ἡ μητέρα μου μαζύ.

Τὰ παιδιὰ ἦταν τόσο ὡραῖα μέσα στὶς στολές τους καὶ τραγουδοῦσαν μὲ κέφι καὶ ὁ διευθυντὴς ἔβγαλε λόγο, καὶ μερικὰ παιδιὰ ἀπήγγειλαν, ἔπαιξαν πιάνο καὶ βιολί. Τὸ πρῶτο βραβεῖο τὸ πῆρε ἕνα παιδὶ ποὺ ὅπως ἔλεγαν ὅλοι τριγύρω, γρήγορα θὰ γίνῃ ἕνας ἄνθρωπος χρήσιμος στὴν κοινωνία. Κατόπιν ὁ διευθυντὴς φώναξε: Ἀρθοῦρος Οὐΐλλιαμς, πλησιᾶστε σᾶς παρακαλῶ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ἡ Πούδρα ποὺ μεταχειρίζεσθε κολακεύει πραγματικῶς τὴν ἐμφάνισί Σας;

Δὲν δύνασθε νὰ εἶσθε βεβαία περὶ αὐτοῦ πρὶν δοκιμάσετε τὴ νέα Πούδρα

GEORGE

ποὺ εἶναι λεπτὴ σαν ἀχνὸς λουλουδιοῦ. Μεταξὺ τῶν 10 χρωματισμῶν ποὺ σᾶς παρουσιάζει θὰ βρῆτε τὸν κατάλληλο ποὺ θ' ἀναδείξῃ καλλίτερα τὴ φυσική σας ἐμφάνισι.

Λευκό, Νατυρέλ, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, Ὄκρ, Ὄκρ ροζέ, Ρόζ, Μπρύν, Ὀράνζ, Βραδυνή.

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ GEORGE συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ὡς βάσις διὰ τὴν πούδρα σας. Ὑποβοηθεῖ τὸ καλὸ στρώσιμο καὶ χαρίζει στὸ πρόσωπό σας τὸ τόσο ἐπιθυμητὸ μάτ. Προφυλάσσει τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς. Δοκιμαστικὰ σωληνάρια κρέμας μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας καὶ οἱ 10 χρωματισμοὶ πούδρας ταχυδρομοῦνται τῷ ἀποστέλλοντι δρχ. 6 εἰς γραμματόσημα.

Τιμὴ πούδρας μεγάλο κουτὶ Δρχ. 50, τὸ μικρὸ 25
Βάνισιγκ Κρὴμ βάζο δρχ. 50, σωληνάριο δρχ. 25

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 - ΤΗΛ. 20-918

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Η ΚΥΡΑ Ἀννέτα, πωλήτρια τοῦ Μουνδραγών, ἄδειασε ζεστὴ τὴ σούπα στὰ μεγάλα κόκκινα πιάτα, κι' ὕστερα πῆγε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα γιὰ νὰ φωνάξη τὴν κόρη της.

— Μαρία ! ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ ποὺ ἔφτασε ἔντονη ὡς τ' αὐτιά της καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ταραχθῇ ἀπότομα. Ἡ Μαρία ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήση τὸ μοῦτρο της ἀπ' τὸ παράθυρο ἀπ' ὅπου ἔρριχνε ἀδιάκριτα τὰ βλέμματά της πρὸς ὅλες τὶς γωνίτσες, λές καὶ γύρευε ἐπίμονα νὰ βρῇ κἄτι ποὺ τῆς ἔλειπε, κἄτι πολύτιμο στὴ ζωή της.

Ἦταν φθινόπωρο. Τὸ λυκόφως σκόρπιζε ἁπαλὰ τὶς ἀμυδρὲς ἀχτίδες του πάνω στὸ καλοπλυμένο πάτωμα τοῦ δωματίου, πάνω στὸ κάτασπρο κουτὶ ποὺ περιεῖχε βελόνια καὶ κλωστές, πάνω στὰ κουβάρια τῶν ποικιλοχρώμων κορδελλῶν, ἀκόμη πάνω στὴ ρόμπα τῆς Μαρίας που ἔλαμπε κι' ἄστραφτε ἀπὸ καθαριότητα. Τώρα ἡ Μαρία κυτταζόταν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, μὲ συμπόνοια, καὶ διεπίστωνε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ὅτι ἡ φύσις —αὐτὴ ἡ σκληρὴ γι' αὐτὴν— τὴν εἶχε κάμει τέτοια, μιὰ γυναῖκα τόσο ἀδικημένη, τόσο ἐλαττωματική...

Ὄρθια, κοντὰ στὸ παράθυρο, ποὺ τὸ στόλιζαν πολλὲς γλάστρες ἀπὸ βασιλικό, βρισκόταν ἀκουμπισμένη ἀπ' τὸ ἕνα πλευρὸ πάνω σ' αὐτό, παίρνοντας τὶς διάφορες μυρωδιὲς ποὺ ἀνέδιδαν ὁ «βασιλικὸς» καὶ τ' ἄλλα λουλούδια τοῦ παραθύρου. Ἔτσι ξαλάφρωνε λιγάκι τὸν ἑαυτόν της ἀπ' τὴ βαρειὰ θλῖψι ποὺ ἐπίεζε ἐξακολουθητικῶς τὸ στῆθος της, ὅπου ἀλλοῦ κι' ἂν βρισκόταν, βλέποντας ἔτσι τὰ τριγύρω της ποὺ τὴν περιστοίχιζαν, μὲ κάποιο δέος, μὲ κάποια συμπόνοια....

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ποὺ ἔπλεε μέσα σὲ ὠκεανὸ ἀπελπισίας, εἶδε νὰ περνοῦν κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό της δυὸ ἄνθρωποι. Ἦσαν νέοι κι' οἱ δυό, καὶ στὰ πρόσωπά τους ζωγραφιζόταν ἡ ἴδια χαρά, ἡ ἴδια ἀγαλλίασι, ὁ ἴδιος πόθος ποὺ ξαναβλεπόταν ἴσως, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό!... Τὸ μοῦτρο τῆς Μαρίας, μὲ πιότερη τώρα ἀνησυχία ἔσπρωχνε τὸ παράθυρο σὲ βαθμὸ νὰ τὸ σπάση γιὰ νὰ μπορέση καλλίτερα νὰ ρίξη τὰ βλέμματά της πάνω στοὺς νέους αὐτούς, πάνω στὸ ταιριαστὸ καὶ τρυφερὸ αὐτὸ «κοὺπλ» ποὺ τῆς φαινότανε τόσο εὐτυχισμένο... Κι' ἀμέσως, στὴ ζωηρὴ καὶ ἐξημμένη φαντασία της, ἀναπαριστᾷ τώρα κι' αὐτὴ τὴ δική της ὕπαρξι, τὴ δική της εἰδυλλιακὴ εὐτυχία, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ὀνειρευόταν ἐδῶ καὶ τόσον πολὺ καιρό.

Θἄτανε ἄρα γε κι' αὐτὴ μιὰ μέρα τόσον εὐτυχισμένη ;

Καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τῆς μάννας της ποὺ τὴν καλοῦσε ἐπίμονα τὴν ἀνάγκαζε νὰ συνέλθη ἀπ' τὸ μεθυστικὸ ἐκεῖνο ὄνειρο ποὺ κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ὥρα εἶχε τόσο τέλεια πλάσει μὲ τὴ φαντασία της. Πόσο ἡ καρδιά της ἦταν θλιμμένη...

— Μαρία !...

— Ἔρχομαι, ἀπήντησε. Κι' ἄρχισε νὰ διανύη σιγὰ σιγὰ τὴν ἀπόστασι, ὅπως δὲν ἦταν καθόλου σὲ θέσι νὰ βιαστῇ, ἔχοντας τὸν ἕναν ὦμο ψηλότερο καὶ τὴν ἄλλη κνήμη κοντήτερη. Στὸ τραπέζι μὲ τὸ φῶς τῆς λάμπας, φαινόταν ἀκόμη πιὸ ἡλικιωμένη κι' ἀπ' τὴ μάννα της. Μαλλιὰ ἀραιὰ καὶ θαμπά, στόμα μεγάλο, σῶμα ἀντικανονικό. Δυστυχισμένη ! Μονάχα τὰ μάτια της ἦσαν ὡραῖα καὶ μεγάλα, δυὸ μάτια ἀληθινῆς μάρτυρος, γεμᾶτα ἔκφρασι ἀπελπισίας, γεμᾶτα ψυχικὴ ἀνησυχία καὶ νευρικότητα !

Ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ γειτονικὸ σπίτι ἀκούστηκε δυνατὰ ἕνας κρότος.

— Ἄ, λέει ἡ μητέρα της ἡ Ἀννέτα, θἆναι οἱ ἐρωτευμένοι, ποὺ ἐπιστρέφουν τὴν ὥρα αὐτὴ στὸ σπίτι τους. Καὶ ἡ Μαρία, πικραμένη, μουρμούρισε :

— Ναί. Τοὺς εἶδα πρωτήτερα. Κι' ἀμέσως ζάρωσε μὲ θλῖψι τὸ πρόσωπό της, ἄφησε νὰ πέση τὸ κεφάλι της μὲ τὰ ὡραῖα ἐκφραστικά της μάτια καὶ βυθίστηκε σ' ἕνα ἀτελείωτο ὀνειροπόλημα...

Ἀπὸ τότε, ποὺ οἱ δυὸ αὐτοὶ Παρισινοὶ εἶχαν νοικιάσει τὸ πλαϊνὸ σπιτάκι τῆς μάννας της, κι' οἱ ἐρωτευμένοι ἔκαμναν διαρκῶς βόλτες κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἡ λύπη ποὺ αἰσθανόταν ἡ ἀνάπηρη χωρικὴ κοπέλλα εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο, γιατὶ ἔβλεπε τὴν ἀσχήμια τοῦ κορμιοῦ της, ἀναλογιζόταν τὶς δυσάρεστες συνέπειες, μιὰ ἀπ' τὶς σπουδαιότερες ποὺ ἦταν καὶ «ἡ καταδίκη της στὴν αἰώνια μοναξιὰ ποὺ θἄμενε παντοτεινά» !

Γύρω της ἐγινόταν ἕνα σωρὸ ἐκμυστηρεύσεις, συνωμοσίες, φιλικὲς συμφωνίες, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ καταλήγουν «κἄποτε», στὴ μεγαλείτερη εὐτυχία τοῦ κόσμου. Τί νὰ γινόταν ὅμως γι' αὐτήν, ἀφοῦ ἦταν μιὰ ἀνάπηρη, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ λάβη ἐνεργὸ μέρος σ' ὅλα αὐτά, σ' ἕναν ἔρωτα ποὺ τόσον πολὺ ὀνειρευόταν γιὰ νὰ τῆς χαρίση τὴν εὐτυχία του ! Αὐτὸ ὅμως ποὺ στὰ χαμένα ζητοῦσε νὰ βρῇ στὴν πραγματικότητα, τὸ βρῆκε μὲ τὰ διάφορα βιβλία ποὺ διάβαζε, μὲ τὶς διάφορες ἐπιστολὲς ἢ ἐρωτικὲς ἱστορίες ποὺ πέρναγε τὸν καιρό της διαβάζοντας, μέσα στὶς ὁποῖες ἐτοποθέτησε κι' αὐτὴ τὸν ἑαυτό της «σὰν μιὰ πάσχουσα ἡρωΐδα τῆς πραγματικότητος»... Αὐτὸ μοναχὰ τῆς ἔκαμε νὰ νοιώθη τὶς ἴδιες συγκινήσεις, τὶς ἴδιες τέρψεις, τὶς ἴδιες λαχτάρες, τὶς ἴδιες ἐν τέλει ἐπιθυμίες τῶν ἄλλων συναδέλφων της ! Ἔγινε λεπτὴ καὶ εὐαίσθητη στὸν ὑπέρτατο βαθμό. Ἔβρισκε ὅμως ἀνυπόφορους τοὺς ἐραστὲς τοῦ χωριοῦ καὶ δὲν ἄρεσαν καθόλου σ' αὐτὴν οἱ τρόποι καὶ τὰ φερσίματά τους. Ἀντίθετα, ἔβρισκε πολὺ διαφορετικὸ τὸ εἰδύλλιο τῶν δύο Παρισινῶν νέων, τὸ ὁποῖο τῆς φαινόταν τόσο χαρούμενο, τόσο μονιασμένο, τόσο ἁρμονικό ! Αὐτὸ τὸ δεύτερο εἰδύλλιο ποὺ τόσες φορὲς ἔπλασσε καὶ ξανάπλασσε μὲ τὴ φαντασία της, ἤθελε καὶ ζητοῦσε πιὰ νὰ τὸ κάμη δικό της, ἀληθινό, νὰ ἀπολαύση τὴν πραγματική του εὐτυχία. Κάθε πρωΐ, τακτικά, ἔβγαινε στὸν κῆπο γιὰ νὰ βλέπη ἔστω μοναχὰ τὰ παράθυρα τοῦ εὐτυχισμένου σπιτιοῦ.

Τὸ θέρος πέρασε. Στὸ τέλος Αὐγούστου ὁ νέος ἔφυγε στὸ Παρίσι γιὰ δουλειές. Ἔτσι ἡ ἐρωτευμένη δὲν ἔβρισκε πιὰ τὸ λόγο νὰ κάμη μόνη της περιπάτους, κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς Μαρίας. Ποτέ της δὲν βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι παρὰ μιὰ φορά, γιὰ νὰ ταχυδρομήση ἕνα της γράμμα καὶ νὰ δεχθῇ ἄλλο ποὺ θὰ βρισκόταν ἐκεῖ γι' αὐτήν. Ἡ Μαρία τὴν εἶδε σὲ λιγάκι νὰ ἐπιστρέφη βιαστικὴ καὶ χαρούμενη, κρατῶντας στὰ χέρια τὸ ἀγαπημένο της φάκελλο. Μπῆκε στὸ δωμάτιο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπο, κάθησε σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζη ὧρες ὁλόκληρες, ἔχοντας σκυμμένο τὸ κεφάλι της πάνω σ' αὐτό, βυθισμένη στὰ πιὸ γλυκὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ νέος ξαναῆλθε γιὰ νὰ πάρη μαζί του κι' αὐτὴν στὸ Παρίσι. Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἦτανε Κυριακή, ἡ κυρὰ Ἀννέτα πῆρε μαζί της μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ πᾶν νὰ καθαρίσουν τὸ σπίτι. Ἡ Μαρία ἀκολούθησε. Μπῆκε στὸ δωμάτιό τους, στὸν τόπο ἐκεῖνον ποὺ ἄλλοτε προστάτευε ἕναν τόσον μεγάλον ἔρωτα, καὶ ἡ πτωχὴ καρδιά της αἰσθάνθηκε τὴ μεγαλείτερη συγκίνησι στὴ ζωή της. Προχώρησε ὅμως στὸ βάθος, ὅπου βρισκόταν μοναχὰ ἕνα τραπέζι ἔρημο, ἀφησμένο ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους. Πάνω σ' αὐτὸ μερικὰ ἀνακατεμμένα σκόρπια χαρτιὰ καὶ λίγες χαλασμένες πέννες. Ἔψαξε μέσα στὰ χαρτιὰ καὶ ἀνεκάλυψε ἕνα γράμμα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀντήλλασσαν οἱ ἐρωτευμένοι μεταξύ τους.

Κάθησε σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ κάθισμα κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζη κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ διάβαζε κι' ἡ ἐρωτευμένη τὰ δικά της, ἔχοντας τὸ κεφάλι της ριχμένο πάνω σ' αὐτὸ ὧρες ὁλόκληρες. Καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ξένο, τὄπαιρνε ἡ Μαρία γιὰ δικό της. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν φράσεις, ποὺ δὲν εἶχαν ἴσως ποτὲ ὡς τότε τυπωθῇ σὲ κανένα ρωμάντζο ἐρωτικό. Ὁλόκληρο ἦταν μιὰ ἔκκλησι, μιὰ ταπείνωσι, μιὰ διαρκὴς ἐξομολόγησι, ποὺ ἔδιδε καὶ τὶς πιὸ μικρὲς ἐξηγήσεις, ποὺ δικαιολογοῦσε πλέρια καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες καὶ ποὺ ζωγράφιζε ἀκόμη τὶς ὀλίγες ἔστω στιγμὲς «ποὺ πέρασε Ἐκεῖνος μακρυὰ ἀπ' Αὐτήν». Καὶ μέσα σ' αὐτὲς τὶς ὡραῖες φράσεις, ποὺ κυλοῦσαν μὲ λυρικὴ συνέχεια, μὲ φυσικότητα πιὰ βρισκόταν ἡ εὐγενικὴ καὶ συγκινημένη Μαρία : Τὰ γλυκόλογα, σὰν χρυσᾶ δαχτυλίδια μέσα στὸ λαμπερὸ καὶ κρυσταλλένιο νερό, ἄφιναν στὸ διάβα τους τὰ φωτεινὰ καὶ ἐρεθιστικά τους σημάδια στὴν καρδιὰ τῆς ἐρωτευμένης τώρα πιὰ μὲ τὰ ὡραῖα μάτια...

Ἄ ! θὰ μποροῦσε ἄρα γε νὰ ὑποθέση ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της, τῆς ἐρχόταν ἀπὸ κάποιον ποὺ θὰ ἐπέστρεφε μιὰ μέρα..

Ἔτσι συνέλαβε ἡ μεγαλόπνοη φαντασία τῆς Μαρίας, τῆς δυστυχισμένης ἀνάπηρης κοπέλλας, ἕνα δρᾶμα σ' ὅλη του τὴν ἔκτασι. Ἔτσι ἐπενόησε τὸ ρωμάντζο της, ἐφεῦρε τὶς λεπτομέρειες, ἐπείσθη γιὰ τὴν πραγματικότητα. Πλησίασε τὰ πικραμένα καὶ ξηραμένα χείλη της στὶς πιὸ γλυκὲς φράσεις του, ἐνῷ συγχρόνως ἄθελά της χονδρὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ ὡραῖα μάτια της.

Ἀπὸ τότε, ζοῦσε ἔχοντας γιὰ μόνη της συντροφιὰ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ κομμάτι χαρτιοῦ ποὺ τὄκρυβε βαθειὰ στὸ στῆθος της σὰν ἕνα ἱερὸ κειμήλιο, σὰν ἕνα ἀτίμητο διαμάντι... Τὶς νύχτες τὄβαζε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό της γιὰ νὰ κοιμηθῇ μαζί του. Πολλὲς φορὲς τὴν ἄκουαν νὰ μιλῇ μόνη της ὅλο τὰ ἴδια λόγια : «Νομίζω ὅτι δὲν θ' ἀργήση νὰ ξανάρθη!!». Ἤθελε νὰ ξέρη κι' ὅταν θὰ πέθαινε ἀκόμη, τὴν ἐντύπωσι ποὺ θ' ἄφινε αὐτό, ὅταν θὰ βρισκόταν μιὰ μέρα ἐπάνω στὸ ἀδικημένο της κορμί, τὴν ἔκπληξι ποὺ θὰ προξενοῦσε σ' ὅλους ἐκείνους τοὺς νέους ποὺ δὲν ἦσαν σὲ θέσι νὰ τὴν αἰσθανθοῦν.

Τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἀνοίξεως βρισκόταν στὸ κατάστημα τῆς μητέρας της Ἀννέτας, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ στάθηκε μπροστά της μιὰ παράδοξη πελάτισσα, ὄχι πιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς χωριανές της, ποὺ φοροῦσε καπέλλο καὶ γάντια. Ἡ Μαρία τὴν κύτταξε καλά, καὶ τὴν ἀνεγνώρισε ὅτι ἦταν ἐκείνη ἡ ἐρωτευμένη Παρισινὴ νοικάρισσα ποὺ καθόταν στὸ πλαϊνό τους σπιτάκι.

— Καλημέρα, δὶς Μαρία, εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνὴ ἡ ἐπισκέπτρια. Πηγαίνω στὴ Μασσαλία, καὶ σταμάτησα γιὰ λίγες μέρες ἐδῶ. Μπορῶ μήπως νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ μικρό σας σπιτάκι, τὸ δωμάτιό μου ;

Ἦταν ὠχρή, καὶ τὰ μάτια της ἔμπαιναν μέσα βαθειά, σὲ σημεῖο ποὺ πρόδιδαν τὴ μεγάλη της τραγωδία... Τότε ἡ Μαρία, τὴν ρώτησε μὲ λυπημένη φωνή :

— Πέθανε ;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα... Σὲ λίγον καιρὸ νυμφεύεται !! Κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ κλαίη μ' ἀναφυλλητό. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καὶ συνέχισε : Μοῦ ζήτησε νὰ κάψω ὅλα του τὰ γράμματα γιὰ νὰ μὴ γνωσθῇ τίποτε, νὰ μὴν ἀκουσθῇ τίποτε, κι' ἐγὼ τὄκαμα μόνο καὶ μόνο ἀπ' ἀγάπη. Τώρα πιὰ δὲν μοῦ μένει τίποτε ἀπ' αὐτόν... Ἡ μόνη μου ἐνθύμησι, θἆναι αὐτὸ τὸ σπίτι ὅπου ἀγαπηθήκαμε.... Πότε ὅμως νὰ ἐλπίζω νὰ ξανάρθω σ' αὐτό ; Φεύγω γιὰ ἕνα τόσο μακρυνὸ μέρος...

— Σᾶς ἄφησε ! Καὶ ὅμως εἶσθε τόσον ὡραία !...

— Ἀλλοίμονον ! Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ μοναχά, νἆναι κανεὶς ὡραῖος...

Τώρα πιὰ κι' οἱ δυὸ κοπέλλες ἦσαν ἄθλιες καὶ δυστυχισμένες !...

— Σταθῆτε ! εἶπε ἡ Μαρία. Βρῆκα ἕνα γράμμα. Κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο της ἕνα τσαλακωμένο χαρτί. Κι' ἐνῷ ἡ ἀφησμένη κοπέλλα διάβαζε σιγὰ σιγά, δυστυχισμένη πιά, τὸ χαρτὶ ποὺ τῆς ἀπόμεινε,.... ἡ Μαρία ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὄχι πιὰ μιᾶς ἀνάπηρης, ὄχι μιᾶς «ἐκτὸς δικαιώματος στὴ ζωή» ἀλλὰ σὰν μιὰ γυναῖκα ὅπως οἱ ἄλλες, ποὺ ἐπέτυχε νὰ πάρη τὸ μερίδιο τῆς εὐτυχίας της...

Πόσο ὅμως πικρὸ τῆς εἶχε φανῆ τώρα...

N.

ΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Στὴν Βαρσοβία, πέντε χρόνια πρὸ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου, καταδικάσθηκε σὲ θάνατο ἕνας Πολωνός, γιατὶ ἀποπειράθηκε νὰ σκοτώση τὸν Ρῶσσο φρούραρχο τῆς πόλεως.

Ὅταν τὸν ὡδηγήσανε στὴν κρεμάλα, πρὶν ὁ δήμιος τοῦ περάση τὴ θηλειὰ στὸ λαιμό, τὸν ρωτήσανε ἂν ἔχη νὰ ζητήση καμμιὰ τελευταία χάρι. Ἐκεῖνος τότε τοὺς ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ στεφανωθῇ ἐκείνη τὴ φρικαλέα στιγμὴ μὲ μιὰ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία περίμενε ἐκεῖ κοντά, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα βρέφος, ποὺ ἦταν καρπὸς τῆς ἀγάπης τους.

Περιέργως, οἱ θηριώδεις συνήθως ἐκτελεσταί, δεχτήκανε τὴν αἴτησι τοῦ μελλοθανάτου, καὶ σὲ λίγο ὁ παπᾶς εὐλόγησε τὴν ἕνωσι τῶν δύο ἐρωτευμένων μπροστὰ στὴν ἀγχόνη.

Τὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν τραγικὴ ἐκείνη στέψι, συγκινήθηκε σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἄρχισε μὲ φωνὲς νὰ ζητῇ χάρι γιὰ τὸν κατάδικο.

Τότε ὅμως οἱ κοζάκοι ἐκάνανε ἐπέλασι, διασκορπίσανε τὸ πλῆθος, κι' ὁ δήμιος, ἐλεύθερος πιά, ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντά του.

Η ΓΝΩΜΗ ΣΑΣ ΓΙΑΤΡΕ

Η ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΕΝΑ ΑΠΟ τὰ τονωτικώτερα μέσα γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ ἡλιακὸ φῶς. Στὰ ψηλὰ ἰδίως μέρη, ἐπάνω ἀπὸ τὴ ζώνη τῶν νεφῶν, ὁ ἥλιος λάμπει ὅλον τὸν χρόνο, καὶ ἡ εὐεργετικὴ ἀκτινοβολία του δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὶς σκόνες καὶ τὶς ἀμέτρητες ἀκαθαρσίες ποὺ αἰωροῦνται στὴν ἀτμοσφαίρα τῶν πόλεων, καὶ κἄποτε σχηματίζουν ἕνα ἀδιαπέραστο διάφραγμα.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι τὰ ἡλιόλουτρα θεραπεύουν κατὰ τρόπον θαυμαστὸ ἀνθρώπους ἐξησθενημένους, ἀναιμικούς, καχεκτικούς, ἄρρωστους, ἀπὸ φυματιώσεις τῶν ὀστῶν, τῶν κλειδώσεων ἢ τῶν ἀγγείων. Οἱ ἀσθενεῖς αὐτοὶ βρίσκουν κατὰ κανόνα μιὰν ἄμεση γενικὴ βελτίωση, καὶ ταὐτοχρόνως βλέπομε τὶς πληγὲς νὰ ἐπουλώνωνται καὶ νὰ διαλύωνται οἱ ἑστίες τῆς ἀρρώστειας.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ὑγιεῖς, ἡ ἔκθεσις στὸν ἥλιο προκαλεῖ μίαν διαστολὴν τῶν ἀγγείων τοῦ δέρματος, ὅταν δὲ τὸ ἡλιόλουτρο ἐπαναλαμβάνεται συχνά, ἡ διαστολὴ αὐτὴ γίνεται μόνιμη. Ἡ παρατεταμένη συρροὴ αἵματος στὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος βελτιώνει τὴν λειτουργία τοῦ δέρματος, τοῦ δίνει θαυμασία εὐλιγυσία καὶ μεγάλην ἀντοχή, ὠφελεῖ ἐξ ἀποστάσεως, ἀκόμη καὶ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα, τονώνει τὸ ἀγγειοκινητικὸ σύστημα τοῦ δέρματος, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωστὸς ὁ σημαντικὸς ρόλος στὴν γενικὴ ρύθμιση τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Τὰ ἡλιόλουτρα προκαλοῦν πολὺ γρήγορα τὸν χρωματισμὸ τῶν βαθυτέρων στρωμάτων τοῦ δέρματος καὶ τὸ μαύρισμα τοῦ κερατοειδοῦς στρώματος τῆς ἐπιδερμίδος. Αὐτὸ εἶναι μία ἀμυντικὴ ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἐπικινδύνου ἐπιδράσεως τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων. Οἱ Νέγροι, προστατευόμενοι ἀπὸ τὸν μαῦρο χρωματισμὸ τῆς ἐπιδερμίδος των, εἶναι σὰν νὰ ζοῦν στὴν σκιὰ τοῦ ἴδιου τοῦ δέρματός των. Χάρις στὸ μαῦρο δέρμα τους, μποροῦν νὰ ἀνθέξουν χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε, σὲ μιὰ παρατεταμένην ἔκθεσι στὸν φλογερὸ ἥλιο, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἐπείραζε ἢ θὰ ἔφερνε ἡλίασι σ' ἕναν Εὐρωπαῖο.

Ἡ πορεία τοῦ χρωματισμοῦ τοῦ δέρματος πρέπει νὰ μᾶς καθοδηγῇ στὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἡλιολούτρων. Οἱ κίνδυνοι τῆς ἡλιάσεως λιγοστεύουν καὶ ἐξαφανίζονται ὅσο γίνεται ζωηρότερος ὁ χρωματισμὸς τοῦ δέρματος. Τὸ μαύρισμα τοῦ δέρματος εἶναι κἄτι ποὺ πρέπει νὰ ἐπιζητεῖται, γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κριτήριον τῆς ἀποτελεσματικῆς καὶ ὠφέλιμης ἐπιδράσεως τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας ἐπάνω στὸν ὀργανισμό.

Ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος πρέπει νὰ ἀπολαμβάνη τὸ ἡλιόλουτρο. Ἕνα αἴσθημα εὐεξίας συνοδεύει καὶ ἀκολουθεῖ τὸ καλὸ ἡλιόλουτρο, καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ εἶναι ἀνάλογο μ' ἐκεῖνο ποὺ προκαλοῦν τὰ ἀερόλουτρα ἢ τὰ καλὰ ντούς. Προκαλεῖται ἀπὸ τὴν διέγερσι ποὺ δημιουργεῖται μέσα στὸν ὀργανισμὸ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς καὶ ἑρμηνεύει, διὰ μέσου τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τὴν ὠφέλεια ποὺ ἔχει ὁ ὀργανισμὸς ἀπὸ τὰ ἡλιόλουτρα.

Ἀλλὰ ἡ ἐξασφάλισις τῆς κανονικῆς κυκλοφορίας καὶ ἡ βελτίωσις τῆς θρέψεως τοῦ δέρματος δὲν εἶναι σπουδαῖα πράγματα ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀνεκτίμητη ὠφέλεια ποὺ παρέχεται σὲ ὅλες τὶς λανθάνουσες ἐνέργειες τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Μὲ τὴν μεσολάβησι τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἡ ὄρεξι ἀνοίγει, ἡ ἐμφάνισις τῶν κόπων ἐπιβραδύνεται καὶ ἡ γενικὴ ζωτικότης αὐξάνει. Εἶναι βέβαια εὐκολώτερο νὰ διαπιστωθοῦν τὰ γεγονότα αὐτὰ παρὰ νὰ ἐξηγηθοῦν. Ἡ πραγματικότης των ὅμως εἶναι ἀναμφισβήτητη.

Πρέπει ἴσως νὰ ὑποθέσωμε ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς ἀμέσου παροχῆς ἐνεργείας στὸν ὀργανισμό μας ἀπὸ τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ μετατρέπεται σὲ ἔργον φυσιολογικὸ καὶ ἔργον μυϊκό. Στὴν περίπτωσι αὐτήν, ἐξοικονομεῖται ἡ χημικὴ ἐνέργεια τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ εἶναι πηγὴ τῆς κινήσεως, καὶ τὴν ὁποίαν μᾶς παρέχουν οἱ τροφές μας.

Ἡ ἐξήγησις αὐτή, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε, εἶναι ἁπλῶς ὑποθετική, ἀλλὰ ὑπάρχουν πολλὰ ἐπιχειρήματα ποὺ φαίνονται νὰ τὴν ὑποστηρίζουν. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἶναι γνωστὸ ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ μικροὶ ὀργανισμοί, ζῶα καὶ ἔντομα, ποὺ ζοῦν χωρὶς νὰ τρῶνε ἀπολύτως τίποτε, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα συνηθίζουν νὰ κάνουν παρατεταμένα ἡλιόλουτρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, προφανῶς, ἀντλοῦν ὅλη τὴν ζωτικὴ ἐνέργεια καὶ δύναμί τους.

Ἡλιοθεραπεία... μέσα στὴ θάλασσα

Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ ἥλιος εἶναι γιὰ ὅλα τὰ ζωντανὰ ὄντα μία πηγὴ εὐεξίας, ρώμης, ὑγείας, καὶ μὲ μιὰν λέξι, ἕνα ἀπαράμιλλο τονωτικό. Εἶναι χρήσιμος, πρὸ πάντων, στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἐφήβους, ποὺ αἰσθάνονται πολὺ γρήγορα τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματά του.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι μερικὲς ἑβδομάδες μόνον ζωῆς μισόγυμνης σὲ ἕνα ὑγιεινὸ περιβάλλον στὴν ἐξοχή, στὴν ἀκροθαλασσιὰ ἢ στὸ βουνό, ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἀλλάξουν ἐντελῶς τὴν κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ παιδιῶν ἀσθενικῶν καὶ ἀναιμικῶν ποὺ μαραίνονται στὰ ἀνθυγιεινὰ σπίτια τῆς πόλεως, σὲ κατοικίες χωρὶς φῶς καὶ χωρὶς ἀέρα, ὅπως εἶναι οἱ περισσότερες στὶς μεγάλες πόλεις.

Κανένα φάρμακο δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιάση ἀποτελέσματα ταχύτερα, κανένα γιατρικὸ δὲν ἐξουδετερώνει ἀσφαλέστερα τὴν πρόοδο μιᾶς φυματιώσεως, ὅταν βρίσκεται στὴν ἀρχή της. Ἡ ἡλιοθεραπεία εἶναι πραγματικὰ μία θεραπευτικὴ μέθοδος, ἀποτελεσματική, εὔκολη στὴν ἐφαρμογή της, ποὺ τονώνει ταὐτοχρόνως τὸ ἠθικόν, ἐνῷ θεραπεύει τὸν ὀργανισμό.

Δόκτωρ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ Τυφλόμυγα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 10ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

πὸ τὶς κόκκινες, τὶς ρόζ καὶ τὶς μπλέ φουστίτσες τοῦ παρελθόντος, ποὺ εἶχαν γίνει τώρα μοντέρνες φοῦστες φορμαρισμένων δεσποινίδων καὶ προφανῶς δὲν ἦτο πιὰ ὁ μικρὸς μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ποὺ ἐκορόϊδευαν τὰ κορίτσια. Τώρα ἦτο ἕνας τολμηρὸς νέος ποὺ διηγεῖτο ὡραῖες ἱστορίες ἀπὸ χῶρες μακρυνὲς καὶ τὰ κορίτσια τὸν ἤκουαν χωρὶς νὰ γελοῦν πιά.

Ἦλθε ἐπὶ τέλους καὶ ἡ σειρά του. Ἔπρεπε νὰ πάρη τὴ ρεβὰνς τῆς παληᾶς του δειλίας καὶ τῶν παλαιῶν φόβων του. Ἀγάπησε λοιπὸν κατὰ σειράν, πρῶτα τὴ Μαντλέν, ἔπειτα τὴ Ζανὶν κι' ἔπειτα τὴν Ἐλισάβετ. Κάθε τόσο ἐνόμιζε πὼς ἀγαποῦσε γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά.

Σέ κάθε νέα του ἀπαγοήτευσι, σὲ κάθε καινούργια του ἦταν ἡ Μισελίν, τὸν ἔβλεπε νὰ γυρίζη κοντά της μὲ σκυθρωπὸ πρόσωπο. Μπροστά της δὲν ἔνοιωθε τὴν παραμικρὴ ἐνόχλησι, ὁ ἐγωϊσμός του τὸν ἐγκατέλειπε κι' ἔκλαιε σὰν παιδάκι. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος ἀπηλπισμένος τῆς φώναζε : «Καμμιὰ δὲν μ' ἀγαπάει... Δὲν μπορεῖ καμμιὰ νὰ μ' ἀγαπήση», ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε.

Ἤρχισε νὰ βλέπῃ μὲ πολὺ δυστιστία τὴν καρδιά του καὶ τὶς ἐρωτικὲς παραφορές της καὶ ἐπειδὴ ἡ σκέψις μιᾶς νέας ἀπαγοητεύσεως τὸν ἐτρόμαζε, ἐφοβεῖτο νὰ παρασυρθῇ σὲ μιὰ καινούργια ἐρωτικὴ περιπέτεια. Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως, δὲν ἐσκέπτετο καὶ δὲν ὡμίλει παρὰ γιὰ ἔρωτα.

Ἕνα βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πολύωρη συζήτησι, μὲ τὴ Μισελὶν ποὺ ἦταν πάντοτε προσεκτικὴ κα ἰτρυφερὴ μαζύ του, γύρω ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα του, ἡ σιωπή του ἐλύθη.

—Ξέρεις!... τῆς λέγει. Δὲν μπορῶ ν' ἀγαπηθῶ γιατὶ δὲν βρῆκα ἀκόμη τὴν κοπέλλα ποὺ ἡ μοῖρα μοῦ προώρισε. Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν παρτίδα τῆς τυφλόμυγας, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, κατὰ τὶς θερινὲς διακοπές, ποὺ μ' ἔκανε γελοῖο ;

—Θυμᾶμαι, ἀπήντησεν ἡ Μισελίν.

—Ἔ! λοιπόν. Ὅλη ἡ ζωή μου εἶναι κοπιαρισμένη ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἡ ἀνάμνησίς της μὲ ἐνοχλεῖ σὰν μιὰ προειδοποίησι, σὰν ἕνα σύμβολο.Εἶμαι στραβός. Ἔχω δεμένα τὰ μάτια. Αἰσθάνομαι γύρω μου τὴν εὐτυχία, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἁρπάξω κι' ἂν καμμιὰ φορὰ τὴν κρατῶ, τί ὠφελεῖ; Δὲν μπορῶ νὰ τῆς δώσω ἕνα ὄνομα. Αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ Μισελίν, θὰ σοῦ φανῇ ἴσως παράλογο. Ὁπωσδήποτε ὅμως, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς αὐτή, ποὺ τῆς ἔπιασα τὸ μπράτσο καὶ τοὺς ὤμους καὶ τῆς ἐχάϊδεψα τὰ μαλλιά, ἐκείνη τὴ μέρα, αὐτὴ εἶναι γιὰ μένα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν εἶχα αἰσθανθῆ νὰ τρέμη. Ἐμάντευσα πὼς εἶχε συγκινηθῆ. Αὐτὴ ἴσως μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπήση. Αὐτὴν ὅμως δὲν κατώρθωσα τελικὰ νὰ τὴ μάθω.

«Ἂν ἀργότερα ἐνόμισα πὼς μὲ τραβοῦσαν ἡ Μαντλέν, ἡ Ζανὶν καὶ ἡ Ἐλισάβετ, δὲν φταίω ἐγώ. Ἀναζήτησα ἐξ ἐνστίκτου, μεταξύ τους, τὴ μικρή μου αἰχμάλωτο τῆς τυφλόμυγας. Κατάλαβες Μισελίν;».

Ὅπως ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ Φίλιππος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια. Ἦταν τώρα κάτωχρη κι' ἔκανε μιὰ προσπάθεια νὰ χαμογελάση.

—Ἐγὼ ἤμουν, εἶπε δειλά.

Τὴν ἐκύτταξε ἔκπληκτος. Τοῦ φάνηκε πὼς τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ κι' ἀνεγνώρισε σ' αὐτὴ τὴ μοιραία μνηστή.

ΠΩΛ ΜΠΡΥΓΚΙΕΡ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

βλία ἐπιστημονικὰ γιὰ ὅλους. Κι' ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἤξερε νὰ μεταχειρισθῇ τὶς κακοτυχίες του, ἔγινε εὐτυχής, ἐπειδὴ ἤξερε πὼς ἡ ὑγεία του χώλαινε μπόρεσε νὰ τὴν διατήρηση καὶ σήμερα ἔχει περάσει τὰ ἑξῆντα δύο του χρόνια καὶ ὅμως εἶναι ἀκμαῖος πνευματικὰ ὅσο κανείς.

Ἐσεῖς νέοι, ποὺ ἀρχίζετε, ποὺ ἔχετε τόσα νὰ μάθετε. ποὺ ἔχετε ν' ἀνοίξετε ἕνα νέο δρόμο μπροστά σας, μὴν πιστέψετε ποτέ, πὼς μπορεῖ τίποτα νὰ σᾶς καταβάλῃ.

Ἴσως π. χ. νὰ ἔχετε ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα : τὴν ἔλλειψι μνήμης. Ἀδύνατο νὰ θυμηθῆτε ἀκόμα καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν τὰ καρνέ, τὰ κλασσέρ, οἱ φίσες καὶ τόσα ἄλλα βοηθητικὰ τῆς μνήμης. Ἡ συνάδελφός σας μπορεῖ νὰ γελᾷ γιὰ τὸν κόπο ποὺ σᾶς δίνει ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία τῆς τακτοποιήσεως. Νὰ εἶσθε ὅμως βεβαία πὼς καὶ καλλίτερα ἐσεῖς θὰ κάνετε τὴ δουλειά σας καὶ μιὰ μέρα θὰ ἔχετε ὅ,τιδήποτε σᾶς χρειάζεται ἀπὸ τὰ περασμένα, ἐνῷ ἐκείνη οὔτε κἂν θὰ θυμᾶται, ὅση κι' ἂν εἶναι ἡ μνήμη της.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία σας μπορεῖτε νὰ ἀναπτύξετε μιὰ δύναμι, μπορεῖτε νὰ βαθύνετε τὴν σκέψι σας καὶ τὸ λογικό σας, παρατηρῶντας πολὺ κάθε ἀντικείμενο καὶ κάθε ζήτημα γιὰ νὰ τὸ θυμᾶστε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΝΟΚΛ

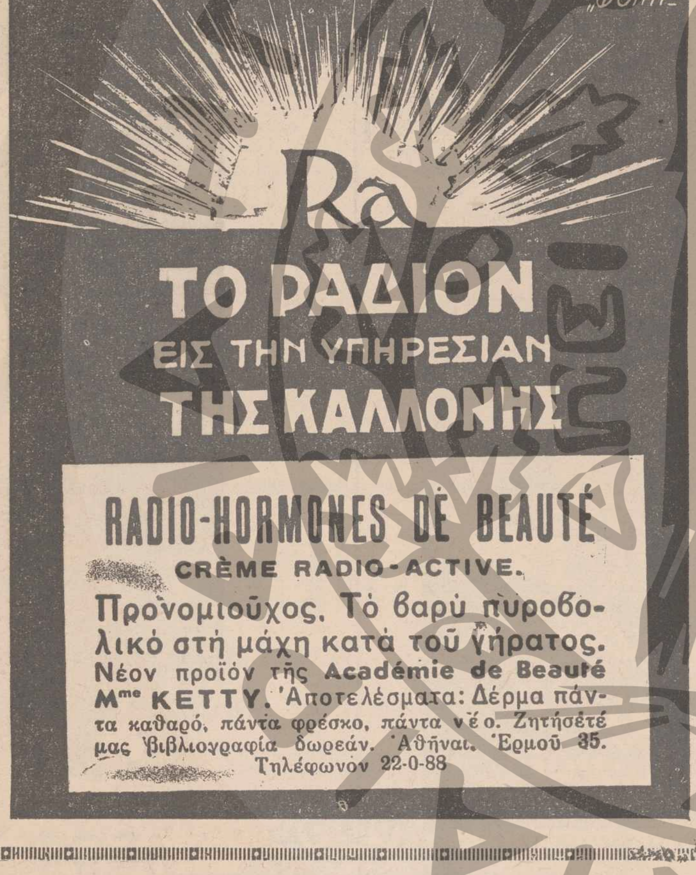

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.
Προνομιοῦχος. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸ στὴ μάχη κατὰ τοῦ γήρατος.
Νέον προϊὸν τῆς Académie de Beauté Mme KETTY. Ἀποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντα νέο. Ζητήσετέ μας βιβλιογραφία δωρεάν. Ἀθῆναι. Ἑρμοῦ 35.
Τηλέφωνον 22-0-88

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 14ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

τὸ ἄλλο κομμάτι, περνᾶτε 50 πόντους καὶ πλέκετε ἄλλα 8 ἑκατοστά. Ἔπειτα, κλείνετε τοὺς 10 πόντους, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ σχηματίσετε τὴ μικρὴ πὰττ γιὰ τὰ κουμπιά. Περνᾶτε τότε ὅλους τοὺς πόντους σὲ μιὰ βελόνα καὶ συνεχίζετε, αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες, 27 φορὲς ἀπὸ 1 πόντο κάθε 1 ½ ἑκατοστό, ἕως ὅτου νὰ ἔχετε 137 πόντους. Στὰ 0 μ. 45 ὕψος, σχηματίζετε τὸ ἐπάνω στρογγυλὸ μέρος τοῦ μανικιοῦ, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες, σὲ κάθε σειρὰ 1 πόντο, ἕως ὅτου σᾶς μείνουν 30 πόντοι, τοὺς ὁποίους κλείνετε συνέχεια.

ΤΣΕΠΗ.— Περνᾶτε 31 πόντους. Πλέκετε μὲ μαλλὶ μπλὲ καὶ μὲ πουὰν ζέρσεϋ, μιὰ σειρὰ καλή, μιὰ σειρὰ ἀνάποδη 12 σειρὲς καὶ κλείνετε.

Τὴν τρέσσα, μὲ τὴν ὁποία θὰ ρελιάσετε τὸ ζιλέ, καλλίτερα νὰ πλέξετε μόναι σας. Θὰ περάσετε 10 πόντους μὲ μπλὲ μαλλί, θὰ πλέξετε μὲ πουὰν ζέρσεϋ, μιὰ σειρὰ καλή, μιὰ σειρὰ ἀνάποδη, μιὰ λουρίδα στὴν ὁποίαν θὰ δώσετε μάκρος 1 μ. 35 περίπου.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.— Στὸ τραπέζι ποὺ σιδερώνετε, θὰ ξαπλώσετε τὰ κομμάτια ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μὲ προσοχή, ὥστε νὰ τοὺς δίδετε τὶς διαστάσεις ποὺ σᾶς σημειώνομε στὰ ἀχνάρια. Τότε σιδερώνετε καλὰ μὲ πανὶ βρεμμένο. Στὸ κάτω μέρος τῆς πλάτης θὰ κάνετε ἀπὸ 2 πένσες, 12 ἑκατοστὰ ὕψος μὲ 2 βάθος, καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τῶν μανικιῶν 2 μικρότερες πένσες. Κατόπιν ράβετε τὶς πλαϊνὲς ραφὲς στοὺς ὤμους καὶ προσαρμόζετε τὰ μανίκια. Τοποθετεῖτε τὴν τσέπη στὸ ὕψος τῆς μασχάλης καὶ σὲ 8 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὴν ἄκρη ποὺ ἔχετε τὰ κουμπιά. Θὰ σᾶς χρειασθοῦν 5 μεγάλα κουμπιὰ γιὰ τὸ ζιλὲ καὶ ἀπὸ 2 μικρότερα γιὰ κάθε μανίκι.

Η ΕΙΔΙΚΗ

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΚΙΜΑ

Δόσεις διὰ 8—10 ἄτομα : 10—12 ντομάτες μέτριες, 200 δρ. κιμᾶ, 2—3 κρεμμύδια, 1 μάτσο μαϊντανὸ, 4—5 κουτ. ρύζι, γαλέττα ψιλὴ, ἁλάτι, πιπέρι κλπ.

Ἐκτέλεσις : Διαλέγετε ντομάτες ὄχι πολὺ γινομένες, οὔτε σκασμένες, κόβετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς ντομάτας, μὲ ἕνα μυτερὸ μαχαιράκι, ἕνα καπάκι, τὴν καθαρίζετε ἀπὸ τὴν ψίχα της καὶ ἀναποδογυρίζετε τὴν ντομάτα νὰ στραγγίση καὶ νὰ βγοῦν ὅλα τὰ σπόρια της. Τὶς βάζετε ἔπειτα κατὰ σειρὰν στὸ ταψὶ, τὶς ἁλατίζετε καὶ τὶς πασπαλίζετε μὲ λίγη ζάχαρι. Ἑτοιμάζετε τὸν κιμᾶ, ὅπως γιὰ τὸ παστίτσιο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι στὴν ἀρχὴ τοῦ καβουρδίσματος θὰ ρίξετε μέσα καὶ τὶς ψίχες τῆς ντομάτας κομμένες πολὺ ψιλὰ, στὸ τέλος δὲ θὰ τοῦ προσθέσετε 3—4 κουτ. ρύζι, 3—4 κουτ. γαλέττα καὶ μισὸ μάτσο μαϊντανό ψιλό. Γεμίζετε τότε τὶς ντομάτες, τὶς σκεπάζετε μὲ τὰ καπάκια τους, τὶς περιχύνετε μὲ λίγο βούτυρο καὶ τὶς ψήνετε στὸ φοῦρνο ἕως τρία τέταρτα.

Ἂν θέλετε ἑτοιμάζετε μιὰ σφικτὴ κρέμα Μπεσαμὲλ καὶ μὲ ἕνα κουτάλι σκεπάζετε τὶς ντομάτες πρὶν τὶς βάλετε στὸ φοῦρνο, χωρὶς φυσικὰ, νὰ βάλετε τότε τὰ καπάκια τους.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΜΕ ΡΥΖΙ

Ἑτοιμάζετε τὶς ντομάτες ὅπως σᾶς γράφουμε πιὸ πάνω καὶ φτιάχνετε τὴν ἑξῆς γέμιση :

Κόβετε ἀρκετὰ κρεμμύδια ψιλὰ (ἀναλογία σὲ 100 δρ. ρύζι, 100 δρ. κρεμμύδια καὶ 100 δρ. λάδι) τὰ καβουρδίζετε μὲ τὸ λάδι, κόβετε ἐπίσης τὶς ψίχες τῆς ντομάτας πολὺ ψιλὲς καὶ τὶς ρίχνετε μέσα. Ὅταν μαραθῆ καλὰ ἡ ψίχα τῆς ντομάτας ρίχνετε λίγο νερὸ καὶ τὸ ρύζι, τὸ ὁποῖον ἔχετε μουσκέψη προηγουμένως, ἁλάτι, πιπέρι καὶ μαϊντανὸ ψιλὸ, ἂν θέλετε λίγες σταφίδες καὶ κουκουνάρια. Τὰ ἔχετε σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἀνακατεύοντάς τα ὥσπου νὰ μισοψηθῆ τὸ ρύζι καὶ ἀπορροφήσει ὅλο τὸ ὑγρὰ καὶ γεμίζετε τὶς ντομάτες χωρὶς νὰ τὶς παραφορτώνετε μὲ γέμιση γιατὶ στὸ ψήσιμο θὰ σκάσουν, τὶς ἀλείφετε μὲ λίγο λάδι, ρίχνετε καὶ τὸ ζουμὶ τῆς ντομάτας (ποὺ τὸ ἔχετε περασμένο ἀπὸ τρυπητὸ γιὰ νὰ μὴ ἔχη σπόρους) καὶ τὶς ψήνετε σὲ μέτριο φοῦρνο.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΑΠΟ ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ

Περνᾶτε ἀπὸ τὴν μηχανὴ τοῦ κιμᾶ μελιτζάνες, γρήγορα ὅμως γιὰ νὰ μὴ μαυρίσουν, τὶς γιαχνίζετε μὲ ἀρκετὰ κρεμμύδια, κομμένα ψιλὰ, ρίχνετε μισὸ φλυτζάνι ρύζι, τὸ ζουμὶ καὶ τὶς ψίχες ἀπὸ τὶς ντομάτες, λίγο δυόσμο καὶ ἁλατοπίπερο, τὶς ἀφίνετε νὰ σιγοβράσουν ὥσπου νὰ ἀπορροφήσουν ὅλο τὸ ὑγρὸ, στὸ τέλος ρίχνετε καὶ ἀρκετὸ μαϊντανὸ ψιλὸ καὶ μισὸ φλυτζάνι γαλέττα, γεμίζετε τὶς ντομάτες καὶ τὶς ψήνετε στὸ φοῦρνο.

□□□

Ζαχαροπλαστική

ΒΕΡΥΚΟΚΑ ΓΛΥΚΟ

Διαλέγετε βερύκοκα γερὰ καὶ ἂν τὰ θέλετε ὁλόκληρα, παίρνετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ μικρὰ, ἄλλοιῶς τὰ κόβετε στὴ μέση καὶ βγάζετε τὸ κουκούτσι. Γιὰ νὰ μὴ λυώσουν δὲ στὸ βράσιμο τὰ βάζετε προηγουμένως στὸ ἀσβεστόνερο ὡς ἑξῆς :

Ὑπολογίζετε γιὰ μιὰ ὀκᾶ βερύκοκα ἕνα κομμάτι ἀσβέστη ὡς 10 δράμια ἄσβυστο. Βάζετε τὰ βερύκοκα σὲ κρῦο νερὸ, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ σκεπαστοῦν, καὶ ρίχνετε τὸν ἀσβέστη, τ᾽ ἀνακατεύετε μιὰ - δυὸ φορὲς γιὰ νὰ λυώση καλὰ ὁ ἀσβέστης καὶ τ᾽ ἀφίνετε δυὸ ὧρες σχεδόν. Ἔπειτα τὰ ξεπλένετε καλὰ, ἔχετε ἕτοιμο σιρόπι τὰ ρίχνετε μέσα καὶ τὰ βάζετε νὰ βράσουν. Δηλαδὴ δένετε τὸ σιρόπι (ἀναλογία 1 ὀκ. βερύκοκα χωρὶς κουκούτσια, 1 ὀκ. ζάχαρι) καὶ ρίχνετε μέσα τὰ βερύκοκα φροντίζοντες νὰ ἔχουν δυνατὴ φωτιὰ γιὰ νὰ πάρουν βράσι ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Στὸ τέλος ρίχνετε καὶ τὸ ζουμὶ 1—2 λεμονιῶν.

ΒΥΣΙΝΟ ΓΛΥΚΟ

Καθαρίζετε τὰ βύσινα ἀπὸ τὸ κουκούτσι τους μὲ μιὰ φουρκέτα φροντίζοντες νὰ μαζεύετε τὸ ζουμί τους καὶ τὰ βάζετε νὰ βράσουν, (ἀναλογία 1 ὀκ.-βύσινο, 1¼ ζάχαρι καὶ μισὸ ποτῆρι νερὸ), ἀφαιροῦντες τὸν ἀφρὸ ἀπὸ πάνω, μέχρις ὅτου δέση τὸ σιρόπι καλά. Πρὶν τὸ βγάλετε ἀπὸ τὴ φωτιὰ στίβετε μέσα καὶ λίγο λεμόνι. Ἂν θέλετε σιρόπι γιὰ βυσινάδα, βάζετε περισσότερη ζάχαρι.

ΚΛΙΝΙΚΗ
Μαιευτικὴ καὶ Γυναικολογικὴ
Χειρουργικὴ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ
Τοποθεσία ὑγιεινή. Κατοικία κατὰ πάντα εὐχάριστος.
Τηλέφωνον 82-355. Ὁδὸς Κυψέλης 32.
Θέσεις Α΄, Β΄, Ββ΄, Βγ΄ καὶ Γ΄ εἰς τιμὰς προσιτὰς εἰς ὅλους
ΙΑΤΡΕΙΑ : ΜΑΙΕΥΤΙΚΟΝ—ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 10—12.
ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΟΝ: Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον 12—1 μ. μ.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ : Γ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 2. — Τηλ. 29.160
Ζητεῖτε ἐπιμόνως ΠΑΡΑΓΩΓΗΝ ΜΑΣ 1937.

Μιὰ ποὺ ἐλπίζει.— Ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶνε καλὸς καὶ σᾶς συμπαθεῖ, δὲ βρίσκω τὸ λόγο νὰ διακόψετε τὶς φιλικές σας σχέσεις μαζύ του. Ἀπ᾽ τὰ γραφόμενά σας καταλαβαίνω πὼς ἐκεῖνος σᾶς συμπαθεῖ καὶ πὼς τὸν συμπαθεῖτε καὶ σεῖς. Εἴσαστε ἀνεξάρτητη ἀπ᾽ τὴν ἐργασία σας καὶ κεῖνος εἶνε ἐργατικὸς καὶ καλὸς, ὅπως λέτε. Γνωρισθῆτε περισσότερο καὶ ἂν ἡ γνωριμία σας εἶνε ἱκανοποιητικὴ καὶ γιὰ τοὺς δυό σας, ἀνάλογα τότε θὰ κανονίσετε τὴ ζωή σας σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις σας. Μὲ τὴ γνωριμία σας αὐτὴ θὰ ἐκτιμήση ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ ἐκτίμησις ποὺ εἶνε ἡ βάσις τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης, θὰ θεμελιώση τὴ ζωή σας σὲ γερὰ θεμέλια, ἀγαπητή μου φίλη. Τὸ ἐπάγγελμά σας σᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ γνωρίσετε περισσότερο τὸν ἄνδρα στὸν ὁποῖον θὰ ἐμπιστευθῆτε τὴ ζωή σας. Ὑπάρχει ὡραιότερη λύσις ἀπ᾽ αὐτήν;

Τ. Ν. Θεσσαλονίκην.— Εὐχαριστῶ διὰ τὸ κολακευτικὸ γράμμα σας. Θὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημά σας, καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω προσεχῶς.

Μαρίαν Γ., Θεσσαλονίκην.— Μοῦ γράφετε πὼς εἴσαστε πεντάρφανο κορίτσι, φτωχό, ποὺ σᾶς ἀνάθρεψε ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατέρα σας, ποὺ ζοῦσε στὴν ἐπαρχία. Ἤρθατε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ βρῆτε δουλειὰ καὶ ξαφνικὰ στὸ δρόμο σας βρήκατε τὸ πλάνο παλληκάρι ποὺ σᾶς παντρεύθηκε... Λέτε πὼς ὁ ἄνδρας σας εἶναι πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ σᾶς, καὶ πὼς μαζί του εἴσθε δυστυχισμένη... Ἡ μεγαλείτερη ὅμως δυστυχία σας γράφετε, εἶναι ἡ συγκατοικία μὲ τὴν πεθερά σας, ποὺ σᾶς μισεῖ, ὑποδαυλίζει τὴν εὐτυχία σας, κουρδίζει τὸν ἄνδρα σας ἐναντίον σας. Ζητᾶτε τὴ συμβουλή μου. Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητή μου φίλη; Δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξουδετερώσετε τὴν ἐπιρροὴ τῆς πεθερᾶς σας ἀπάνω στὸν ἄνδρα σας, δὲν προσπαθήσατε νὰ κατευνάστε τὸ μῖσος της γιὰ σᾶς; Παρὰ νὰ μοῦ λέτε πὼς ἡ ζωή σας εἶναι κόλαση καὶ πὼς σκεπτόσαστε ν᾽ αὐτοκτονήσετε, δὲν εἶναι προτιμότερο, ἀφοῦ δὲν ἔχετε παιδιά, νὰ διαλύσετε τὸ γάμο σας καὶ μὲ τὴν μικρὴ προικούλα ποὺ ἔχετε καὶ μὲ τὴ μόρφωσή σας, νὰ μπορέσετε νὰ ξανακάμετε τὴ ζωή σας; Κατὰ τὴ γνώμη μου, προτιμότερη εἶναι λιγώτερη ἄνεση, παρὰ τὸ μαρτύριο ποὺ μοῦ περιγράφετε. Πρὶν ὅμως σπάσετε τὸ δεσμὸ ποὺ σᾶς συνδέει μὲ τὸν ἄνδρα σας, δοκιμᾶστε ἄλλη μιὰ φορὰ — τὴν τελευταία — νὰ τοῦ μιλήσετε, νὰ τὸν συγκινήσετε. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χάση μιὰ γυναῖκα τὴ ζωή της... γιατὶ δὲν εἶναι εὐτυχισμένη στὸ γάμο της. Ὁ νόμος μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ζητήσουμε τὸ διαζύγιο. Ἅμα κάνετε καὶ τὴν ὕστατη αὐτὴ προσπάθεια ποὺ σᾶς γράφω, καὶ δὲν ἐπιτύχετε ξαναρχίσετε τὴν παληά σας ζωή, τὴ ζωὴ τῆς ἐργατικῆς μέλισσας, στὴν ὁποία εἴχατε συνηθίσει.

Μικρὰν Φίλην, Καλάμας.— Ἡ ἱστορία σας εἶναι συνηθισμένη στὴν ἐπαρχία δυστυχῶς. Οἱ γονεῖς δὲν καταλαβαίνουν τὰ παιδιά τους, ποὺ ἔχουν ἐξελιχθῆ περισσότερο ἀπ᾽ αὐτούς, δὲν νοιώθουν τὴν ψυχοσύνθεσή τους, δὲν συμμερίζονται τὶς ἰδέες τους, οὔτε δικαιολογοῦν τὶς ἐλπίδες τους. Αὐτὸ συμβαίνει δυστυχῶς καὶ σὲ Ἀθηναϊκὲς οἰκογένειες. Ἡ ἀπελπισία σας εἶναι μεγάλη καὶ τὸ νοιώθω πολὺ καλά. Μὴ στενοχωριέστε ὅμως τόσο πολὺ καί, τὸ κυριώτερο, μὴ χάνετε τὸ ἠθικό σας, μικρή μου φίλη. Ἡ τύχη ἴσως σᾶς ἐπιφυλάσσει μιὰ καλλίτερη αὔριον. Ἐξακολουθῆστε νὰ διαβάζετε, νὰ ζωγραφίζετε, ἀντιγράφοντας τὴ φύσι καὶ τὶς ὀμορφιές της. Ζῆτε περισσότερο μὲ τὸν ἐσωτερικό σας κόσμο. Τὸ νὰ βοηθᾶτε στὸ νοικοκυριὸ καὶ νὰ ἀσχολῆσθε μὲ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια σας, δὲν πρέπει νὰ σᾶς λυπῆ καὶ νὰ σᾶς ἀπογοητεύη—πιστέψτε με. Καταρτίζεσθε ἴσως γιὰ νὰ γίνετε μιὰ μέρα—ἴσως πολὺ γρήγορα—καλὴ σύζυγος καὶ τρυφερὴ μητέρα. Ὅταν ὅμως στὴ ζωή σας συναντήσετε τὸ καλὸ παλληκάρι ποὺ θὰ γίνη σύντροφός σας, καὶ ἀποκτήσετε τὴν ἐλευθερία ποὺ διψᾶνε ὅλα τὰ κορίτσια, θὰ δῆτε πὼς τὸ σχολεῖο τοῦ νοικοκυριοῦ, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐγκαρτερήσεως, ὅπου φοιτᾶτε σήμερα, δὲν πῆγε καὶ δὲν θὰ πάη χαμένο. Ὅσο γιὰ τὴ ζωγραφική, γνώρισα μιὰ ἐπαρχιώτισσα κοπέλλα στὴ Γαλλία, ποὺ δούλεψε χρόνια μονάχη της, μελέτησε τὴ φύσι, καὶ ὕστερα, μὲ ἕνα μικρὸ σκούντημα, ἔγινε διάσημη... Γιατί ἀπελπίζεσθε, ἀφοῦ ἔχετε ταλέντο στὴ ζωγραφική, μπορεῖτε νὰ διαβάζετε καὶ εἴσαστε συμπαθητικὸ καὶ γερὸ κορίτσι; Ἡ ζωή σας ἀρχίζει αὔριο... Κι᾽ αὐτὸ τὸ αὔριο εὔχομαι νὰ ἱκανοποιήση ὅλες σας τὶς φιλοδοξίες. Πρὸς τὸ παρὸν σᾶς συμβουλεύω νάχετε ὑπομονή, νὰ καταγίνεσθε στὴν ἀγαπημένη σας τέχνη, γιὰ νὰ σκοτώνετε τὶς ἄδειες ὧρες σας καὶ νὰ μὴ νευριάζετε καὶ χαλᾶτε τὸν ἑαυτό σας. Ἡ διαμονή σας στὸ σπίτι τῶν γονέων σας εἶναι προσωρινή.

Μαρίκαν Χ., Δράμαν.— Γιὰ νὰ γίνετε ἠθοποιὸς καὶ νὰ δυσαρεστήσετε τοὺς γονεῖς σας, ἀφοῦ δὲν τὸ θέλουν, πρέπει νάχετε πραγματικὸ ταλέντο καὶ νὰ σπουδάσετε μεθοδικά. Μὴ φαντάζεσθε πὼς τὸ στάδιο αὐτὸ δὲν ἔχει πικρίες καὶ ἀπογοητεύσεις, καὶ μὴν ἐλπίζετε πὼς ἀπ᾽ τὴν ἀρχὴ θὰ δρέψετε δάφνες. Ὅτι ἀπαγγέλλετε καλά, χωρὶς νὰ πάρετε μαθήματα, δὲν σημαίνει καὶ πὼς ἔχετε ταλέντο γιὰ τὸ θέατρο. Σᾶς συμβουλεύω ν᾽ ἀκούσετε τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὴν ἐπιθυμία τους. Ἡ εἰλικρίνειά μου θὰ σᾶς δυσαρεστήση, ἀγαπητή μου φίλη, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται.

DIANA

Υ. Γ.— Οἱ ἀπαντήσεις μου στοὺς ἀναγνώστες μου, κατὰ σειράν, στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς «Γυναίκας».

ὁ Πειραιεύς..
λανσάρει τὶς ὡραιότερες Collections Ὑφασμάτων
διὰ τῶν Καταστημάτων μας.
•ΜΑΛΛΙΝΑ
•ΜΕΤΑΞΩΤΑ
•ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ
•ΕΜΠΡΙΜΕ
ΣΤΑΡ Α.Ε. ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΛΕΩΦ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 54

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 12ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

σιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετεβλήθη μία βρογχῖτις ποὺ ἅρπαξε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γυρίσματος μιᾶς σκηνῆς μέσα σὲ χιονοθύελλα.

Θὰ ἠδύνατό τις κάλλιστα νὰ ἐγγράψη εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ κινηματογράφου τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου παραγωγοῦ καὶ συζύγου τῆς Νόρμας Σῆρερ, Ἴρβιγκ Τάλμπεργκ.

Πρό τινων μηνῶν ἀκόμη ἀπέθανεν ἡ κωμωδὸς Μαρὶ Πρεβὸστ, ἡ δυστυχὴς ἐπειδὴ εἶχε τελευταίως παχύνει κάπως καὶ διὰ νὰ προσληφθῆ εἰς ἐργασίαν ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ λεπτύνη, ἤρχισε νὰ μὴ τρώγη σχεδὸν καθόλου. Ἔγινε νευρασθενικὴ κατ᾽ ἀρχὰς, ἔπειτα ἀλκοολικὴ καὶ στὸ τέλος ἀπέθανε.

Τὴν Μάμπελ Νόρμαντ, μία ἀπὸ τὶς πρῶτες συνεργάτιδες τοῦ Σαρλῶ, ποὺ ἐμεσουράνησεν ἄλλοτε εἰς τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ ζήλεια καὶ ἡ συκοφαντία τὴν ὡδήγησαν τελικῶς εἰς σανατόριον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Ἡ Τέλμα Τὸντ, πρώην διδασκάλισσα σὲ κάποια πόλι τῆς Μασσαχουσέτης, ποὺ διεκρίθη εἰς τὸν κινηματογράφον, εὑρέθη πρό τινων μηνῶν νεκρὰ εἰς τὸ αὐτοκίνητό της.

Ὁ Τζὰκ Πίκφορντ, ἀδελφὸς τῆς Μαίρης, ἀπέθανε συνεπείᾳ νευρασθενείας.

Ἰδοὺ τώρα καὶ αἱ πλέον τραγικαὶ περιπτώσεις.

Ὁ σκηνοθέτης Μωρὶς Στίλερ, εἷς ἀπὸ τοὺς πλέον διακεκριμένους τεχνίτας τοῦ σουηδικοῦ κινηματογράφου, ἀπεκάλυψε μίαν ἡμέραν μίαν καστανὴν κοπέλλα, ὀνομαζομένην Γκρέτα Σκούσταφσον. Τὴν ἔκανε καλλιτέχνιδα καὶ ἐν τέλει χάρις εἰς τὴν ἐπιμονήν του τὴν ἐπέβαλε. Οἱ Ἀμερικανοὶ παραγωγοὶ μίαν ἡμέραν προσέλαβον τὸν Στίλερ, οὗτος ὅμως ἀπῄτησε διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἀμερικὴν νὰ προσληφθῆ καὶ ἡ Γκρέτα. Τοιουτοτρόπως οἱ δύο φίλοι ἀνεχώρησαν εἰς Ἀμερικήν.

Ἰδοὺ ὅμως ὅτι παρεμβάλλεται ἡ μαγεία τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ παραγκωνισθεῖσα κατ᾽ ἀρχὴν Γκρέτα γίνεται πλέον μία ξανθὴ μεγάλη καλλιτέχνις, θεία καὶ ἀναντικατάστατος.

Ὁ Στίλερ, παρηγκωνισμένος ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ κατάκοπος ἀπὸ μίαν σκληρὰν ζωὴν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σουηδίαν, ὅπου ἡ Γρέτα ἠρνήθη νὰ τὸν ἀκολουθήση.

Ὀλίγους μῆνας ἀργότερον ὁ Στίλερ ἀπέθανεν. Ἀπὸ θλῖψι μήπως ἢ διότι τὸν ἐφόνευσεν ὁ ἀνταγωνισμός του, τὸ Χόλλυγουντ ;

Δίπλα σ᾽ αὐτοὺς ποὺ πεθαίνουν ὑπάρχουν κι᾽ αὐτοὶ ποὺ ἐξαφανίζονται, ποὺ κατρακυλοῦν ἀπότομα εἰς τὴν ἀφάνειαν.

Ὁ γνωστὸς Μποῦσταρ Κῆτον σήμερον ὑποφέρει. Ἐγνώρισε τὴν εὐτυχίαν, ἀλλ᾽ ἡ εὐτυχία τὸν ἐπρόδωσε. Ἤρχισε νὰ πίνη καὶ τέλος ἐνεκλείσθη εἰς ἕνα νοσοκομεῖον.

Οἱ φίλοι του εἰς τὴν δυστυχίαν του τοῦ προσέφεραν τὴν συνδρομήν των. Τὴν ἠρνήθη ὅμως διὰ νὰ ἀποδεχθῆ κάτι μικροὺς ρόλους διὰ νὰ κερδίζη τὴν ζωήν του.

Ὁ Ὄουεν Μοὺρ, ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς Μαίρης Πίκφορντ, ποὺ ὑπῆρξε διάσημος καλλιτέχνης, σήμερον εἶνε ἔγκλειστος εἰς ἕνα φρενοκομεῖον.

Ὑπάρχουν τέλος ἄλλα δράματα τοῦ Χόλλυγουντ. Τὰ δράματα ἐκείνων ποὺ ἑλκυόμενοι μέχρι τῶν θυρῶν του ἀδυνατοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν παράδεισόν του. Ἀπογοητεύονται καὶ αὐτοκτονοῦν.

Τὸ Χόλλυγουντ φονεύει ἐξακολουθητικῶς.

ΜΑΡΣΕΛ ΛΑ ΠΙΕΡ

Σταυρόλεξον ἀριθμὸς 32

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Ὄνομα ἐνδόξου Μακεδόνος βασιλέως.
2. Οὐσιαστικὸν ἐκ τοῦ «Κανονίζω».
3. Ὄνομα ἥρωος τῆς Ἐπαναστάσεως 1821 καταγομένου ἐκ Φθιώτιδος.—Ἔτσι λέγεται ὁ μουσικὸς φθόγγος.
4. Μὲ αὐτὴν προσανατολίζονται τὰ πλοῖα.
5. Τὰ μὴ ἔχοντα πέρατα.—Δύο γράμματα ἐκ τοῦ ἐπωνύμου παλαιοῦ διασήμου δημοσιογράφου καὶ ἤδη δικηγόρου.
6. Ὁ ἔχων καλὴν φήμην.
7. Ὄνομα ἡρωΐδος τῆς Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου.
8. Ἡ βραδυνὴ ἱερουργία.
9. Ποταμὸς (αἰτ.).
10. Ὄχι καθιστή.—Νῆσος Δωδεκανήσου.
11. Ἔτσι ἐλέγετο παλαιότερον ὁ παλληκαρᾶς.
12. Οὐσιαστικὸν ἐκ τοῦ «Ἀντιδρῶ».

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Οὐσιαστικὸν ἐκ τοῦ «Ἀηδιάζω».—Φροῦτον.
3. Ὄνομα ἀρχαίου Θηβαίου στρατηγοῦ.
5. Τόπος ἀγοραπωλησίας.—Ὄνομα (ἀρσ.) συναφὲς μὲ τὸ «Λαΐς».
6. Μουσικὸς φθόγγος. — Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Στάσις».—Ὁ ἔχων πένθος.
8. Ἡ κόλασις.
9. Δρόμος.—Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Πῖος».—Ἄρθρον (πληθ.)
10.—Τέσσαρα γράμματα τῆς λέξεως «Πάτερ».
11. Ἐπίρρημα (καὶ ὅπως).—Ἔτσι λέγεται ἡ ἀνωτάτη ἐπίδοσις ἑνὸς ἀθλήματος.
13. Ὄνομα ἀρχαίου ρήτορος.
15. Οὐσιαστικὸν σημαῖνον ἡσυχίαν.-Ἐπώνυμον, ἔχον τέσσαρα κοινὰ γράμματα τῆς λέξεως «Στατήρ».

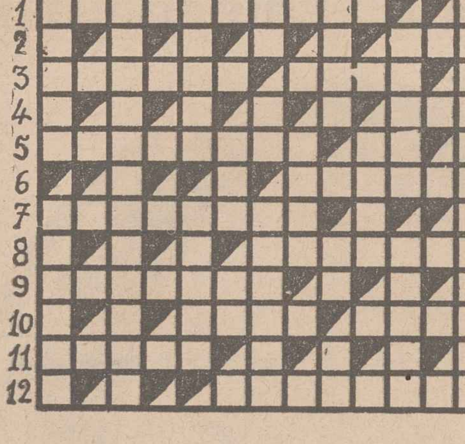

('Αποστολεύς : Ἀνδρ. Γ. Ζαχαρᾶτος)

Νέα Ὑφηγήτρια

Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κατόπιν τῆς νενομισμένης δοκιμασίας ἀνέδειξε παμψηφεὶ ὑφηγητὴν τῆς Παιδαγωγικῆς τὴν Δίδα Σοφίαν Μ. Γεδεών, ἐπιμελήτριαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Ν. Ἐξαρχοπούλου καὶ καθηγήτριαν ἐν τῷ Πειραματικῷ Σχολείῳ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἡ Δὶς Γεδεὼν εἶναι ἡ πρώτη ὑφηγήτρια τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς καὶ ἡ δευτέρα τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν γενικῶς.

ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

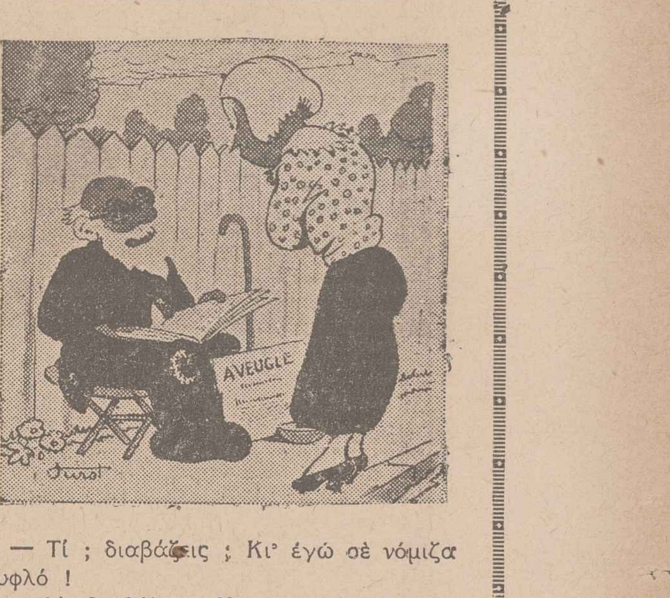

— Τί ; διαβάζεις ; Κι᾽ ἐγὼ σὲ νόμιζα τυφλό !

— Δὲν διαβάζω.... Κυττάζω μόνον τὶς εἰκόνες !

ΟΡΕ
44 ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ
ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ
Γυν. φορεμάτων, παιδικῶν, πυτζαμῶν καὶ ἐσωρρούχων ἐντὸς 3 μηνῶν τελειοποιοῦμε τὰς ἐχούσας ὀλίγην γνῶσιν ραπτικῆς.
Ἐντὸς 5 μηνῶν τὰς τελείως ἀρχαρίους.
Ἐντὸς 30—40 ἡμερῶν τὰς πρακτικὰς ραπτρίας μὲ μόνον μιᾶς ὥρας παρακολούθησιν καθ᾽ ἑκάστην τῶν ἰδιαιτέρων μαθημάτων Κοπτικῆς καὶ Ἐφαρμογῆς.
Μεγάλαι εὐκολίαι πληρωμῆς.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
οἰκογενειακὸν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Κυρίας Ὀρέ. Ἐγγραφαὶ καθ᾽ ἑκάστην καὶ ἄνευ θερινῶν διακοπῶν. Αἱ μαθήτριαι διδάσκονται τὴν Κοπτικὴν καὶ Ἐφαρμογὴν καὶ τὰ χειμερινὰ εἴδη ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐξασκοῦνται εἰς τὸ ράψιμο ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῶν ἑτοίμων καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ φορεμάτων.
Διδασκαλία παρὰ τοῦ ἰδίου κ. Ὀρέ, ἐπὶ 11ετίαν εἰδικευθέντος εἰς Παρισίους, Λονδῖνον καὶ Ἀθήνας.
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
παντὸς εἴδους. Διαρκὴς ἔκθεσις ἑτοίμων. Δεχόμεθα ραπτικὰ μὲ δραχμ. 300 καὶ ἄνω. Πρόχειρα φορέματα διὰ πλὰζ ραπτικὰ 150. Ζητήσατε κανονισμόν. Ἀποστέλλεται δωρεὰν καὶ περιέχει 600 καὶ πλέον διευθύνσεις μετὰ φωτογραφιῶν τελειοποιηθεισῶν μαθητριῶν.

Νέα
Θαυμασίη
Πούδρα Ριζιοῦ

Ἡ πλέον θαυμαστὴ ἀνακάλυψις ποὺ ἔγινε μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς Πούδρας ρυζιοῦ: μία πούδρα ποὺ οἱ ἐπιστήμονες ὀνομάζουν «λεκτροστατικὴν» λόγῳ τῆς ἑλκυστικότητός της πρὸς τὸ δέρμα.
Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ νέα αὐτὴ πούδρα προσκολλᾶται ἰσχυρῶς εἰς τὸ δέρμα ἀκριβῶς ὅπως ἡ βελόνη καὶ ἡ μεταλλίνη πλὰξ ἑλκύονται καὶ συγκρατοῦνται ἀπὸ τὸν μαγνήτην. Προσκολλᾶται ἰσχυρότερα καὶ διαρκέστερα ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην πούδρα ἐκ τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν. Ὁ δυνατώτερος ἄνεμος καὶ ὁ βροχερὸς καιρὸς δὲν δύνανται νὰ ἀλλοιώσουν τὸ ὡραῖον ματ ποὺ δίνει εἰς τὸ δέρμα σας. Κανένα ἴχνος γυαλάδας στὴ μύτη ἢ τὸ πρόσωπο ἔστω καὶ ἂν χορεύετε ἐπὶ ὥρας εἰς ὑπερθερμασμένας αἰθούσας χοροῦ. Δοκιμάσατε σήμερα κιόλας ἕνα κουτὶ πούδρας Τοκαλόν. Προσέξατε πόσον διαφέρει ἀπὸ τὰς ἄλλας πούδρας καὶ τοῦτο διότι εἶναι ἡ μόνη ποὺ κατασκευάζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ θαυμαστοῦ μυστικοῦ «λεκτροστατικοῦ», θὰ ἐκπλαγῆτε καὶ θὰ ἐνθουσιασθῆτε βλέποντας τὸ γοητευτικὸν δέρμα σας.

NOUVEAUTES ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΠΑΛΤΑ & ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Ὁ Ἐμπορικὸς Οἶκος
«ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ»
Εὐαγγελιστρίας καὶ Περικλέους 58, ἀνακαινισθεὶς τελείως, ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του ἀπὸ σήμερον, ὑποσχόμενος εἰς τὴν πολυπληθῆ αὐτοῦ πελατείαν πλήρη ἱκανοποίησιν εἰς γοῦστο, ἐκτέλεσιν καὶ τιμάς

ΕΓΚΕΙΡΙΔΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΩΝ
Κ. ΓΕΝΝΙΩΤΗ
Τέλειος ὁδηγὸς διὰ νὰ λύετε καὶ συνθέτετε σταυρόλεξα. Ἐπὶ πλέον πλήρεις πίνακες Θεῶν, ἡρώων, στρατηγῶν, προσώπων τῆς Βίβλου, ἐντόμων, φυτῶν κλπ. σημειωμένων κατ᾽ ἀλφάβητον εἰς ἀριθμὸν λέξεων. Πρόλογος τοῦ Παρισινοῦ συγγραφέως κ. Τριστὰν Μπερνὰρ, ἀρχηγοῦ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς Σταυρολέξων καὶ τοῦ κ. Νιρβάνα, Ἀκαδημαϊκοῦ.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Δεπάστα, ὁδὸς Βουκουρεστίου ἀρ. 2 α. Δρ. 25

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Καὶ ἐφέτος τὰ καταστήματα Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ εἶναι ἀσυναγώνιστα εἰς τὴν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τὶς φαρδιὲς, γλῶσσες καὶ χονδρὲς μποῦκλες
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἁγίου Κωνσταντίνου 11 καὶ 12. Τηλέφ. 53-100

ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΣ Α. ΑΡΧΙΓΕΝΗΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἐξετάζει τὴν καρδίαν διὰ τοῦ ΗΛΕΚΤΡΟΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΟΥ
Δέχεται εἰς τὸ ἰατρεῖον του, ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107.
ΣΤΑΣΙΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ, τρὰμ 2 καὶ 3. Τηλέφ. 81-503. Ὧραι ἐπισκέψεων: 10—12 π. μ. καὶ 3—7 μ. μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
Ἐκτελεῖ πᾶσαν τραπεζιτικὴν ἐργασίαν.
Ἐνοικίασις διαμερισμάτων χρηματοκιβωτίων. 43 ὑποκαταστήματα

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Διπλωματοῦχος τῆς Ὀδοντοϊατρικῆς Σχολῆς Παρισίων Ε.Ρ.Π.
Ἀκαδημίας 29, ἔναντι Δημοσίου Μαιευτηρίου
Τηλέφωνον 24—568